

Harold Robbins

PIRANE

epos

Harold Robbins PIRANE

Strhujúci príbeh, v centre pozornosti ktorého sú pirane - nebezpeční predátori najväčšej rieky sveta Amazonky. V prenesenom význame sú to príslušníci organizovaného zločinu - pirane najbohatšej krajiny sveta USA.

Dielo, v ktorom sú v optimálnom pomere zastúpené všetky ingrediencie úspešnej knihy - dobrodružstvo, peniaze, politika, zločin a sex - osloví každého čitateľa.

Dilema človeka, ktorý sa napriek úzkym rodinným a ekonomickým väzbám na mafiu usiluje zachovať si čistý štít.

OBSAH :

Pohreb

PRVÁ KNIHA: Angelo a ja
Capo di tutti capi vo výslužbe

DRUHÁ KNIHA: Láska, vražda a odveta
Posledný čestný muž

TRETIA KNIHA: Niet viac Krstných otcov

POHREB

Pohreb

Pred Katedrálou sv. Petra predpoludním o jedenástej lialo ako z krhly. Polícia zablokovala premávku dolu Piatou avenue, od Päťdesiatej štvrtej po Štyridsiatu deviatu ulicu. Výnimku tvorili iba autobusy, ktoré sa šinuli v úzkom prúde vedľa chodníka popri Rockefellerovom centre, na druhej strane oproti katedrále. Ulica bola prepchatá záľahou limuzín so zatienenými oknami. Chodníky i schody, čo vedú ku vchodu katedrály, sa priam hemžili ľuďmi s televíznymi kamerami a reportérmi a celkom ich zapratal chorobne zvedavý dav, aký sa zvyčajne zhŕkne, keď ide o smrť alebo iné nešťastie.

V katedrále boli všetky lavice obsadené smútiacimi v čiernom. Niektorí mali veľmi drahé obleky, iní len obnosené smútočné, ale pohľady zúčastnených sa sústreďovali pred oltár, kde stála bohato zlatom zdobená rakva s jednoduchým kvetinovým vencom. Vo vzduchu bolo napätie; všetci netrpezlivo čakali na zádušnú omšu, ktorú mal slúžiť kardinál Fitzsimmons. Boli zvedaví, čo im povie, lebo mŕtveho muža odjakživa nenávidel.

Sedel som na kraji uličky, na jednom z predných miest rezervovaných pre príbuzných nebohého. Pozeral som spolu s nimi na otvorenú rakvu. Môj strýko v nej vyzeral spokojný a uvoľnený. Možno povedať, lepšie ako kedykoľvek zaživa. Už ako chlapec som si uvedomil, že žije v stálom napätí a vždy o čomsi rozmýšľa. A často som mával dojem, keď som mu nakukol ponad ľavé plece, že vidím Anjela smrti, no len čo môj strýko začal rozprávať, anjel odrazu zmizol.

V lavici vedľa mňa sedelo päť ďalších členov rodiny. Medzi nimi bola aj teta Rosa, strýkova sestra. Môj otec bol brat nebohého. Ďalej tam boli Rosine vydaté dcéry s manželmi. Ich mená som si nezapamätal, lebo sme sa vídali za tie dlhé roky len zriedka. Myslím, že sa volali Cristina a Pietro a Luciana a Thomas; ten druhý pár mal so sebou dve malé deti.

Na protiľahlej strane uličky v prvej lavici sedeli významní ľudia a strýkovi blízki priatelia. Strýko mal veľa priateľov. Musel mať veľa priateľov, keď zomrel v posteli po prudkom srdcovom záchvate, nezabila ho teda guľka, aká zvyčajne ukončí život mnohých mojich krajanov. Pozrel som na druhú stranu uličky. Viacerých mužov v smútočných oblekoch a bielych košeliach s čiernymi kravatami som poznal. Hneď na kraji sedeli

Danny a Samuel. Boli to pomerne mladí muži, približne v mojom veku, čiže okolo štyridsiatky. Obaja osobní strážcovia môjho strýka. Chlapa, čo sedel vedľa nich, som poznal z fotografií v novinách a časopisoch. Mal statnú postavu, striebrosivé vlasy a v dokonale ušitom obleku vyzeral dôstojne. Čierne lemovaná vreckovka v náprsnom vrecku vhodne ladila s krásnou kravatou, ktorá kontrastovala s bielou hodvábnou košeľou. Bol to CEO, Predseda organizácie. Pred pätnástimi či dvadsiatimi rokmi takého človeka volali Krstný otec. Capo di Tutti Capi. Tak nazývali strýka. Ale to bolo pred štyridsiatimi rokmi. Zvyčajne mu bozkávali ruku. Dnes je to celkom iné. CEO je Američan štvrtej generácie. A nie je to už ani mafia. Mafia môže byť ešte tak na Sicílii. Tu v Amerike je to akýsi konglomerát; tvoria ho Sicíľčania, černosi, latinoameričania, Juhoameričania a Ázijci. CEO však drží opraty pevne v rukách a organizácia pozostáva z piatich pôvodných rodín. Hlavy všetkých tých rodín sedia v jednej lavici s Predsedom. Lavice za nimi sú vyhradené pre ostatných. Pre latinov, černochoch, aziatov. Prísny poriadok sa nikdy nemení. Pretrváva celé roky.

Kardínál sa s omšou poponáhľal. S obradom bol hotový ani nie za desať minút. Urobil nad rakvou znak kríža, obrátil sa chrbtom a kráčať od oltára. V tom okamihu sa zdvihol vysoký, chudý muž v čiernom, ktorý sedel takmer v strede chrámu, a rozbehol sa dolu uličkou smerom k rakve, divo mávajúc nad hlavou revolverom.

Počul som, ako teta Rosa prenikavo vykrikla, a videl som, ako sa kardínál rýchlo prikrčil za oltár, až sa mu zatrepotal ornát. Vystúpil som z lavice, rozbehol som sa za tým mužom a všimol som si, že za ním bežia viacerí. Nik ho však nedohonil a neznámy stačil v okamihu vyprázdniť do rakvy celý zásobník. Potom zastal pred rakvou a na plné hrdlo zvolal: „Zradcom jedna smrť nestačí!“

Strýkova telesná stráž pritlačila výtržníka k zemi. Dobehol som tam práve vo chvíli, keď sa mu pokúšali zlomiť väzy, ale vtedy tam už bol CEO. Mávol rukou a pokrútil hlavou. „Nie,“ povedal.

Keď telesní strážcovia vstali, rakvu už obkolesili uniformovaní policajti. Ukázalo sa, že dvaja detektívi v civile sú dôstojníci. Jeden z nich zastal nad mužom ležiacim ešte na zemi a povedal: „Odved'te ho.“ Druhý detektív zdvihol revolver a vložil si ho do vrecka. Obrátil sa ku mne, lebo som stál priamo pri rakve. „Kto je tu vedúci?“ opýtal sa.

Obzrel som sa. CEO a strýkovi osobní strážcovia boli už opäť v prvej lavici. Teta hlasno nariekala. Zrazu sa vychytila spomedzi svojich dvoch

zaťov, rozbehla sa k mŕtvemu, a keď videla tú paseku v rakve, začala vrieskať. Strýkova hlava bola na nepoznanie zohavená; to, čo z nej zostalo, vyzeralo skôr ako hnilá tekvica než ľudská tvár. Hodvábna prikrývka bola postriekaná zvyškami mozgu, zdrapmi kože a bledoružovou kvapalinou, ktorú balzamovač použil ako náhradu za krv v strýkovom tele.

Nasilu som tetu odtiahol a zveril ju do rúk jej zaťov. „Ihneď ju odtiaľto odveďte,“ povedal som.

Teta Rosa urobila jedínú správnu vec. Zamdlela a zaťovia, ktorým prišli na pomoc jej dcéry, ju odtiahli späť do lavice. Konečne sa upokojila. Obrátil som sa na zástupcu pohrebného ústavu a prikázal: „Zatvorte rakvu.“

„Neželáte si, aby sme ho dopravili späť a upravili?“ opýtal sa jeden z nich.

„Nie,“ oznámil som. „Ideme priamo na cintorín.“

„Ale vyzerá strašne,“ protestoval šéf.

„Na tom teraz nezáleží,“ dodal som. „Bezpečne viem, že Všemohúci pozná jeho tvár.“

Detektív pozrel na mňa. „Kto ste?“ „Jeho synovec. Syn jeho brata.“

„Nepoznám vás,“ povedal prekvapený detektív. „Myslel som, že poznám všetkých jeho príbuzných.“

„Žijem v Kalifornii a prišiel som iba na pohreb.“

Vytiahol som obchodnú vizitku a podal mu ju. „A teraz dovoľte, aby som sa pripojil k smútočnému sprievodu.“

„Keby ste chceli so mnou hovoriť, dnes ma nájdete v hoteli Waldorf Towers.“

„Iba jednu otázku. Nepoznáte toho šialenca, čo urobil túto masakru?“

„Nikdy som ho nevidel.“

Kardinál zamieril k nám. Tvár mal bledú a strhanú. „Svätokrádež,“ vyjachtal chrapľavým hlasom.

„Máte pravdu, vaša eminencia,“ prikývol som.

„Som z toho ohromený,“ pokračoval kardinál. „Niečo podobné sa tu ešte nestalo.“

„Ľutujem, vaša eminencia,“ povedal som. „Ale ak ste utrpeli nejakú škodu, predložte, prosím, účet a postarám sa o náhradu.“

„Ďakujem, syn môj.“ Kardinál sa na mňa zadíval. „Nevidel som vás už niekde?“ opýtal sa.

„Nie, vaša eminencia,“ ubezpečil som ho. „Považujú ma za čiernu ovцу rodiny. Žijem v Kalifornii.“

„Ale ste jeho synovec, ak som dobre rozumel,“ dodal.

„Máte pravdu,“ prisvedčil som. „Ale nie som pokrstený. Moja matka bola židovka.“

„Viem, že váš otec bol katolík,“ namietal kardinál. „Ešte nie je neskoro, môžete sa vrátiť do lona cirkvi.“

„Ďakujem vám, vaša eminencia, ale nemám sa prečo vracieť. Nikdy som nebol katolík,“ vysvetlil som.

Kardinál si ma prekvapený obzrel. „Ste vari hebrejského vyznania?“

„Nie, pane.“

„K akej viere sa teda hlásite?“ Usmial som sa: „Som ateista.“

Smutne pokýval hlavou. „Lutujem vás.“ Na okamih sa odmlčal, potom kývol na mladého kňaza, aby sa pridol k nám. „Toto je otec Brannigan, on vás bude sprevádzať na cintorín.“

Dve dodávky s kvetmi a päť limuzín nasledovalo za pohrebným autom dolu Druhou avenue. Najprv prešli Centrálnym tunelom na Long Island a potom bránami Prvej Kalvárie. Rodinné mauzóleum jasne žiarilo v poludňajších slnečných lúčoch. Vpredu jagavé biele mramorové stĺpy, na dverách železné kovanie a okienka vyložené farebným sklom. Nad dverami bolo do bieleho talianskeho mramoru vytesané meno rodiny DI STEFANO. Vo chvíli, keď sprievod zastal na úzkej cestičke vedúcej k mauzóleu, boli jeho dvere dokorán otvorené.

Vystúpili sme z áut a čakali, kým chlapi z pohrebnej služby preložia rakvu na štvorkolesový vozík a dotlačia ju po chodníku až k mauzóleu. Vzápätí poskladali z dodávok kvety a kráčali s nimi za rakvou. Na čele smútočného sprievodu šla teta Rosa s rodinou, vystúpili z prvého auta. K rakve ich viedol otec Brannigan. Ja som bol v druhom aute so strýkovou osobnou strážou; zaradili sme sa hneď za tetou Rosou a členov jej rodiny. Z ďalších troch áut sa vynorili Predseda a jeho osobná stráž a po nich strýkovi advokáti a účtovníci. Na konci kráčali šiesti muži, všetko starší Taliani, pravdepodobne priatelia môjho strýka.

Keď sme vstúpili do chladného mauzólea, hneď vedľa otvorených dvier boli navrhnuté do výšky kvety a vence. Rakva stála v strede miestnosti ešte na vozíku. V rohu bol malý oltár, z ktorého hľadel dolu na rakvu umierajúci Kristus z kríža.

V miestnosti sa duto ozýval hlas kňaza, ktorý náhlivo odbavoval smútočný obrad a poslednú rozlúčku nad rakvou. Nakoniec urobil znamenie kríža a ustúpil dozadu. Zástupca pohrebného ústavu podal každému z nás ružu; teta Rosa položila svoju ružu na rakvu a my sme urobili to isté.

Štyria muži potom opatrne zdvihli rakvu a zasunuli ju na vyhradené miesto v stene. O chvíľu dvaja z nich upevnili nad otvorom bronzovú plaketu. Svetlo prúdiace farebnými sklami mi umožnilo prečítať vyrytý nápis: ROCCO DI STEFANO. Narodený 1908. Zomrel - - - R. I. P.

Teta Rosa sa znovu rozplakala, ale zaťovia ju vyviedli von. Preletel som pohľadom po stenách mauzólea. Videl som tam mená ďalších príbuzných, ktorých som vôbec nepoznal. Otca a matku som medzi nimi nenašiel. Boli pochovaní na cintoríne rozličných cirkví severne od New York City, na brehu rieky Hudson.

Vychádzal som z mauzólea posledný. Chvíľu som ešte pozoroval jedného zo zamestnancov cintorína, ako zamyká dvere veľkým bronzovým kľúčom. Pozrel na mňa. Pochopil som. Vytiahol som stodolárovú bankovku a vtlačil mu ju do ruky. Na znak uznania sa dotkol prstami čiapky. Potom som kráčal za ostatnými dolu chodníkom na cestu.

Pohrebné auto a dodávky boli už preč. Zamieril som k tete Rose a bozkal som ju na líce. „Zajtra ti zavolám.“ Prikývla, oči mala ešte stále zaliate slzami. Potriasol som si ruky s jej zaťmi, pobožkal na líce svoje sesternice a počkal som, kým odíde ich limuzína.

Obrátil som sa k svojmu autu, v ktorom ma čakali dvaja osobní strážcovia. Jeden z nich mi úctivo otvoril dvere. Vtom sa mi za chrbtom ozval pokojný hlas Predsedu. „Vezmem vás do mesta.“

Pozrel som naňho.

„Máme spolu prediskutovať mnoho vecí,“ povedal.

Prikývol som a osobným strážcom som naznačil, že môžu odísť. Kráčal som za Predsedom k jeho cestnému korábu. Bola to jeho vlastná limuzína, celá čierna s dymovými sklami v časti pre pasažierov. Nasadol som po ňom do vozidla. Muž v čiernom obleku zatvoril za mnou dvere a sadol si dopredu vedľa šoféra. Automobil sa pomaly rozbiehal.

Predsedu stlačil gombík a tmavé okná medzi oddelením pre pasažierov a prednými sedadlami sa zatvorili. „Teraz sa môžeme zhovárať,“ povedal Predsedu. „Odtiaľto neprenikne nijaký zvuk. Nemôžu počuť nič z toho, o čom budeme hovoriť.“

Bez slova som naňho pozrel.

Usmial sa a prižmúril modré oči. „Ak dovoľíš, budem ťa volať Jed a ty ma môžeš volať John.“ Natiahol ku mne ruku.

Stisol som ju. Bola pevná a mocná. „Výborne, John. A o čom sa budeme rozprávať?“

„Po prvé ti chcem povedať, že som si tvojho strýka veľmi vážil. Bol to čestný človek, ktorý nikdy neporušil dané slovo.“

„Ďakujem ti.“

„Ďalej ma mrzí ten hlúpy incident v kostole. Salvatore Anselmo je starý chlap a nemá už asi všetkých pohromade. Tridsať rokov táral, že zabije tvojho strýka, ale nikdy nemal dosť guráže, aby to urobil. Teraz už bolo neskoro. Nemožno predsa zabiť mŕtveho muža.“

„Čoho sa týkala tá vendeta?“

„Je to stará história a myslím, že si na ňu už nik ani nespomenie.“

„Čo teraz s ním urobia?“ bol som zvedavý.

„Nič,“ flegmaticky odvetil. „Najskôr ho hádam dajú na psychiatriu do Bellevue. Pre rušenie verejného pokoja alebo niečo podobné. Ale nik nebude trvať na jeho uväznení. Pošlú ho domov k rodine.“

„Chudák, starý bastard.“

John sa naklonil a otvoril bar za predným sedadlom. „Mám dobrú škótsku. Vypiješ si so mnou?“

Prikývol som. „S ľadom a vodou.“

Šikovne vytiahol fľašku Glenlivet a nalial do dvoch pohárov. Pridal zopár kociek ľadu a eviansku minerálku z dvoch fľaštičiek, ktoré stáli v rade v malom bare. Zdvihli sme poháre a zaželel som: „Na zdravie.“

Usmial sa. „Ale vráťme sa k obchodným veciam. Zajtra ťa právnicki vyzrodejú, že si vykonávateľom strýkovho závetu. Celý majetok s výnimkou niekoľkých osobných položiek, týkajúcich sa tety a jej rodiny, je vložený do základiny, ktorá sa má rozdeliť medzi rozličné dobročinné ustanovizne. Je to úžasná zodpovednosť, veď ide zhruba o dvesto miliónov dolárov.“

mlčal som. Bolo mi známe, že strýko Rocco má hromadu peňazí, ale nerátal som, že ich bude toľko.

„Tvoj strýko nemal v úmysle odkázať ti nejaké peniaze. Lebo po prvé si už aj tak dosť bohatý a po druhé, ako vykonávateľ závetu máš nárok na päť až desať percent rozdeľovaných podielov zo základného fondu podľa príkazu súdu skúmajúceho právoplatnosť poslednej vôle.“

„Nestojím o tie peniaze.“

„Tvoj strýko vedel, že to povieš, ale to je jednoducho vec zákona,“ vysvetľoval John.

Chvíľu som uvažoval. „Dobre,“ súhlasil som. „A čo máš ty s tým spoločné?“

„Pokiaľ ide o majetok, nič,“ začal. „Ale sú tu ešte iné hľadiská. Pred pätnástimi rokmi, keď tvoj strýko odišiel do dôchodku a presťahoval sa do Atlantic City, dohodol sa s rodinou De Longo a s rodinou Anastasiu, že mu prepustia územie Atlantic City. Vtedy sa nikomu ani nesnívalo, že tam raz zapustia korene hazardné hry. Od tých čias sa všetky zväzy a rozličné organizácie dostali pod kontrolu tvojho strýka. A teraz budú chcieť tú časť jeho podnikania prebrať samy.“

Pozrel som naňho. „Ide o veľa peňazí?“

Prikývol.

„O koľko?“

„O pätnásť až dvadsať miliónov do roka.“ Ticho som sedel.

John ma upreto pozoroval. „Nemáš záujem prebrať to?“

„Nie,“ odmietol som. „To nie je môj štýl. Ale nazdávam sa, že by mali prispieť na strýkovu základinu - hoci len z úcty k jeho pamiatke. Napokon, ako viem, strýko Rocco preberal ten podnik, keď Atlantic City iba vegetovalo, a on mu pomohol vyrásť do súčasnej prosperity“

John sa usmial. „Nie si hlúpy. Ale ak by si sa ty chcel ujať jeho organizácie, bol by si do roka mŕtvy.“

„To je možné,“ usúdil som. „Mám však na starosti vlastné obchody a nezaujímam sa o záležitosti strýka Rocca. Iba sa nazdávam, že by mali niečím prispieť na jeho fond.“

„Akou sumou?“ opýtal sa John.

„Povedal by som takých dvadsať miliónov.“

„Desať,“ zjednával John.

„Pätnásť a sme dohodnutí,“ navrhol som.

„Platí.“ Podal mi ruku a ja som ju stisol.

„Peniaze treba uložiť na fond skôr, než pôjdeme na súd,“ upozornil som.

„Rozumiem,“ prisvedčil. „Peniaze sa prevedú zajtra.“

Znova naplnil poháre. „Veľmi mi pripomínaš tvojho strýka. Prečo si sa nikdy nezapojoil do rodinného podniku?“

„Otcovi by to nebolo po vôli,“ povedal som. „Trochu som sa s tým za mlada zoznámil, ale uvedomil som si, že mi to nesedí.“

„Bol by si dnes na mojom mieste,“ povedal.

*Pokrútil som hlavou. „V tom prípade by jeden z nás už nebol nažive.“
Odmlčal som sa. Vtedy som bol ešte veľmi mladý. Spomenul som si, ako
som pred rokmi putoval s bratancom Angelom proti prúdu Amazonky.*

PRVÁ KNIHA

Angelo a ja

Zo všetkých pórov na tele sa mi cedil pot, hoci sa čakalo, že podvečer sa schladí. Utieral som sa uterákom namočeným do teplej vody veľrieky Amazonky. Ale ani to nepomáhalo. Nič nepomáhalo. Na vine nebola páľava, ale vlhkosť. Vlastne ani nie vlhkosť, veď všade bola samá voda. A nesmierna horúčava. Natiahol som sa na ležadlo v zadnej časti lode.

Preklíňal som sa. Nemal som naletieť bratancovi Angelovi. Bolo to pred dvoma mesiacmi, presnejšie v júni. Sedeli sme v herni u Štyroch ročných období v New Yorku pri biliardovom stole. Iba ja a Angelo. Bol som čerstvý absolvent Whartonovej školy. „Nemal by si ísť hneď pracovať,“ začal Angelo. „Lepšie by ti rezli dáke prázdniny alebo dobrodružstvo.“

„Netaráj sprostosti,“ odvrkol som. „Mám ponuky od dvoch najlepších obchodníkov s akciami na Wall Street. Môžem okamžite nastúpiť.“

„A koľko ti dávajú?“ Dopil vodku s ľadom a objednal si ďalšiu.

„Štyridsaťtisíc ročne, ako na začiatok.“

„Vyser sa na to,“ presviedčal Angelo. „Tolko zarobíš hocikde.“ Pozrel na mňa. „Ide ti o peniaze?“

„Nie,“ odvetil som. Vedel práve tak dobre ako ja, že mi otec zanechal vyše milióna dolárov.

„Teda čo sa tak ponáhľaš?“ Angelo pozrel ponad biliardový stôl na dievča, čo stálo na druhej strane sály. „To je klasa,“ ohodnotil s uznaním.

Pozrel som na dievča aj ja. Nechápal som, čo na nej vidí. Bola to obyčajná kosť. Dlhé gaštanové vlasy, široké okuliare úžasne zväčšujúce oči, mäkké prsia bez podprsenky.

Vrátil sa k pôvodnej téme. „Na budúci mesiac sa chystám do Južnej Ameriky,“ začal. „Bol by som rád, keby si šiel so mnou.“

„Dofrasa, a načo?“

„Ide o smaragdy,“ povedal. „Dnes majú na trhu väčšiu cenu ako diamanty. A poznám miesta, kde ich za pár šesťákov dostaneš plný kufrík.“

„Ilegálne?“

„Srať na to,“ odsekol. „Všetko mám popredku zariadené. Transport. Colníci. Hladko s tým prejdeme.“ „Takú hru nehrám.“

„Môžeme si rozdeliť čisté dva milióny,“ navrhol. „Nijaké zmätky. Rodina ma kryje. Pôjde to ako po masle.“

„Môj otec pred mnohými rokmi odbočil z tej cesty. Myslím, že by som nemal v nej pokračovať.“

„Nemusíš v ničom pokračovať. Budeš jednoducho mojím sprievodcom. Sme predsa rodina. Keby som vzal so sebou niekoho cudzieho, mohol by dostať veľké oči.“ Znova pozrel ponad stôl na dievča. „Čo myslíš, neurazí sa, keď jej pošlem fľašu Dom Perignonu?“

„Vykašli sa na ňu,“ odporučil som. „Poznám ten typ. Je to vyložená chladnička.“

„Také mám práve rád. Rozohreješ ich a začnú žiarit.“ Rozosmial sa. Znova sa ku mne obrátil a tváril sa vážne. „Tak čo, pôjdeš so mnou?“

Zaváhal som. „Daj mi čas, nech si to rozmyslím.“

No hoci som to povedal, vedel som, že s ním pôjdem. Celé roky som bol zahrabaný v knihách a moje predstavy o plnom živote boli celkom iné. Strašne mi to už išlo na nervy. Vo Whartone mi chýbali vzruchy, nič sa tam nedialo. Vo Vietname to bolo celkom iné.

Ked' ma odviedli, otec sa spil do nemoty. Mal som devätnásť a práve som absolvoval dvojročné kolégium. Povedal som mu, že ma určite zaradia do zálohy, hoci nemám nikoho za sebou. Aspoň si budem môcť vybrať, kde chcem slúžiť. Tak som uvažoval ja. Ale armáda mala o veci celkom iné predstavy. Nepotrebovali záložníkov. Mali dosť chlapov, ktorí sa pretŕčali pred zástupcami médií. Oni potrebovali chrapúňov a taký som bol práve ja. Chrapúň číslo jeden. Vyložený trkvas.

Absolvoval som základný výcvik plné štyri mesiace. Vyskakoval som z lietadiel a helikoptér, kopal zákopy, až som sa obával, že sa Južná Karolína zosunie do mora. Potom nasledoval Saigon. Tri kurvy a päť miliónov jednotiek penicilínu. Tridsaťpäťkilová výzbroj: automatická puška, automatický kolt, pištoľ kalibru 45, skladacia bazuka a šesť ručných granátov.

Zoskočil som uprostred noci, štyri hodiny od Saigonu. Noc bola pokojná. Tichá. Nebolo počuť nijaký zvuk okrem nás, chrapúňov, keď sme dopadali na zem. Vstal som a obzeral sa, kde je poručík. Čo ako som sa obzeral, nikde ho nebolo. Chrapúň predom mnou sa obrátil ku mne. „To je prima,“ oznámil, „široko-d'aleko ani nohy.“ Potom stúpil do mínového poľa a do tváre mi plesli zdrapy jeho tela a črepiny míny.

Tak sa skončila moja vojnová kariéra. Po štyroch mesiacoch som opustil nemocnicu, kde mi zošili tvár, iba na brade mi ostali po oboch stranách malé jazvy. Zamieril som do otcovej kancelárie.

Našiel som ho sedieť za veľkým písacím stolom. Bol to malý muž, ale zbožňoval svoj veľký stôl. Zdvihol hlavu a pozrel na mňa.

„Takže si hrdina,“ konštatoval a na tvári sa mu nepohol ani sval.

„Nie som hrdina,“ oponoval som. „Bol som trkvas.“

„Aspoň že to uznáš. To je prvý krok správnym smerom.“ Vstal spoza stola. „A čo chceš teraz robiť?“

„Ešte som o tom nerozmýšľal,“ priznal som.

„Bol to tvoj nápad vstúpiť do armády,“ uprel na mňa pohľad. „Teraz som na rade ja.“

„Mlčal som.“

„Keď zomriem, budeš bohatý,“ povedal. „Zostane ti milión, možno i viac. Chcem, aby si skončil Whartonovu vysokú.“

„Sotva ma tam prijmú,“ odvrkol som.

„Už som sa o to postaral,“ dodal. „V septembri nastúpiš. Myslím, že sa tam naučíš, ako máš zaobchádzať s peniazmi.“

„Nemusíš sa tak ponáhľať, otec,“ namietal som. „Požiješ si ešte pekných pár rokov.“

„Človek nikdy nevie,“ vysvetľoval. „Myslel som, že tvoja matka bude žiť večne.“

Matka zomrela pred šiestimi rokmi, ale otec za ňou stále smútil.

„Ty za to nemôžeš, že mala rakovinu,“ oponoval som. „Správaš sa ako ozajstný Talian.“

„Nie som Talian, som Sicíľčan.“

„Pre mňa je jeden ako druhý.“

„Neopováž sa to povedať pred mojím bratom,“ varoval ma. Pozrel som naňho. „Niečo sa prihodilo Krstnému otcovi?“ „Zatiaľ je v poriadku,“ odvetil otec. „Federálom sa ho nepodarilo dochytiť.“

„On je celkom iný,“ skonštatoval som.

„Možno,“ precedil otec cez zuby. Otec sa už za mlada rozišiel s rodinou. Nevyhovoval mu ich spôsob života. Dal sa na obchod, prenajímal autá a onedlho mal tridsať stredísk na letiskách po celom kraji. Nebol to síce Hertz ani Avis, ale celkom mu to vynášalo. Zhruba dvadsať miliónov do roka. O bratovi nepočul celú večnosť. Ozval sa nám, až keď zomrela moja matka. Vtedy poslal strýko nebohej záplavu kvetov. Otec ich všetky vyhodil. Matka bola židovka a židia neodprevádzali mŕtvych s kvetmi.

„Nevieš, čo je s Angelom?“ Angelo bol môj bratanec, len o pár rokov starší odo mňa.

„Počul som, že pracuje v otcovom kšefte.“

„To sa na neho podobá,“ prehodil som. „Správni talianski mládenci kráčajú v otcových šľapajach.“ Pozrel som naňho. „Očakávaš to aj ty odo mňa?“

Otec pokrútil hlavou. „Nie, ja už vypredávam.“

„Prečo?“ prekvapil ma.

„Som už starý,“ povedal. „Najradšej by som si trochu zacestoval. Nevidel som skoro nič zo sveta a chcel by som začať tam, kde som sa narodil. Na Sicílii.“

„Vezmeš so sebou nejakú kočku?“

Otec sa začervenal. „Nepotrebujem nikoho, aby ma sprevádzal.“ „Bola by to príjemná spoločnosť,“ prehováral som ho. „Na to som už príliš starý,“ odvrkol. „Neviem, čo by som robil so ženskou.“

„Len si nájdi tú pravú, ona ti už ukáže,“ poradil som.

„Odkedy sa takto zhováraš s otcom?“ nevrlo sa opýtal.

Aj sa tak stalo. Ja som nastúpil do Whartonu, otec predal svoj podnik a odišiel na Sicíliu. Ale čosi tam muselo zle vypáliť. Na kľukatej ceste, ktorá sa vinie z vrchu Trapani dolu do Marsaly, vyletelo jeho auto zo zákruty.

Chystal som sa odcestovať na Sicíliu, aby som priviezol domov otcovo telo, keď mi zavolať strýko. „Posielam ti dvoch osobných strážcov.“

„Na čo?“ opýtal som sa. „Nik ma predsa nebude obťažovať.“

„To nemôžeš vedieť,“ povedal vážne. „Mal som tvojho otca rád. Možno sme sa v mnohom nezhodli, ale na tom už nezáleží. Krv sa nezaprie. Mimochodom, počul som, že na aute tvojho otca ktosi poškodil brzdy.“

Na chvíľu som stratil reč. „Ale prečo? Veď každý vie, aký to bol statočný človek.“

„Na Sicílii to nič neznamená. Tam ich také veci nezaujímajú, vedia len, že bol kohosi rodina. V tomto prípade môj príbuzný. Nechcem, aby sa aj tebe dostali na kožu. Preto budeš mať dvoch osobných strážcov.“

„Nenamáhaj sa,“ odvetil som. „Viem sa o seba postarať. Aspoň to som sa v armáde naučil.“

„Naučil si sa, ako môže človek ľahko prísť o hlavu,“ kontroval.

„To bolo niečo iné.“

„No, nedbám,“ ustúpil. „Pošlem s tebou aspoň Angela.“

„Ten sa celkom podal na teba. Ak sa ja rozpálím, on bude priamo horieť.“

„Ale pozná pravidlá hry a okrem toho rozpráva ako pravý Sicíľčan. Silou-mocou chce ísť s tebou. Mal rád tvojho otca.“

„V poriadku,“ súhlasil som. A ešte som sa opýtal. „Dúfam, že tam Angelo nemá nejakú úlohu?“

Strýko ma oklamal. „Pravdaže nemá.“

Chvíľu som uvažoval. Konečne, na tom aj tak nezáleží. „Dobre,“ povedal som. „Pôjdeme teda spolu.“

Strýko ma opäť prekabátil. Nepotreboval som nijakých strážcov. Angela sprevádzali štyria muži s odstavajúcimi vestami pod pazuchami, a keďže bol stále so mnou, mali sme obaja osobných strážcov. Na Sicílii neboli nijaké problémy. Malý smútočný obrad v marsalskom kostole mal pokojný priebeh. Zúčastnilo sa na ňom len zopár ľudí, ale hoci to boli údajne moji príbuzní, nepoznal som ani jedného. Vyslovovali mi sústrasť a objímali sme sa, keď na čele sprievodu viezli rakvu do Palerma. Odtiaľ ju dopravili do New Yorku lietadlom. Otec si želal, aby ho pochovali vedľa mojej matky. Jeho želanie som splnil.

O týždeň som stál na cintoríne, keď ukladali rakvu do hrobu. Bez slova som na ňu hodil hrst zeme a chystal som sa odísť. Za mnou kráčaľ strýko s Angelom.

„Tvoj otec bol statočný človek,“ povedal s vážnou tvárou strýko.

„Viem,“ prisvedčil som.

„Čo chceš teraz robiť?“

„Dokončiť školu. V júni ma majú promovat' za obchodného manažéra.“

„A čo potom?“ vyzvedal strýko. „Nájdem si miesto.“

Strýko mlčal. Angelo pozrel na mňa. „Si fakt trkvas,“ prehodil. „Máme fúru miest, kde by si sa mohol uplatniť.“ „Legálnych miest,“ dodal strýko.

„Otec si vždy želal, aby som šiel vlastnou cestou,“ nedal som sa. „Ale aj tak vám ďakujem za ponuku.“

„Akoby som počul tvojho otca,“ zavrčal strýko.

Zasmial som sa. „Presne tak. Aj Angelo akoby ti z oka vypadol. Aký otec, taký syn.“

Strýko ma objal. „Rodina sa nezaprie. Mám ťa rád.“

„Aj ja ťa mám rád,“ povedal som a sledoval ho, ako kráča k autu. Potom som sa obrátil k Angelovi. „Čo máš v pláne?“

„Mám v meste schôdzku,“ ukázal na moju limuzínu. „Ak ti to nevaďí, zveziem sa s tebou.“

„Dobre.“ Ticho sme sedeli v aute, ktoré nás viezlo späť na Manhattan. Ozval som sa, až keď sme vošli do tunela v strede mesta. „Chcem sa ti poďakovať, že si bol so mnou na Sicílii. Spočiatku som to nechápal, ale teraz viem, že som potreboval tvoju pomoc. Ďakujem ti.“

„Nemáš za čo,“ povedal. „Sme predsa rodina.“

Bez slova som prikývol.

„Môj otec to myslí vážne,“ dodal. „Bude rád, keď sa pridáš k nám.“

„Cením si to. A som mu vďačný. Ale radšej pôjdem vlastnou cestou.“

„V poriadku,“ Angelo sa usmial. „Vždy som sa čudoval, prečo si tvoj otec zmenil meno Di Stefano na Stevens.“

„Aby sa nepodobalo na meno našej rodiny.“

„Pokiaľ viem, Stevens je írské meno. Preto to nechápem.“

„Otec mi to raz vysvetlil takto: Keď si Taliani zmenia meno, najradšej si dajú írské.“

„Ale ty nemáš írské meno.“

„Aj to bol otcov nápad. Chcel, aby som bol plnokrvný Američan.“ Rozosmial som sa.

Limuzína vyklzla z tunela. Pozrel von oknom. „Vyhod’ ma na Päťdesiatej pri Parku.“

„Okey.“

„Nechceš ísť so mnou na večeru? Mám dve šikovné pipky.“

„Dnes večer balím. Zajtra idem do školy. Ale aj tak ti ďakujem.“

„V júni vraj budeš promovány?“ vyzvedal.

„Áno.“

„Budem ťa sledovať,“ povedal.

Aj to urobil. Ani som si neuvedomil a už som sa potil na korme starej rozheganej riečnej lode na Amazonke, kým on obrábal dolu v kabíne krásne, bláznivé peruánske dievča, ktoré si najal v Lime za tlmočníčku.

Zahľadel som sa do slnečných lúčov predierajúcich sa korunami stromov, ktoré husto lemovali riečny breh. Pot sa zo mňa doslova lial. Nahmatal som cigaretu. Angelo je istotne lepší chlap ako ja, keď môže kefovať v takej páľave.

Ležal som na lavici na samom konci lode a pozoroval opicu, ako sa šikovne pohybuje v hustej zeleni na brehu. Pôvabne preskakovala z konára na konár. Zrazu zastala a posadila sa. Gúľala po mne očami. Isto spoznala, že som tu cudzí tvor. Keď Angelo vyšiel z kabíny, rýchlo zmizla. Bol skoro nahý, na sebe mal len slipy a zarastená hrud', plecía a chrbát sa mu leskli od potu. Vzal fľašku piva a priložil si ju k ústam. Potom ju zhnusený hodil do rieky. „Svinstvo,“ povedal.

„Nemáme ľad,“ poznamenal som.

„Hovno,“ zavrčal a zvalil sa na lavicu. Pozrel na mňa a povedal. „Tá kurva ma poriadne ut'ahala.“ Nerád priznával svoju porážku.

Usmial som sa a vybral pivo.

„Prečo sa smeješ?“ oboril sa na mňa.

„Nesmejem sa,“ oponoval som.

„Nejde mi to do hlavy,“ dodal.

„Ona je zvyknutá na tú páľavu. Ale ty nie.“

„Nemáš cigaretu?“ spýtal sa.

Podal som mu škatuľku a sledoval som, ako si zapal'uje. „Kedy odtiaľto vypadneme?“

„Ráno. Tovar naložia okolo desiatej, potom vyrazíme.“

„Myslel som, že sme sa sem vybrali kvôli smaragdom. A teraz tu tvrdneme kvôli dvom tonám kokových listov.“

„Kolumbijčania nestoja o naše peniaze, chcú od nás koku. Dáme im listy a oni nám dajú smaragdy.“

Prevítal som ho pohľadom. „Zase si robíš z huby hajzel',“ skríkol som. „Teraz, keď už som v tom po uši, prečo mi nepovieš, čo máš za lubom?“

„Neviem, či by sa ti to páčilo,“ premeral si ma.

„Skús to.“

„Vieš, aký je rozdiel medzi dvoma miliónmi a dvadsiatimi?“ opýtal sa.

„Čo tým myslíš?“ vyzvedal som.

Neodpovedal.

„Viem, že nejde o nijaké smaragdy,“ zaútočil som.

Pokrútil hlavou. „Ale si moja rodina,“ začal. „Si jediný, komu môžem dôverovať.“

„Vie o tom tvoj otec?“

„Nechcel, aby si šiel. Bol to môj nápad.“ Zahodil cigaretu cez palubu. Zasyčala, keď sa dotkla vody. „Mimochodom, dlhuješ mi to za Sicíliu.“

„Ale tam sa nič nestalo,“ bránil som sa.

„Lebo som bol s tebou. Mal som štyroch chlapov, čo nás kryli. Samého by ťa boli dostali.“

Mlčali sme. Nevedel som, či mu mám veriť, alebo nie. Možno sa to nikdy nedozviem. Nakoniec, je to už za nami. „A teraz čo ďalej?“

„Pôjdeme dolu riekou do Iquitos. Tam čaká DC 3, ktorý nás dopraví do Panamy. Potom nás vezme dvojtrupák Cessna do Miami, kde si dáme pohov. Odtiaľ máme lístky na Eastern, ktorým sa vrátíme do New Yorku.“

Pokrútil som hlavou. „Bol som fakt trkvas.“

„O celej akcii nikto nič nevie,“ zaškľabil sa. „Všetko zostane v rodine.“

„Poznáš ľudí, s ktorými sa máme stretnúť?“

„Osobne nie.“

„Ako ich nájdeš?“ bol som zvedavý.

„Oni nájdu nás. Všetko je zariadené, aj clo je už vyplatené až do Miami.“

„Chcem z toho vypadnúť,“ zrúkol som, krútiac hlavou. „To nie je môj spôsob hry.“

„Teraz to nemôžeš nechať,“ nesúhlasil. „Všetky papiere sú na tvoje meno. Musel som to urobiť. Moje meno je už v mnohých zoznamoch.“

„Stále tomu nedôverujem. Všetci môžu zle vypáliť. Voľajaký chumaj nás udá a budú nás vydierať. Celé mi to ide na nervy.“

Angelo na mňa pozrel, potom sa vrátil do kabíny. O chvíľu sa objavil na palube a vtlačil mi do ruky automatický kolt. „Aby si mal istotu,“ povedal. „Vieš s ním narábať?“

„Presne taký som mal vo Vietname.“

„Ak ti bude ktokoľvek podozrivý, neváhaj ho použiť.“

Odmietol som revolver prijať. „Nie.“

„Fajn.“ Položil zbraň na lavicu vedľa mňa. „Idem si zaplávať.“ Vrhol sa hlavičkou z kormy.

Alma ho počula skočiť do vody a vyšla z kabíny. Bola v Angelovej bavlnenej košeli, ktorá jej siahala po stehná. Pozrela na zbraň, potom na mňa. „Načo priniesol revolver?“ Mala celkom nenápadný španielsky prízvuk.

„Chce, aby som sa cítil v bezpečí, pre istotu.“

„Má nejaké starosti?“

„Nie, nemá,“ odvetil som a pozeral, ako pláva v rieke. „Aká je voda?“ zavola som.

„Úžasná,“ zakričal mi. „Skoč aj ty.“

„Ďakujem, nechce sa mi.“

Zavola na Almu. „Pod', dievčatko, voda je skvelá.“

Zaváhala a pozrela na mňa, potom z nej košeľa skĺzla na palubu a Alma zapózovala. „Páčim sa ti?“ provokovala ma.

Rozosmial som sa a prehodil: „Si riadna štetka.“

„A ty si obyčajný horenos.“

„Veď nie si moje dievča.“

„Preto sa na mňa nikdy ani nepozrieš?“

„Držím sa svojich zásad.“ Zapálil som si ďalšiu cigaretu.

Skočila do vody. Ponorila sa pod hladinu a objavila sa pred Angelom, necelých dvadsať metrov od lode. Oblapila ho a stiahla pod vodu.

„Pozor!“ ozval sa za mnou statný kapitán, Peruánec.

Obzrel som sa.

„Povedzte svojim priateľom, aby sa hneď vrátili na loď,“ vyjachtal lámanou angličtinou. „Je to nebezpečné.“ Tón jeho hlasu ma presvedčil, že výstrahu myslí vážne.

„Angelo!“ zreval som. „Kapitán vám radí, aby ste sa vrátili na loď.“

„Čo, dofrasa, chce?“ zručol.

„Je to vraj nebezpečné.“

„Čo je mechom udretý?“ rehotal sa. „Rieka je pokojná ako...“ otočil sa a hľadal dievča. „Ty štetka! Čo mi furt šmátraš po guliach?“

„Ani som sa ťa nedotkla,“ zvolala asi päť metrov od neho.

„Kriste!“ zreval Angelo a začal vrieskať. „Čo sa to, dopekla, robí?“ plieskal rukami okolo seba a pokúšal sa doplávať k lodi.

„Pirane!“ skríkol kapitán, vytiahol lodný hák a nastavil ho do vody oproti plávajúcim.

Aj Alma rýchlo plávala k lodi. „Prenasledujú ma!“ vrieskala. Z celej sily schmatla koniec háka, ktorým ju kapitán pritiahol k nám a plavčík ju vytiahol na palubu. Nohy mala posiate drobnými ranami, z ktorých sa cedila krv.

Plavčík ju nechal ležať na palube a pokúšal sa vytiahnuť hákom Angela. Pozrel som naňho. Angelo ešte stále mlátil okolo seba a kričal na ratu, ale smerom k nám sa pohyboval stále pomalšie. Vytrhol som plavčíkovi hák z

ruky a chytil som sa ho za rameno, aby som sa mohol načiahnuť bližšie k Angelovi

„Angelo, chyt' sa háka!“ reval som.

Kvíliac od bolesti konečne dočiahol hák a chytil sa ho. Spolu s lodníkom sme ho s námahou pritiahli k lodi. Potom ho plavčík uchopil pod pazuchy a vytiahol na palubu.

Vo Vietname som videl strašné veci, ale takú hrôzu ako teraz som ešte nevidel. Pravú nohu mu ryby obžrali takmer na kosť a z ľavej viseli iba zdrapy mäsa.

Angelo vypliešťaľ na mňa oči plné bolesti a strachu. Pozrel na to, čo zostalo z jeho nôh. Nemohol vypovedať ani slovo, iba kvíľal a skučal ako pes. Jeho slabiny sa zmenili na kašu, zmes roztrhaného mäsa a krvi, z penisu a mieška nezostalo nič. Znova obrátil hlavu ku mne a pokúšal sa hovoriť, ale z úst mu nevychádzali nijaké slová.

„Určite zomrie,“ sucho vyhlásil kapitán. „Videl som už podobné veci aj predtým. Môže žiť ešte tak hodinu, alebo dve, ale určite zomrie.“

„Nemôžeme preňho niečo urobiť?“

Kapitán pokrútil hlavou. „Zabite ho,“ povedal bezcitne. „Alebo ho nechajte zomrieť v agónii.“

Obrátil som sa k Angelovi. Hovoril iba očami. Rozumel všetko, čo povedal kapitán. Zmohol sa na jediné slovo. „Rodina.“

Viem, čo tým myslel. Siahol som za seba na lavicu a vzal som do ruky automatický kolt. Stále som ho držal za chrbtom a druhou rukou som odtisol poistku. Potom som Angela pobožkal na čelo a povedal som: „Rodina.“ Zakryl som mu oči dlaňou a stlačil kohútik.

Pomaly som sa narovnal a pozrel zhora naňho. Angela viac nebolo. A s ním odišla aj časť mňa. V okamihu sa vo mne čosi prebudilo. Rodina.

„Čo s ním urobíme?“ opýtal sa kapitán.

V tej chvíli som si uvedomil, že pri nás stoja ďalší dvaja lodníci. „Už mu nijako nepomôžeme,“ a posunkom som naznačil, aby ho hodili do vody.

„Hodinky,“ ozval sa kapitán a ukázal na zlaté rolexky na Angelovom zápästí.

„Dajte mi ich.“ Rátal som s tým, že sa na ne strýko opýta. Podišiel som k dievčaťu ležiacemu na palube. V upretom pohľade som čítal strach. Počul som, ako Angelovo telo pleslo do rieky. Chvíľu som mlčal, potom som sa jej opýtal: „Ako sa cítiš?“

Bola zdesená. „Hádam ma nechceš zabiť?“

Uvedomil som si, že ešte stále držím v ruke revolver. Zaistil som poistku a strčil ho za opasok. „Nie,“ upokojil som ju a obrátil sa ku kapitánovi. „Čo môžeme pre ňu urobiť?“

Kapitán si k nej kľakol. „Ani ju veľmi nepohrýzli. Pirane sa pustili ako osy do vášho bratanca. Priložíme jej na rany kokové listy, to jej zmierni bolesť a rany sa zahoja.“

„Zaneste ju dolu do kabíny a postarajte sa o ňu. Potom príd'te za mnou,“ prikázal som.

„Sí, señor,“ povedal kapitán.

Pozoroval som, ako ju dvíha a odnáša v náručí do kabíny. Jeden z lodníkov šiel za ním so zväzkom kokových listov. Znova som si sadol na lavicu v zadnej časti lode.

O chvíľu sa kapitán vrátil na palubu. „Plavčík sa už o ňu postará. Čo si želáte?“

Pozrel som naňho. „Máte nejakú whisky?“

„Mám iba rum.“

„Doneste ho,“ poprosil som, „musím si vypiť.“

V podpalubí bola len jedna priestranná kajuta. Záves v strede oddeloval moju priču od dvojitej, na ktorej spával Angelo s Almou. Vypil som vyše polovice fľašky rumu, ostal som však úplne triezvy, ani v ušiach mi nehučalo. Záves bol teraz odtiahnutý a ja som pozeral na tú stranu, kde ležala na posteli Alma. Zdalo sa, že spí, lebo mala oči zavreté. Iba pery prezrádzali, že ticho dýcha.

Prešiel som cez kajutu a zastal pri jej prični. Priložil som jej dlaň na čelo. Nemala horúčku. Otvorila oči.

„Ako sa cítiš?“

„Som ako ochrnutá,“ sťažovala sa. „Akoby som nemala nohy.“

„To je od kokových listov,“ vysvetlil som jej. „Povedal mi to kapitán. Je to prírodný kokaín, ktorý tíši bolesť. Vrael, že tvoje rany sú malé a o deň-dva budeš fit.“

„Cítim ťažobu,“ dodala.

„Dali ti odvar z kokových listov. Teraz si pekne oddýchneš,“ upokojil som ju.

Prikývla a z očí jej vyhrkli slzy. „Lúto mi je tvojho bratanca.“ Mlčal som.

„Páčil sa mi,“ priznala sa. „Bol bláznivý, ale pekný.“

„Veru bol,“ odvetil som.

„Čo urobíš teraz?“

„Myslím, že budem pokračovať podľa plánu,“ usúdil som. „Nič iné mi neostáva.“

Pozrela mi do očí. „Vôbec neplačeš.“

„Plač tu nepomôže. Odišiel. Má to za sebou,“ obrátil som sa a podišiel k svojej prični. „Prečo sa nepokúsiš spať? Ráno sa budeš cítiť lepšie.“

„Obávam sa, že budem mať strašné sny.“

„Nemáš sa čoho báť. Budem tu pri tebe,“ ubezpečil som ju.

Bojazlivo prikývla a zažmurila oči. O chvíľu som ju počul pravidelne dýchať, zaspala. Vytiahol som spod jej prične aktovku, ktorú tam ukryl Angelo. Bola zamknutá. V nohaviciach prehodených cez stoličku som našiel kľúč.

Aktovka bola plná balíčkov stodolárových bankoviek, zapečatených v banke. V náhlosti som ich prerátal. Bolo tam stotisíc dolárov. Navrchu ležala otvorená obálka so strojmi napísanými riadkami:

Pucallpa	- Iquitos	- lod'ou	10 m
Iquitos	- Medellín	- DC 3	20 m
Medellín	- Panama	- DC 3	20 m
Panama	- Miami	- Cessna	35 m

Nevedel som odtrhnúť oči od peňazí. Angelo ich mal všetky so sebou. Nebol taký blázon, ako predstieral. Vybral som jeden balíček s desaťtisíc dolármi a zatvoril som aktovku. Zasunul som ju pod pričňu a otvoril som Angelov kufrík opretý o stenu. Pod šatami bol v ňom ďalší revolver a desať škatuliek patrónov. Zbraň s nábojmi som položil pod pričňu vedľa aktovky, zavrel som kufrík a postavil späť ku stene.

Natiahol som sa na pričňu a založil si ruky za hlavu na vankúši. Upreto som hľadel na povalu a zrazu mi bolo všetko jasné. Angelo odišiel. A teda či sa mi to páčilo, alebo nie, musel som splniť, čo si on predsavzal. Horšie bolo, že keď všetko budem mať z krku, musím oznámiť jeho otcovi, ako zomrel. Jediné, čo som mu mohol po synovi priniesť, boli jeho zlaté rolexky. Nebola to ľahká úloha. Angelo bol otcov miláčik, svetlo jeho očí. Driemal som.

Nad hlavou som zrazu začul tiché kroky a rozhovor dvoch tlmených hlasov. Otvoril som oči. Potichu som skĺzol z lôžka a so zbraňou v ruke som vyšiel na palubu. Na korme sa pokojne zhováral kapitán s nejakým mužom. Mlčky som ich pozoroval. Neznámy pokynul rukou a na palubu vyšli za ním ďalší dvaja chlapi, zohli sa, vybrali zo skladu dve vrecia a chystali sa opustiť loď.

Odistil som poistku na revolveri a postavil som sa im do cesty pri vchode do kabíny. „Čo sa tu robí?“ opýtal som sa.

Neznámi zmĺkli a vyval'ovali na mňa oči. Obrátil som sa na kapitána. „Čo tu tí ľudia, dofrasa, chcú?“

„Señor vraví, že úlohu splnili, ale nedostali peniaze, ktoré im váš bratanec sľúbil.“ Bolo vidieť, že kapitán je akýsi nervózný.

„Povedzte mu, že som na vlastné oči videl, ako ich vyplácal. Ináč by koku neboli naložili na palubu,“ prikázal som.

Kapitán čosi rýchlo hovoril. Muž mu odpovedal po španielsky, potom sa kapitán znova obrátil ku mne. „Dal mu vraj iba časť sľúbených peňazí. Po naložení všetkej koky mu mal dať ešte tisíc dolárov.“

„Povedzte mu, že dostane tie peniaze, keď naložia zostávajúce množstvo koky.“

Votrelec porozumel. Rýchlo povedal čosi kapitánovi a ten mi to preložil. „Hovorí, že je obyčajný farmár a dopestoval úrodu s veľkou námahou, a preto nechce prísť o výsledok svojej práce.“

Pozrel som sa na kapitána. „Koľko vám sľúbil za tú sračku?“

„Nič, señor, naozaj nič,“ nervózne odvetil kapitán. „Prisahám na česť svojej rodiny, že hovorím pravdu.“

Chvíľu som na neho upreto hľadel, potom som sa pozrel na votrelca. „Povedzte tomu odkundesovi, nech odpáli z lode, lebo ho zabijem. Zajtra sa môže vrátiť s ostávajúcou kokou a za všetko mu riadne zaplatím.“

Kapitán to odrapotal. Votrellec na mňa pozrel a prikývol. Povedal čosi kapitánovi a znova prikývol. „Zajtra ráno sa vráti,“ oznámil kapitán.

Kývol som naňho revolverom. „Zmizni!“

Votrellec s dvoma ďalšími chlapmi zliezli z lode. Pozoroval som ich, ako sa strácajú medzi stromami okolo lagúny. Obrátil som sa ku kapitánovi.

„Ako sa dozvedel, že môj bratanec je mŕtvý?“

„Pozorujú nás. Ustavične nás pozorujú,“ informoval so strachom.

„Prečo ste mu dovolili vyjsť na palubu?“

„Je to Indián, mestic a veľmi nebezpečný. Zabil by ma, keby som mu nedovolil vyjsť na palubu,“ vysvetlil kapitán.

„Tak je to,“ uvažoval som chvíľu. „Ale zajtra sa môže vrátiť a všetkých nás povraždiť.“

Kapitán pozrel na mňa. „Sú skrytí na stromoch a pozorujú nás. Keby sme sa pokúsili odísť, začuli by hukot motora.“

„A čo keď motor nespustíme? Použijeme namiesto neho lodné háky. Rieka ju tu plytká, môžeme sa odtlačiť dosť ďaleko, potom nás už bude poháňať riečny prúd. Neskôr zapneme aj motor.“

Kapitán si ma premeral s rešpektom. „Vidím, že sa vyznáte vo veci.“

„Poznám to z Vietnamu. Často sme takto odštartovali.“ Chválil som sa tým, o čom som len počul. A teraz som tomu začínal sám veriť.

„Sí, señor,“ súhlasil. „Kedy sa pohneme?“

„Počkáme asi hodinu, kým pozaspávajú, potom vyrazíme,“ rozhodol som.

„A keď nás budú prenasledovať?“

„Máte nejakú zbraň?“ spýtal som sa.

„Dve pištoly a dve pušky.“

„Teda sa ubránime,“ upokojil som ho. „Vyneste zbrane na palubu a upozornite chlapov, že o chvíľu sa loď pohne.“

Prikývol a zostúpil prievlakom do svojej časti lode. Vrátil som sa do kajuty, vzal druhý revolver a zastrčil ho za opasok k prvému. Náhlivo som si pchal do vreciek zásobníky s patrónmi.

Z druhého konca kajuty sa ozvala Alma. „Stalo sa niečo?“

„O chvíľu vyrazíme.“

Posadila sa na prični. „Ale ráno nám majú doniesť ešte desať vriec kokových listov.“

„Nebudeme na ne čakať. Pred chvíľou prišiel farmár a chcel dať odnieť naspäť vrecia s kokou. Povedal, že mu Angelo nezaplatil.“

„To nie je pravda,“ rozčúlila sa. „Videla som na vlastné oči, ako mu pred kapitánom dával peniaze.“

„Aj kapitán to videl?“

Prikývla. „Predsa on dohodol ten obchod. Rozprával sa s farmárom nárečím Indiánov.“

Mal som dobrý nos. Kapitán dostal svoj podiel. „Ako dlho potrvá, kým doplávame dolu prúdom do Iquitos?“

„Tak päť-šesť dní,“ odvetila. „Je to kúsok pod miestom, kde sa rieka Uyacali vlieva do Amazonky.“

„V poriadku.“

„Ukazujú sa nejaké problémy?“

„Zatiaľ neviem,“ odvrkol som.

Pozrela na mňa. „Chcela by som ti nejakو pomôcť. Viem strieľať,“ dodala a zliezla z postele.

Dal som jej jeden z Angelových revolverov. „Nechaj si ho. Hoci si nemyslím, že dnes v noci k niečomu dôjde. Ale ak by čosi hrozilo, dám ti vedieť.“

Upreto sa na mňa zadívala. „Určite ťa niečo trápi.“

„Mestici mi nerobia starosti, ale kapitánovi nedôverujem. Vôbec nebránil tým chlapom, keď chceli odnieť vrecia, ba ani ma na to neupozornil.“ Vtom som si na niečo spomenul. „Nestretli sme nášho kapitána na trhu v Tingo Maria?“

„Veru, máš pravdu,“ súhlasila. „Tingo Maria je trh na koku a marihuanu. Najskôr tam sa kapitán dohodol s mesticom, že dopraví koku po horskej ceste do Pucallpy. A práve tou cestou sme prišli dolu my.“

„Náš kapitán nám navrhol aj to, aby sme sa spustili loďou po prúde asi desať kilometrov od pucallpských dokov.“ Začínalo to celé zapadať do seba. „Tvrdil, že je to bezpečnejšie, lebo polícia nás tam nenájde.“

„To súhlasí,“ prikývla. „Spomenula som si na to, keď sa tu zrazu objavil ten mestic. Celé to zorganizoval kapitán ešte prv, než sme opustili Tingo Maria.“

„Presne tak,“ prikývol som. „Ty len zostaň pokojne ležať. Predbežne nám nič nehrozí. Ak sa vôbec na niečo odhodlá, bude to neskôr, keď poplávame dolu prúdom a budeme sa cítiť v bezpečí.“

„Treba ho stále pozorovať,“ navrhla.

„Neboj sa, posvietim si naňho.“ Siahol som ponad jej pričnu na policu, kde Angelo nechal svoju príručnú tašku. Otvoril som ju a vybral z nej fiolu s kokaínom. Šnupol som si a hneď som cítil, ako sa mi v hlave vyjasňuje a zrak zostruje. „Teraz budem určite v strehu.“

„Budeš ako napätá struna.“

„Musím byť opatrný,“ dodal som a vyšiel na palubu.

Kapitán s dvoma lodníkmi ma už čakali. Ukázal rukou na lavicu pred kormidelníkovou búdkou, kde ležali zbrane. Prikývol som. „A teraz otvorte pri kormidle podlahu. Len opatrne, aby nás nepočuli.“

Kapitán ukázal lodníkovi, čo majú robiť. Rýchlo a potichu odsunuli zasúvaciú podlahu. Potom vytiahli lodné háky a začali odtláčať loď z malej lagúny do riečneho prúdu, zatiaľ čo kapitán sa chopil kormidla. Cítil som, ako loď začína unášať prúd. Zdal sa byť dosť silný a vzápätí sme sa už plavili po rieke.

Kapitán sa obrátil na mňa. „Môžem už zapnúť motor?“

„Ešte nie,“ rozhodol som. „O takých pätnásť minút.“

„Je tu dosť silný prúd,“ upozornil. „Neviem, či sa mi podarí udržať loď na uzde.“

„Prikážte chlapom, nech vám na korme pomáhajú hákmi. Tak si dlhšie udržíme správny smer.“ Obrátil som pohľad späť k lagúne, ale na brehu nebolo badať nijaký pohyb. „Len odtláčajte ďalej,“ prikázal som.

Kapitán zdvihol ruku a jeden z lodníkov sa ujal kormidla. Kapitán obišiel palubu a zostúpil do podpalubia, kde prešiel cez prievlak do strojovne. O pätnásť minút som počul zahučať motor a loď začala plávať rýchlejšie. Pozrel som na lodníka pri kormidle. Hľadel dozadu na mňa. Urobil však chybu. Keď držíte v ruke kormidlo lode alebo volant auta, musíte pozeráť vždy pred seba.

Uhol som nabok a obrátil sa. Vtom okamihu kapitán vyliezol z prievlaku, v ruke držal zbraň a mieril na mňa. Všimol som si, ako sa mu od prekvapenia skrivila tvár, keď môj nazlostený revolver vychrlil naňho olovo. Potom pomaly roztiahol ruky a prevalil sa z paluby do vody.

Namieril som zbraň na lodníkov a ukázal na kormidlo. Z kabíny vyšla Alma a v ruke mala revolver. „Čo sa tu robí?“ opýtala sa.

„Práve sme prišli o kapitána,“ oznámil som.

Vyvalila na mňa oči.

„Opýtaj sa lodníka, či si trúfa doviesť loď dolu do Iquitos,“ požiadal som ju. „Povedz mu, že ak to zvládne, dostane tisíc dolárov, ak nie, popláva dolu za kapitánom.“

Rýchle vysvetlila môj návrh lodníkovi. Vzápätí prišiel ku kormidlu jeho druh a čosi jej hovoril. Obrátila sa ku mne. „Hovorí, že majú takú prax, že by už sami mohli byť kapitánmi. Urobia, čo od nich žiadame, ale mali by dostať peniaze obaja.“

„S peniazmi sa môžu rozdeliť,“ navrhol som. „A po skončení plavby si môžu nechať aj loď.“

Znova im vysvetľovala. Pozreli sa jeden na druhého a prikývli. Ešte sa čosi opýtali a Alma mi to hneď preložila.

„Chceli by vedieť, či dostanú aj papiere od lode.“

„Dostanú aj papiere.“

Všetko im povedala, chvíľu počúvala ich odpovede a obrátila sa ku mne. „Ubezpečujú nás, že nie sú banditos ako ich kapitán, že sú statoční ľudia a zaujímajú ich jedine práca.“

„V poriadku,“ potriasli sme si ruky. „To bola fuška.“

Zašklábili sa na mňa. „Fuska,“ povedali.

Díval sa do taniera. Ryža a fazuľa v mori oleja, poliate podozrivo hnedou paradajkovou omáčkou. To bola naša strava. Deň čo deň. Odkedy sme opustili Pucallpu, uplynuli už štyri noci. A zase ryža s fazuľou. Ryža a masťná žltá ryba. Ryža a mäsové konzervy, v ktorých, len čo ste ich otvorili, sa vyľahli červíky. Zdúvalo ma a od plynov ma išlo roztrhnúť, ale nikdy som nevracal.

Spýtal som sa Almy, „Čo robíš proti tomu?“

„Musíš piť viac piva,“ poradila mi. „Nič iné sa nedá robiť.“

Otvoril som fiasku piva a dopoly z nej odpil. „Sú v Iquitos nejaké reštaurácie?“

„Iquitos je veľké mesto,“ upozornila. „Vydrž, zajtra tam budeme.“

Ukázal som na svoj tanier. „Hod' to svinstvo cez palubu.“

„Musíš niečo zjesť,“ presviedčala ma. „V poslednom čase málo ješ. Vyzeráš biedne, iste si schudol najmenej päť kíľ.“

„Nič mi nechýba,“ bránil som sa.

„Musíš sa udržať vo forme,“ pokračovala. „Nemôžeš vedieť, čo ťa zajtra čaká. Zatiaľ nám šťastie prialo, ale chodíme po tenkom lade. Ani netušíme, čomu ideme v ústrety. Angelo sa ti s ničím nezdôveril?“

Nabral som si plnú lyžicu ryže, zhltnol ju a výdatne som ju zapil pivom. Bolo síce teplé, ale aspoň oslabilo masťnú chuť v ústach. Pozrel som na ňu. „A tebe nepovedal nič o Iquitos?“

„Len to, že sa tam má stretnúť s mužom s červenou bradou. Bude ho čakať v dokoch, keď ta prídeme.“

„Nič viac ti nepovedal?“

Pokrútila hlavou. „Angelo o svojich veciach nikdy veľa nehovoril.“ Prikývol som. Angelo nepovedal ani mne nič. „Má Iquitos letisko?“

„Jasné, že má,“ odvetila. „Iquitos je druhé najväčšie mesto v Peru, ale možno sa z neho dostať iba loďou proti prúdu Amazonky alebo lietadlom ponad vrchy. Sú veľmi vysoké, nevedie cez ne nijaká cesta.“

„Ako tam mohlo vzniknúť také veľké mesto?“

„Pred rokmi bolo Iquitos strediskom kaučukových plantáží. Význam stratilo, až keď kaučukovníky začali pestovať v Malajzii. Keď ťažba kaučuku upadla, mesto dlho vegetovalo, kým neobjavili ropu. Teraz plávajú veľké cisternové lode dolu Amazonkou až k moru.“

„Je tam veľký prístav?“

„Nikdy som tam nebola,“ odpovedala. „Ale musí byť veľký, keď tam kotvia oceánske parníky z Brazílie.“

Práve som sa chystal zhltnúť plnú lyžicu ryže, keď som začul, že motor zastal a loď sa začala pomaly hojdať na vode. Vzal som revolver a vyliezol z kabíny s Almou za päťami. Na predku lode som videl našich dvoch lodníkov, ako spúšťajú kotvu. Dlhé lano skĺzalo do vody a smerovalo ku korme. Zamieril som k nim a prikázal Alme. „Opýtaj sa ich, čo to robia.“

Rýchlo mlela po španielsky. Chlapi znervózneli, pozreli na nás a obidvaja jej odpovedali skoro súčasne. Položila im ďalšiu otázku a teraz odpovedal starší z nich. Videl som, že nám chce niečo vysvetliť.

Alma sa obrátila ku mne. „Nazdávajú sa, že do rána by sme mohli zakotviť v tejto zátoke. Od Iquitos nás delí už iba tridsať kilometrov a najlepšie vraj bude, ak ta dorazíme zavčas rána.“

„Prečo nie dnes?“

Hovoril zase starší. Priamo mi prekladala jeho odpoveď. „Večer obyčajne vyplávajú na kanál všetci rybári. Všade bude plno sietí a ľahko by sme sa mohli zamotať. Medzi rybármi je mnoho mesticov a zlodějov. Stačí sa pozrieť na kanál a uvidíte ich. Majú silné reflektory, prečesávajú nimi hladinu a vábia tak ryby. Keby sme ich pritom vyrušili, mohli by sa všetci spojiť proti nám.“

„Kedy môžeme doraziť do Iquitos?“ opýtal som sa.

„Rybári končia výlov okolo štvrtej ráno a my môžeme tak o piatej pokračovať v ceste. V Beléne by sme mali byť o jedenástej a v prístave zakotvíme pol hodiny nato.“

„Čo je to Belén?“

„Tam kotvia lode z Pucallpy, iba malé lode, ako je naša. A obytné člny. Veľké lode kotvia na druhej strane na konci mesta.“

„Na ktorom mieste mal kapitán zakotviť?“

Iba krútili hlavami. „Nikdy to pred nimi nespomenul,“ dodala.

Pozrel som na prúd v strede rieky. Svetlá reflektorov sa mihali hore-dolu po hladine ako svätotójske mušky približne kilometer od našej zátoky. Zdalo sa, že sú ich celé stovky. Obrátil som sa k lodníkom. „V poriadku,“ povedal som Alme. „Povedz im, že súhlasím, aby pokračovali v ceste, keď rybári odídu. Musia však obísť Belén najväčšou možnou okľukou a nech zamieria do prístavu, kde kotvia veľké lode.“

Alma im preložila, čo som povedal. Pablo pokrútil hlavou. Nazlostený čosi odsekol. Obrátila sa ku mne. „Hovorí, že je to nebezpečné, lebo sú tam colníci a polícia.“

„To si už vezmem na starosť ja, keď ta prideme,“ povedal som. Znova som sa obrátil a pozoroval rybárov. „Majte ich na očiach,“ upozornil som chlapov a kývol tým smerom. „Dajte mi vedieť, ak by sa niektorý z nich priblížil k lodi.“

Preložila môj odkaz a kráčala za mnou na kormu, kde sme si sadli na lavičku. „Čo si o tom celom myslíš?“

„Neverím ani jednému z nich,“ odvetil som. „Ak sa máš s niekým stretnúť, určite je výhodnejší významný prístav ako miesto, kde kotvia mizerné riečne lode a rybárske člny.“

„Mne sa vidí, že pre nás by boli bezpečnejšie menšie doky,“ presviedčala ma.

„Spomínam si, čo mi raz povedal Angelo. Najlepšie sa skryješ na otvorenom mieste. Nikomu ani na um nezíde, že ho vodiš za nos.“

„Angelo bol blázon,“ prehodila.

„Ale v takých veciach nie,“ bránil som ho. „On ma na toto dostal. A tebe čo sľúbil, aby si šla s ním?“

Pozrela na mňa. „Mala som ho rada.“

Usmial som sa. „Nič viac?“

Rozosmiala sa. „Sľuboval mi aj peniaze. Veľa peňazí.“

Prikývol som. „Koľko?“

„Tisíc amerických dolárov.“

„Teraz tvoje akcie stúpnu,“ povedal som. „Ak sa z toho dostaneme, čaká ťa desaťtisíc.“

Chvíľu mlčala, potom sa usmiala. „Vieš, že si to môžeme rozdať?“

„Najprv musíme odtiaľto vyviaznúť.“ Pozrel som na rybárske člny, ich reflektory stále prečesávali hladinu.

„Čo stále sledíš?“ bola zvedavá.

„Necítim sa istý,“ ukázal som na zátoku. „Pred rybármi sme možno v bezpečí, ale breh zátoky je od nás vzdialený ani nie sto metrov. Horšie je to, že prales siaha až k vode a nevieme, čo sa v ňom robí.“

Zahľadela sa na breh zátoky. „Nazdávaš sa, že mestici nás sledujú dolu riekou?“

„Neviem,“ uvažoval som. „Bolo by to možné?“

„Veď tam nie sú nijaké cesty.“

„Ale majú kone a môžu nás sledovať po chodníkoch,“ vysvetľoval som.

Kývla rukou smerom k lodníkom. „Myslíš, že by s tým mohli mať niečo spoločné?“

„Neviem,“ mykol som plecami. „Za kapitánom veľmi nesmútili. Ale nepochybujem, že vedeli, čo má za lubom, a ťahali s ním za jeden koniec.“

Obrátila sa a upreto sa dívala na breh. Rýchlo sa zotmelo, svietili nám len trblietajúce hviezdy a žltý spln mesiaca. „Dofrasa, veď tu nič nevidieť.“

Prikývol som. „Prines pušky a revolver, čo som ti dal, aby sme ich mali poruke.“

„Hádam nechceš byť hore celú noc?“

„Bude to bezpečnejšie.“

„Zostanem s tebou,“ prosila. „Pri tebe sa cítim istejšie.“

Pozrel som na ňu. „Choď si obliecť namiesto šortiek džínsy a prines aj môj klobúk. Nezabudni vziať fľašu citronely a sieť proti hmyzu. Nechcem, aby nás zožral hmyz, ak nás nedorazia mestici.“

Zasmiala sa. „Hneď som späť.“ Zišla do kajuty.

Nebola hlúpa. Z podpalubia sa vrátila s dekami a vankúšmi. „Ak sa zakrútime do diek, o chvíľu budeme mokří, akoby sme vyšli z kúpeľa. Ale ak ich prestrieme na palubu, zostaneme suchí, ako keby sme sedeli na lavici.“

„Dobrý nápad,“ súhlasil som. „Aspoň im tak nebudeme na očiach.“ Pozoroval som ju, ako prestiera deky na dlážku paluby. S vankúšmi to bolo celkom pohodlné. Ba až priveľmi pohodlné. Čosi mi prišlo na um. „Veďľa mojej prične stojí asi meter vysoký okrúhly kôš. Prines ho sem a ešte jednu deku.“

Nepýtala sa načo. Keď sa vrátila, postavil som kôš na lavicu, kde som predtým sedel, omotal som okolo neho deku a navrch som nasadil svoj starý panamá. Vrátil som sa k nej. „Čo na to povieš?“

Smiala sa. „Vyzerá navlas ako ty.“

„Ďakujem,“ povedal som a ľahol si k nej. „A teraz si môžeš chvíľu pospať. Budem ťa strážiť.“

„Nie si unavený?“

„Som fit.“

„Ak sa chceš vzpružiť, mám vo vrecku fiolu s koksom.“

„Nezabudnem. Možno ho budem potrebovať,“ dodal som.

Díval som sa, ako sa zakryla dekou, obrátil sa a zahl'adel na kôš, usmievajúc sa popod nos. Mala pravdu. V nočnej temrave vyzeral, akoby som to bol ja.

Zacítil som na pleci jej ruku a v okamihu som sa prebudil. Pritlačila mi prst k perám a ukázala na predok lode. Prikrčil som sa a uprel zrak na zadnú časť kajuty.

O podperu na konci kajuty bol priviazaný čln, z ktorého sa na palubu škriabal akýsi chlap. V tme som mu nevidel tvár, ale zazrel som, ako naňho kývajú naši lodníci. Prikývol im a ticho kráčal bosými nohami po úzkej palube k miestu, kde sme spali.

Odtlačil som Almu do dvier kajuty za mnou a priložil pušku k plecu. Vtom okamihu muž vyrazil. Zbadal som, ako sa zablysla mačeta, keď ju zdvihol nad hlavu a prudko ňou zaťal do koša, ktorý som umiestnil na lavicu. Prútený kôš sa pod úderom preboril a mačeta sa zamotala do deky. Nečakal som, kým sa chlap pustí do nás, a dvoma výstrelmi som ho zasiahol do chrbta medzi lopatky. Prehol sa dopredu a dopadol na zadok lode. Kopol som do nehybného tela, ktoré nemotorne preletelo cez nízke zábradlie a skĺzlo do vody.

Vtom zahrmel Almin revolver sériou výstrelov. Dokotúlal som sa k nej. V natihnutej ruke pred sebou držala revolver a mierila na lodníka, ktorý utekal po boku paluby smerom k nám. Keď som ju odtisol nabok, ešte stále bežal, potom sa zvalil pred nami na zem. Odstrčil som ho ďalej. Z nehybných rúk mu vypadol revolver. Aj toto telo som zhodil do rieky ako jeho predchodcu.

„To bol Pablo,“ oznámila trasľavým hlasom. „Chceli nás zabiť.“

„Máš pravdu,“ prisvedčil som.

„Bol vôbec mŕtvy?“ opýtala sa ma prestrašená.

„Bol,“ potvrdil som.

Rýchlo sa prežehnala. „Zhrešila som. V živote som nezabila človeka.“

„Väčší hriech by si mala, keby si sa nechala sama zabiť,“ utešoval som ju. Vzal som jej revolver z ruky a naplnil zásobník. „Nechaj si ho. Možno sa ti ešte zide,“ podal som jej zbraň.

Kývol som na ňu. „Pod’ za mnou,“ prikázal som jej a zamieril na predok lode.

Keď som prechádzal okolo kajuty, začul som špliechať vesla na člne, ktorý sa práve odrážal od lode. Na prove lode stál mladší lodník, v ruke držal lodný hák a čln vliekol za sebou lano. Zbadal ma a od strachu úplne

zmeravel a vyvaloval na mňa oči. Pomaly som zdvihol pušku a namieril naňho. Nezaváhal. Mihom skočil z lode, ponoril sa a rýchlo plával k člnu.

Chvíľu som ho pozoroval, potom som sa obrátil k Alme.

„Tak sa mi vidí, že sme prišli o posádku.“

Alma na mňa pozrela. „Čo teraz urobíme?“

„Niečo už vymyslíme.“ Znelo to smelšie, než som sa skutočne cítil. Dotkol som sa jej ruky. Celá sa triasla. Stisol som jej prsty v mojej dlani a utešoval ju:

„Neboj sa, zvládneme to. Zatiaľ sme obaja živí.“

Náhle sa jej oči zaliali slzami. „Zabila som človeka.“

„Bol by ťa zabil on,“ namietol som. „To je v poriadku.“

Rozplakala sa a privinul som si jej hlavu na hrud'. „Upokoj sa, tíšil som ju, hladkajúc jej vlasy. „Iné nám neostávalo.“

Pritlačila sa ku mne. „Keď príde do Iquitos, pôjdem na spoveď.“

Cítil som teplo jej tela, keď sa ku mne pritlačila. „Pomôže ti to, uvidíš,“ ubezpečil som ju.

Zrazu zdvihla hlavu, pozrela na mňa a prekvapene povedala: „Máš ho tvrdý.“

Pokúsil som sa od nej odtiahnuť, ale držala sa ma ako kliešť. „Som predsa normálny chlap,“ bránil som sa.

„Myslela som, že sa ti nepáčim,“ prešla do útoku.

„Už som ti povedal. Bola si predsa Angelovo dievča.“ Odstúpil som od nej, ale nastavila mi tvár. Rýchlo som ju pobožkal a ustúpil. „Jasné, že sa mi páčiš. Ale teraz máme pred sebou iné veci. Potom sa môžeme zabávať.“

Začala sa sebavedome usmievať. „Mal si ty vôbec niekedy peruánsku kočku?“ pokúšala ma.

„Nie,“ odsekol som a vrátil jej úsmev. „V Peru som poznal jedine peruánsky elixír.“

„S tebou by sa dalo zabaviť. Ved' peruánska kočka je lepšia ako peruánsky elixír. Niečo podobné si ešte neokúsil.“

Rozosmial som sa. „Prestaň, lebo mi celkom popletieš hlavu.“ Prešiel som po palube na zadnú časť lode. Otvoril som padacie dvierka do strojovne. Pozrel som na ňu. „Maj oči na stopkách a zavolaj, keby sa niekto pokúšal dostať na loď. Idem vypnúť motor.“

„Dobre,“ súhlasila.

Od rebríka do strojovne boli iba tri kroky a priestor presahoval nad palubu sotva niečo vyššie metra. Prikrčil som sa a hneď pri stene som zbadal

malú elektrickú žiarovku. Nevidel som nikde vypínač, pritiahol som ju rukou a trochu zakrútil. Matne zasvietila. Začal som si obzerat' stroj. Bol to obyčajný zastaraný dvojvalec, niekedy možno poháňal malý traktor. Motor sa dal naštartovať zotrvačníkom ťahaným povrazom, ako býva zvykom na lodi. Hneď vedľa motora bola sada šiestich dvanásťvoltových automobilových batérií a nad nimi benzínová nádrž. Pozrel som sa do nej. Ukázalo sa, že je v nej dopoly benzínu. Potom som študoval pohon. Boli na ňom dve polohy - dopredu a späť. Dost' jednoduché, pomyslel som si - to by som zvládol. Trochu som odkrútil žiarovku a vyliezol zo strojovne.

Stála na korme a pozorovala breh okolo zátoky. „Nič sa tu nehýbe.“

„Dobre,“ povedal som. „Myslím, že nám to vyjde. So strojom si poradím a s kormidlom možno tiež.“

„Výborne,“ odvetila. „Vieš vôbec, kam vlastne ideme?“

„Iquitos je pred nami.“

„Senzácia,“ ironicky komentovala. „Máš nejaké vedomosti o rieke, po ktorej sa plavíme? Ktoré doky sú pre nás bezpečné a ktoré nie?“

Pozrel som na ňu. „Radšej mi povedz niečo o Iquitos.“

„Nikdy som tam nebola,“ odvrkla. „A čo by som tam aj robila? Je to na konci sveta, obyčajný posratý zapadáč. Z Limy by ta rozumný človek nešiel, iba ak kvôli obchodu. Už som ti povedala, že odtiaľ nevedú nijaké cesty pre tie vrchy. Možno sa ta dostať iba lietadlom alebo riečnou loďou z Brazílie či Kolumbie a nemala som dôvod tam ísť.“

„Angelo sa postaral a rezervoval pre všetkých odlet lietadlom,“ uvažoval som. „Musel tam mať nejaký kontakt.“

„Vieš to určite?“

„Neviem, ale keď už budeme v meste, pokúsím sa naň nadviazať,“ vysvetľoval som.

Chvíľu mlčala. „Vidno, že nepoznáš Peru,“ konštatovala. „Iquitos je surové mesto a prekuknú ťa tam skôr, ako zistíš, kto je kto.“

„Musíme skúsiť šťastie,“ oponoval som. „Nemáme si z čoho vyberať.“

Ukázala na riek. „Rybári sa už vracajú.“

Sledoval som ich, ako plávajú dolu riekou smerom k Iquitos. Odchádzali skoro všetci odrazu. Ale zdalo sa, že niekoľkí zaostávajú. Možno ešte skúšali naplniť siete. „Keď všetci odídu po prúde, vyrazíme,“ rozhodol som.

„Poplávame za bieleho dňa,“ namietla.

„Iné nám neostáva, nemôžeme sa tu zdržať. Tí prekliati Indiáni by nás dolapili.“

Pokývala hlavou. „Mám strach,“ sotva to vládala vypovedať.

„Neboj sa, všetko dobre dopadne.“ Želal som si, aby som mal takú istotu, akou znel môj hlas.

Vyzerala poriadne zmätená. „Idem sa preobliecť. Tuším som sa od strachu pocikala.“

Zasmial som sa. „Nič si z toho nerob, to je normálne. Chodť dolu a prezleč sa. Ja ostanem na palube.“

Vošiel som do kormidelníkovej búdky. Bola iba dva schody nad palubou, ale mala výhodu, že som odtiaľ videl i ten najmenší pohyb pred nami. Vzal som si škatuľku cigariet, ktorú som nechal večer na lavici. Zapálil som si jednu a pomaly pofajčieval. Chutila mi, hoci bola stará a vlhká. Kašlal som a nespúšťal oči zo zátoky.

Keď Alma vyšla na palubu, páliło ma v očiach. Stále sa mi zdalo, že v pralese na pobreží sa mihá akési svetlo. Ukázalo sa však, že to bol klam.

„Teraz sa cítim lepšie. Umyla som sa a vzala si čisté šaty,“ povedala. „Vyzeráš celkom fajn,“ potešil som ju a pretieral si oči. „Ale ja som hotová mátoha.“

„Ani ty nevyzeráš zle. Ibaže si sa nevyspal.“

Prikývol som. Pozrel som, čo sa robí na rieke. Ešte stále boli na hliadke tri-štyri rybárske člny. „Keby už zmizli kdesi do pekla,“ preklínal som ich.

„O chvíľu sa bude brieždiť,“ predpovedala.

„Určite už odídu.“ Iba som zavrčal.

Vytiahla z vrecka džínsov fiolu s koksom. „Peruánsky elixír, podľa teba,“ vyhlásila. „Musím sa trochu osviežiť.“ Rýchlo si dva razy šnupla, potom mi fiolu podala. „Obaja to potrebujeme ako soľ,“ dodala.

Vzal som jej ju z ruky a dal som si dvojité dávku do každej nosovej dierky. Cítil som, ako sa mi vyjasnieva v hlave a oči ma prestali páliť. Zrazu som bol úplne čerstvý. Vôbec sa mi nechcelo spať. So smiechom som jej fiolu vrátil. „Teraz sa môžeme zabávať,“ povedal som.

Rozosmiala sa. „Hneď ti je lepšie.“

„Len pomaly,“ miernil som ju.

„Pozri,“ ukázala na rieku.

Jeden z rybárskych člnov vplával do zátoky a zamieril reflektor na nás. Zdvihol som automatickú pušku. Pozorovali sme, ako sa čln pomaly blíži k lodi.

Stisol som jej rameno. „Radšej si ľahni na palubu,“ poradil som jej. „Nechcem, aby ťa zbadali.“

Natiahla sa na palube a pevne zvierala v rukách zbraň. Počkal som, kým sa rybársky čln priblíži až k nám, a výstrelom som sfúkol jeho reflektor.

„Čo to, doparoma, robíte?“ zahromžil ktosi po anglicky.

„A kto ste, dofrasa, vy?“ zakričal som.

„Angelo?“

„Nie je tu.“

„Jed Stevens?“ opýtal sa.

Chvíľu som váhal. „Áno, ja som to,“ potvrdil som.

„Tu je Vince Campanella,“ oznámil mužský hlas. „Mám sa tu stretnúť s Angelom a vziať ho do Medellín.“

„Máte lietadlo?“

„To je moja vec,“ odvrkol. „Kde je Angelo? Mali sme sa stretnúť v ďalšej zátoke po prúde, smerom k Iquitos. Čo tu, doparoma, robíte?“

„Nik mi to nepovedal.“

„Pošlite Angela,“ žiadal. „Musíme sa odtiaľto pohnúť.“

„Angelo je mŕtvy.“ Nechcel som mu prezradiť, ako zomrel. „Posádka sa chcela zmocniť lode.“

„Kde sú ostatní?“ opýtal sa.

„Niektorí mŕtvi a niektorí zutekali.“

„Je to dievča s vami?“ opýtal sa.

„Áno, je tu.“

„Môžem vystúpiť na palubu?“ vyzvedal.

Namieril som mu pušku na brucho. „Ale iba vy sám.“

Preškriabal sa cez nízke zábradlie a keď vyšiel na palubu, vystrel sa. Bol to vysoký, vyše dvojmetrový chlap, mal modré oči, hrdzavé vlasy a bradu. Oblečenú mal zelenú kaki blúzu a nohavice. „Včera som hovoril s vaším strýkom. Chcel vedieť, či som nepočul niečo o Angelovi. Mali ste sem doraziť už včera, nakoniec som sa vybral hľadať vás.“

Alma sa zdvihla. Ešte stále držala pušku v rukách. „Čo teraz urobíme?“

„Musíme vás odtiaľto dostať,“ povedal. „Vezmeme vás do vleku a odtiahneme do ďalšej zátoky. Tam vyložíme náklad, ja vás potom odveziem do Iquitos, kde nasadnete do lietadla, ktoré letí do Limy. Odtiaľ sa dostanete zase lietadlom priamo do New Yorku.“

„Ale Angelo mal akýsi plán,“ namietal som. „Čo teraz s ním?“

„Ten si vezmem na starosť ja,“ oznámil. „Váš strýko mi prikázal, aby som to zariadil.“

„Kedy mu môžem zavolať?“ zaujímal som sa.

„Dnes večer, len čo prídeme do hotela.“

„A čo bude so mnou?“ opýtala sa Alma.

„Poletíte s ním do Limy,“ povedal. „Budete mu robiť sprievodkyňu na ceste.“

Keď sme vplávali do druhej zátoky, bolo už včasné ráno a nad korunami stromov práve vychádzalo slnko. Na brehu pred nami sa vynoril starý, zanedbaný prístav. Chlapi bystro povyskakovali z člna a priviazali ho o dok.

Vince vzal do ruky prenosnú vysielacčku a niečo do nej hovoril. O desať minút zatiahol k doku otvorený dvojtonový nákladiak. Hneď za ním dorazil džíp s dvoma mužmi a zaparkoval vedľa neho.

Vince zavolať na svojich chlapov po španielsky. Jeden z nich sa vyškriabal na nákladné auto a posadil sa tam. Zrejme jeho povinnosťou bolo strážiť, lebo v rukách držal ľahký automat. Potom začali štyria muži - dvaja z rybárskeho člna a ďalší dvaja z džípu - vykladať z lode vrecia s kokovými listami a prenášali ich na nákladiak.

Vince sa obrátil ku mne. „Zbaľte si batožinu. O chvíľu vyrazíme.“

Pozrel som naňho. „A čo bude s loďou?“

Pohodil hlavou. „Vykašlite sa na ňu. Dvaja moji chlapi ju odtiahnu doprostred rieky a potopia. Nechcem riskovať, aby loď videl niekto v Iquitos. Tak sa mi zdá, že kapitán podplatil colníkov. Veď keby bol doručil náklad, určite by mu kvapla dobrá odmena.“

„Nehrozí nám nebezpečenstvo, ak sa tam ukážeme?“

„Nebojte sa, nepôjdeme na hlavné letisko. Lietadlo je pripravené v teréne na území bývalej kaučukovej plantáže kúsok odtiaľto. Sme dobre organizovaní. Pracujeme tak už dlhé roky.“

Obrátil som sa k Alme. „Ako sa ti to páči?“

„Je to skvelé,“ zhodnotila. „Ale najradšej by som už bola doma.“

„Nepristaneme na medzinárodnom letisku Juana Chaveza. Polícia a colníci tam veľmi papierujú. Vyložíme vás na terénnom letisku asi šesťdesiat kilometrov od Limy. Na druhej strane vrchov sa spustíme celkom nízko, aby nás nezachytili radarom.“

„Ako sa potom dostaneme do mesta?“ spýtala sa Alma.

„Nerobte si starosti. Tam už čaká auto, ktoré nás dopraví na diaľnicu Panamerican. Všetko je zabezpečené, ako sa patrí.“ Usmieval sa. „A teraz si choďte pobaliť veci. Musíme sa poponáhľať.“

Sledoval Almu, kým nezmizla v kajute, potom sa obrátil ku mne. „Angelo sľúbil, že mi pri našom stretnutí zaplatí cestovné.“

„Správne,“ súhlasil som. „Patrí vám štyridsaťtisíc za cestu do Medellín a odtiaľ do Panamy.“

„Teraz to bude šesťdesiat,“ opravil ma.

„Nemáte veľké oči, Vince?“

„Vôbec nie,“ oponoval. „Nezabudnite, že sme vás museli hľadať, hoci nám to nik neprikázal. Urobil som to kvôli rodine. A cesta odtiaľto do Limy lietadlom sa predĺži o ďalších dvetisíc kilometrov. A to stojí peniaze.“

„Teda koľko?“ opýtal som sa.

„Dvadsať navyše.“

„Neviem, či by s tým súhlasil strýko Rocco,“ nadhodil som.

„Sľúbil mi prémii, ak vás z toho dostanem. Zatiaľ hovorím iba o mimoriadnych výdavkoch,“ dodal.

Zaškeril som sa. „Vidím, že ste fiškus. Pripomínate mi môjho bratanca.“

Rozosmial sa. „Tak čo, dostanem tie peniaze?“

„Čo iné mi ostáva?“ kapituloval som.

„Strýko vás už iste doma čaká,“ konštatoval.

„Máte pravdu,“ pozrel som naňho. „A kto platí lietadlo z Panamy do Miami?“

„Ak máte peniaze pri sebe, môžem to vybaviť za vás.“

„Keď vám vyplatím tých ďalších dvadsať, nebudem mať dost,“ upozornil som. „Oznámim strýkovi, aby to vyrovnal dodatočne.“

„Ja to pre vás urobím,“ vyhlásil. „Dáte mi tie peniaze neskôršie, určite sa ešte stretneme.“

Bolo pár minút po šiestej, keď sme sa spúšťali k Lime. Päť a pol hodiny na tvrdom plastovom sedadle za pilotom vôbec nezodpovedalo predstave o pohodlí. Ale DC 3 nie je určené pre pasažierov. Je to nákladné lietadlo.

Vince sa obzrel na nás z pilotovho sedadla. „O pol hodiny sme na zemi.“

Vzdychol som si a natiahol údy. „Chvalabohu,“ povedal som. „Sotva by som vydržal ešte hodinu na takom sedadle.“

Vince sa rehotal. „Ako vidíte, nie je to sedemstosedmička.“ Zrazu zväžnel. „Máte pre mňa pripravené na cestovné?“

„Samozrejme,“ odvetil som. Počas letu, keď bol zamestnaný riadením lietadla, otvoril som aktovku a vybral z nej šesťdesiattisíc dolárov. V

aktovke bolo niekoľko veľkých obálok a peniaze som vložil do dvoch z nich. Načiahol som sa ponad jeho plece a podal som mu ich.

Šikovne ich zasunul do obalu s mapami vedľa sedadla. „Ďakujem.

„Nemal by som dostať nejaké potvrdenie?“

Usmial sa. „Patríte predsa do rodiny. Dôverujeme vám.“

„Ďakujem. Naozaj neviem, čo by som si bez vás počal.“

„Všetci máme svoje povinnosti,“ konštatoval. „Stačí, ak povieť strýkovi, čo som pre vás urobil.“

„Spoloční sa,“ sľúbil som. Zdalo sa mi, akoby sme sa ponad vrchy kĺzali. V diaľke pred nami som zazrel akési mestečko. „Kde sa nachádzame teraz?“

„Letíme okolo mesta Huancavelica a mierime k pobrežiu,“ vysvetľoval. „Dívajte sa pred seba a v diaľke uvidíte vynárať sa Pacifik.“

Stál som za ním a pozoroval modré vlny oceánu. Obrátil som sa k Alme, ktorá už v tej chvíli bola pri mne. „More sa trblieta ako modré diamanty.“

„Radšej si sadnite na sedadlá a pripútajte sa. Pri spúšťaní sponad hôr k oceánu sa môžeme dostať do vzdušného víru,“ upozornil nás. „Nechcel by som, aby ste si v lietadle rozbili hlavy.“

Neboli to iba prázdne reči. Malé lietadlo sa náhle zmietalo ako list vo vetre a nakoniec, keď som už-už mal zvracať, sa upokojilo a o niekoľko minút som pocítil, že sa kolesá konečne dotkli zeme.

Keď lietadlo zastalo, Vince otvoril dvierka a spolu s Almou sme rýchlo vystúpili. Večerný chládok bol fantastický. Zhlboka som sa nadýchol a vyriekol: „Panebože.“

Vince sa usmial. „Na to si treba zvyknúť.“

„To asi ťažko,“ oponoval som. „Niet nič nad veľké prúdové lietadlá.“

Kývol na druhého pilota. „Vylož im batožinu.“ Potom sa prihovril jednému z chlapov stojacich neďaleko nás. Hovoril rýchlo po španielsky. Muž prikývol a rozbehol sa k malej budove na konci štartovacej dráhy.

Vince podišiel ku mne. „Poslal som ho po auto so šoférom pre vás. Na spätočnej ceste nám privezú nákladiakom pohonné látky.“

O päť minút zastal pred nami starý štvorsedadlový Chevrolet 65. Chlapi nahádzali do kufra našu batožinu.

Podal som Vincemu ruku, „Ďakujem.“

„Nemáte za čo,“ povedal. „Keď budete hovoriť s vaším strýkom, vyslovte mu, prosím, v mojom mene úprimnú sústrasť.“

„Nezabudnem,“ ubezpečil som ho.

Podal ruku aj Alme. „Ste statočná dáma. Postarajte sa o neho.“

Prikývla a pobožkala ho na líce. „Spoloční sa,“ povedala. „Ďakujem vám.“

Nasadli sme do auta, ktoré sa hneď pohlo. Zakýval nám a my sme mu kývali späť. Šofér rozbehol motor na plné obrátky a vyrazili sme smerom k diaľnici.

O ôsmej večer, keď šofér vykladal naše kufre pred hotelom El Gran Bolívar, bola už tma. Alma mi pošepkala. „Daj mu prepitné.“ Podal som šoférovi stodolárovú bankovku. Dotkol sa rukou sluchy na znak vďačnosti. „Gracias, señor,“ usmial sa.

„Okey,“ prehodil som a zobral našu batožinu.

Alma ma chytila za plece. Pozrel som na ňu. „Nie, nie,“ hovorila mi. „Nezostaneme tu. Vo vestibule stále striehne polícia. Naše oblečenie by okamžite upútalo jej pozornosť.“

Naozaj, mala pravdu. Ešte stále sme boli v špinavých šatách, ktoré sme nosili na lodi. „Kam teda pôjdeme?“ opýtal som sa.

„Ku mne,“ rozhodla. „Je to len kúsok odtiaľto. Mám veľký byt v novej budove vedľa Parque de Universario.“ Zakývala na taxík, ktorý stál na čele parkujúcich áut pred vchodom do hotela.

O dvadsať minút sme vystupovali z výťahu a kráčali po úzkej mramorovej chodbe k jej bytu. Zazvonila pri dverách.

Pozrel som na ňu. „Niekoľko s tebou býva?“

Usmiala sa a prikývla. „Moja mama.“

Čudoval som sa. „A nenahnevá sa, že vedieš domov cudzieho muža?“

„Je veľmi liberálna.“ Prekvapilo ma to.

Opäť sa usmiala. „Vlastne to ani nie je moja matka,“ vysvetľovala. „Je to skôr moja pomocníčka, ale poznám ju už tak dlho, že ju volám mama.“

Otvorili sa dvere a vykukla z nich malá tmavá žienka, vyzerala ako Indiánka. Len čo zbadala Almu, usmiala sa. Alma ju vyobjímala a vybozkávala na obe líca. Rozprávali sa rýchlo po španielsky, potom malé žieňa vystrelo ku mne ruku a placho sa usmialo. „Encantada,“ vítala ma.

„Ďakujem,“ povedal som a zdvihol som kufor.

Energicky pokrútila hlavou. „Nie.“

„Pod' dnu,“ pozvala ma Alma. „Ona už tie veci poodnáša. Chcem ti ukázať môj byt.“

Bol to pekný byt. Na stenách obývačky viseli fotografie Almy, v rámkoch boli titulné strany z rozličných časopisov s jej portrétom. Pozrel som na ňu. „Si fotogenická.“

Zasmiala sa. „To je môj džob. Som fotomodelka.“

„Nevedel som to,“ priznal som.

„Myslel si si, že som obyčajná štetka, však?“ Šibalsky na mňa pozrela.

„To nie. Skôr som si myslel, že si dievča na obveselenie spoločnosti,“ vysvetľoval som.

„Aj to niekedy robím,“ smiala sa. „Ako peruánska kočka.“

„V poriadku. Keď to sama vravíš,“ dodal som.

Obývačka bola zariadená moderným talianskym nábytkom s plastovými kreslami, veľkou pohovkou potiahnutou umelou kožou a stála tu lampa s mliečnymi tienidlami. Otvorila dvere na balkón.

„Byt je na siedmom poschodí s výhľadom na park. Čo povieš, nie je tu krásne?“

„Ako v rozprávke,“ uznal som.

„Nečuduješ sa, že si môžem držať taký nákladný byt?“

„To je tvoja súkromná vec.“

„Ale ja chcem, aby si to vedel,“ povedala. „Páčiš sa mi a nechcem, aby si mal o mne mylnú predstavu.“

mlčal som.

„Keď som mala sedemnášť rokov, zaľúbila som sa do krásneho muža. Bol odo mňa oveľa starší a ženatý. Bola som jeho milenkou takmer osem rokov. Zapísal ma do školy, staral sa o moju výchovu a pomáhal mi v začiatkoch kariéry. Vlni zomrel. Nechal mi tento byt a nejaké peniaze. Som mu nielen vďačná za to, čo pre mňa urobil, ale som ho aj milovala. Vlastne až pred šiestimi mesiacmi som začala vychádzať z domu. Nič ma nebavilo dovtedy, kým ma tvoj bratanec nepozval na spoločný výlet. Myslela som, že to bude pre mňa znamenitá zmena. Naozaj som sa chcela odtiaľto dostať a zabudnúť na smutnú minulosť.“

Chytil som jej ruku. „A splnilo sa ti to?“

„Posledných pár dní si začínam myslieť, že áno.“

„Možno máš pravdu.“

Vošli sme späť do bytu. „Ešte ti ukážem tvoju izbu.“ Prešli sme do nej cez obývačku. „Iste sa chceš okúpať a dať do poriadku.“

„Uhádla si,“ prisvedčil som. „Určite máš aj telefón. Chcel by som zavolať strýkovi.“

„Telefón je v mojej izbe,“ povedala. „Daj mi číslo, ja ti ho zavolám.“

Sadol som si na koniec jej postele, kým oznamovala spojovacej službe číslo. Čakali sme pár minút, potom sa obrátila ku mne. „Operátor vraví, že všetky linky do Štátov sú momentálne obsadené. Zavolajú ťa o pár hodín.“

„Dofrasa,“ zahundral som.

„To je u nás bežné,“ povedala. „Musíš byť trpezlivý. Zatiaľ sa vykúpeš a oholíš. Potom sa navečeriame a dovtedy určite zavolajú.“

Z jej izby sme vošli do kúpeľne. V protiahlej stene boli dvere. „Tam je tvoja spálňa,“ povedala. „Medzi nami je kúpeľňa.“ Nad mramorovým dvoj umývadlom visela na stene pozdĺžna skrinka so zrkadlami. Otvorila ju. „Tu nájdeš všetko, čo potrebuješ. Holiaci strojček, krém po holení, kolínsku. Napustím ti vodu do vane.“

Otvoril som dvere do svojej izby. Na posteli ležal môj kufrík otvorený, bielizeň a šaty boli preč. Vrátil som sa do kúpeľne.

Videla, že som prekvapený. „Mamacita ti veci vyperie a vyčistí. Kým sa okúpeš, budeš ich mať suché a vyžehlené a môžeš si ich ihneď obliecť.“

„Človek by tomu neuveril. Ved' u teba je to lepšie ako v päťhviezdičkovom hoteli.“

„To je iba začiatok,“ smiala sa. Odkrútila kohútiky nad veľkou oválnou vaňou a nasýpala do vody za hrst' pestrofarebnej voňavej soli. Vzduch sa naplnil podivnou exotickou vôňou. Aby sa rýchlo rozpustila, zamiešala vodu bielou drevenou lopatkou. Potom ma vyzvala: „Vyzleč sa a ohol'. Ved' si sa neholil najmenej tri dni.“

Pozrel som na ňu. „Kde mám dať špinavé veci?“

„Hod' ich na zem. Mamacita ich odnesie do smetí. Už ich nebudeš potrebovať.“

Díval som sa na ňu. „A čo budeš robiť ty?“

Začala sa vyzliekať. „Aj ja sa musím okúpať. Ved' vaňa je vlastne určená pre dvoch. Hádám sa len nehanbíš?“

„Nie, iba som ohúrený,“ priznal som sa.

„Neviem, čo je na tom zvláštne,“ smiala sa. „Už si ma videl nahý a ja som videla teba.“

„Kde si ma mohla vidieť?“

„Nebud' hlúpy,“ povedala. „Ved' sme boli všetci traja v jednej kajute. Človek sa tam nemal kde skryť. Tak pohni kostrou.“ Zašla do kúta kúpeľne a rozkročmo si sadla na bidet. „Kým sa oholíš, musím si opláchnuť svoju cicušku.“

Keď som vošiel do vane, Alma sa už kúpala. Voda bola teplá a príjemne mäkká. Ozajstný pôžitok pre telo.

„Spokojný?“ opýtala sa.

„Dokonale,“ prisvedčil som.

Vstala a vzala veľkú plastovú fľašku s rozstrekovačom. „Staň si,“ prikázala mi. „To je špeciálne mydlo do kúpeľa. Rozotriem ti ho po tele a uvidíš, akú jemnú budeš mať pokožku.“

Zľahka sa ma dotýkajúc, pomaly mi rozotierala tekuté mydlo po celom tele. „A teraz ponatieraj ty mňa,“ poprosila a podala mi fľašku.

Nebol som taký šikovný a nemal som takú ľahkú ruku ako ona. Pomaly sa obrátila a nastavila mi chrbát, potom sa otočila tvárou ku mne. Pozrel som spýtavo na ňu.

Smiala sa: „Nebud' hlúpy.“ Rýchlo som jej rozotrel mydlo, kde ho bolo najviac. Cítil som, ako mi oťaželi ruky na jej prsiach, jej brucho bolo pružné a ploché. Veľmi jemne som jej rozotieral mydlo po ohanbí.

„Silnejšie,“ prikázala. „A teraz mi namydli vlasy.“

Snažil som sa jej vyhovieť, ale znova som skĺzol namydlenou rukou medzi jej nohy. Pozrela mi do očí a ja som jej podal fľašku. Nastriekala mi mydlo na penis a vajcia.

Vtedy už sotva lapala dych. „Zacítil si, ako mi mačiatko začína vyplazovať jazyček?“

Prikývol som.

Masírovala mi vtáka. „Ale ti poriadne stvrdol.“ Objala ma pravou rukou a ťahala ma dolu k sebe.

Začali sme to robiť na kolenách, ale ďalej som to už nemohol vydržať. Celé telo mi zachvátil krč. Videlo sa mi, že to nebude mať konca. „Kriste!“ vyjachtal som. Pozrel som na ňu dole. „Celú som ťa ostriekal.“

„To je skvelé. Nepoznám lepšie pleťové mlieko. Dáva pokožke tú pravú jemnosť.“

Akoby z dialky počul som zvonit' telefón. Pocítil som, že sa mi dotkla ramena a potriasla mnou. Pomaly som vstal. V posteli sme boli obaja nahí. „Dočerta, veď ja som zaspal.“ Zdúpnal som.

„A nemáš na to právo?“ smiala sa a ticho dodala. „Myslela som, že to nikdy neskončíš.“

Krútil som hlavou. „Nezvonil náhodou telefón?“

„Jasné, tvoj hovor so Štátmi,“ povedala. Šikovne vytiahla fiolu. „Šnupni si, lebo si rozospatý.“

Súhlasil som. Pošúchal som si nozdry a v hlave sa mi vyjasnilo. „Kde je ten telefón?“

„Tu,“ podala mi ho z nočného stolíka.

Priložil som si slúchadlo k uchu. Počul som ženský hlas, akási Američanka sa opýtala: „Pán Stevens?“

„Áno.“

„Chce s vami hovoriť pán Di Stefano,“ oznámila mi.

V slúchadle čosi šľuklo, potom som počul strýka. Bol to hlas unaveného a smutného človeka. „Angelo é morto,“ povedal. Neznalo to ako otázka, zrejme to už vedel.

„Áno,“ povzdychol som. „Ľutujem.“

„Kedy sa to stalo?“ pokojne sa opýtal.

„Asi pred týždňom,“ odvetil som. „Kapitán nás chcel dobehnúť. Zastreliť Angela od chrbta. Netrvalo to celé ani minútu.“

„Kde si bol ty vtedy?“ spýtal sa.

„Dolu v kajute. Len čo som počul výstrel, schytil som revolver a zložil som kapitána, práve keď schádzal dolu schodmi do kajuty k nám. Sfúkol som aj jedného z lodníkov. S ďalšími dvoma sme plávali po prúde do akejsi zátoky, kde aj tí dvaja na nás vycerili zuby. Zbavil som sa ich krátko predtým ako nás našiel Vince. Nebyť jeho, neboli by sme to zvládli.“

„Hovoríš v množnom čísle. Bol s tebou ešte niekto?“

„Áno,“ priznal som. „Angelo si vzal so sebou dievča z Limy. Potreboval tlmočníka.“

„Zase potreboval ženskú do postele,“ trpkو konštatoval strýko. „Môžeme ho dopraviť sem do Štátov?“

„Bohužiaľ to nepôjde, strýko,“ odvetil som. „Zostal v džungli, päťsto kilometrov proti prúdu Amazonky.“

Strýko sa na chvíľu odmlčal. „Vravel som mu, aby nešiel. Ale nikdy ma neposlúchol. Vždy chcel dokázať, aký je smelý,“ rozhovoril sa.

Nevedel som, čo na to povedať.

„Vieš, nechcel som ani to, aby ty si šiel s ním. Povedal som Angelovi, aby ťa do toho nezaťahoval,“ dodal strýko.

„Angelo bol môj bratanec a mal som ho rád,“ povedal som. „Prečo by som s ním nešiel, keď on bol so mnou na Sicílii.“

„Chcel by som ťa mať čím skôr doma,“ oznámil mi. „Kedy môžeš letieť späť?“

„Teraz je noc,“ vysvetlil som mu. „Hneď ráno si všetko vybavím.“

„Obráť sa na spoločnosť Braniff,“ navrhol. „Nedôverujem cudzím aerolíniám. Poletíš americkou linkou.“

„Áno, strýko,“ potvrdil som.

„Keď prídeš domov, dám slúžiť za Angela zádušnú omšu,“ povedal.

„Čoskoro sa uvidíme, strýko,“ dodal som.

Chrapľavým hlasom sa opýtal „A čo to dievča? Je v poriadku?“

„Áno.“

„Je pekná?“

„Áno, strýko,“ povedal som. „Angelo mal dobrý vkus. Nezačínal si s hocakou kost'ou.“

„Postaraj sa o ňu,“ prikázal mi.

„Ďakujem, urobím to,“ sľúbil som.

„A postaraj sa aj o seba. Nezabudni, že teraz si jediný chlap v rodine, nikoho viac nemám. A zavolaj ma zajtra.“

„Zavolám, strýko,“ povedal som. „Mám ťa rád,“ dodal.

„Aj ja ťa mám rád,“ ubezpečil som ho. V slúchadle sa ozval prerušovací tón. Podal som telefón Alme.

Mala oči zaliate slzami. „Ako to prijal?“

„Ako zlomený starec,“ povzdychol som. „Angelo bol svetlom jeho očí.“

Raňajkovali sme na balkóne. Obloha bola modrá, slnko jasné, vzduch svieži. Stará pani položila pred nás na stôl tanieru s praženicou na cibulke, paradajky a tenké plátky grilovaného mäsa, obložené štiplavými papričkami, k tomu okrušky tmavého čerstvého chleba natreté maslom. Káva bola silná a horúca. Bol som hladný a jedol som, akoby to malo byť posledný raz.

Alma sa smiala. „Vždy ti tak chutí?“

„Iba keď som hladný,“ precedil som pomedzi zuby. „Konečne mám poriadne jedlo, nie takú sračku, akou sme sa krmili na lodi.“

„Mamacita je výborná kuchárka.“

„V tom s tebou súhlasím,“ odvetil som. „Ale ty ješ málo.“

„Ženy sa musia pri stole mierniť,“ vyhlásila. „Peruánky zvyknú skoro stučniť.“

„A čo peruánske cicušky?“ zaškeril som sa.

„Majú rady výdatnú stravu,“ rozosmiala sa. „Myslím, že si si prišiel na svoje.“

„Bola si úžasná,“ pochválil som. „Takpovediac super.“

Naklonila sa ponad stôl a bozkala ma na líce. „Si zlatý.“

Stará pani stála pri zábradlí balkóna. Obrátila sa a čosi jej povedala.

Alma vstala zo stoličky a pozrela dolu z balkóna. Zakývala na mňa, aby som k nej podišiel. „Pozri sa dolu na druhú stranu ulice. Stojí tam auto a pri ňom dvaja muži. Možno je to polícia.“

„Prečo si to myslíš?“

„Vyzerá ako policajné auto, ale nevidím na ňom značku,“ konštatovala. „Keď pracujú v civile, ani autá nemajú označené.“

„Myslíš, že nás pozorujú?“

„Vince ma vystríhal, že by niekto mohol na nás upozorniť iquitoskú políciu. Ak sa tak stalo, potom vyrozumeli hlavné veliteľstvo v Lime, lebo tam je hlavný stan národnej bezpečnosti.“

„A čo ak to nie je polícia?“

„Môžu to byť aj cocainas, tí si veľmi bedlivo chránia svoje záujmy.“ Chytila ma za ruku a odviedla od zábradlia. „Chod' sa obliecť,“ prikázala. „Mám na hlavnom veliteľstve viacerých priateľov. Môj patrón bol

armádny generál a kedysi bol aj jefe polície. Istý čas sme s nimi mali veľmi dobré styky. Zavolám tam, možno sa mi podarí niečo zistiť.“

Vošiel som do svojej izby. Starú pani by neprekonal nijaký lokaj. Na posteli boli rozložené moje šaty: tmavomodrá blúza so zlatými gombíkmi, sivé domáce flanelové nohavice, ľahká belasé košeľa a úzka čierna pletená viazanka. Čierne topánky sa ligotali ako zrkadlo a v nich boli zastrčené vypraté hodvábne ponožky. O necelých päť minút som bol oblečený. Spomenul som si ešte na čosi, čo by som mohol potrebovať. Otvoril som aktovku, vybral z nej revolver a strčil ho do vrecka vetrovky. Vybral som aj desaťtisíc dolárov, ktoré som sľúbil Alme, a vložil ich do obálky. Do náprsného vrecka som vopchal pas s vízami a do vreciek na nohaviciach niekoľko balíčkov bankoviek. Potom som prešiel cez kúpeľňu do Alminej izby.

Ešte stále telefonovala. Stará pani vybrala zo skrine šaty pre Almu a vyložila ich na posteľ. Čakal som v izbe, kým dohovorí, a konečne položila slúchadlo.

„Je to polícia, ale nesledujú nás,“ oznámila.

„Čiže si nemusíme robiť starosti,“ nadhodil som.

Pokrútila hlavou. „Hľadájú Angela a zrejme si ho splietli s tebou,“ vysvetlila mi. Zhodila zo seba župan na dlážku a naťahovala si bikini nohavičky lemované čipkami, napokon si šikovne zapla čipkovanú podprsenu, ktorá jej výborne pristala. Sadla si na kraj postele, naťahovala nylonové pančucháče a pozorovala ma. „Ideš na mne nechať oči,“ podpichla ma.

„Keď ma tak rajcuješ.“ Položil som obálku na posteľ vedľa nej.

„Čo je to?“

„Peniaze, čo som ti sľúbil,“ vysvetlil som.

Chvíľočku mlčala, potom mi chcela obálku vrátiť. „Nerob mi to. Nepotrebujem peniaze.“

„Ale ja som ti ich sľúbil,“ trval som na svojom.

„Veľa sa medzi nami zmenilo,“ bránila sa. „Teraz sme priatelia a milenci.“

„Musíš si tie peniaze nechať,“ naliehal som. „Veľmi mi na tom záleží už aj preto, čo voči sebe cítime.“

Vstala a pobozkala ma. „Si zlatý chlapec,“ povedala nežne.

Chvíľu som ju držal v objatí. „Ďakujem ti.“

Vzala s postele šaty a pretiahla si ich cez hlavu. „Mamacita!“ zavolala.

Stará pani doslova vbehla do spálne. Alma jej rýchlo čosi povedala. Mamacita prikývla a pozapínala jej šaty na krku. Potom vzala obálku z postele a vyšla z izby.

Alma sa obrátila na mňa: „Ako vyzerám?“ opýtala sa.

„Fantasticky,“ ubezpečil som ju.

„Teraz si upravím tvár,“ povedala. „A ty si zatiaľ zbal' batožinu. O pár minút odchádzame na letisko.“

„A čo tí policajti pred domom?“ bol som zvedavý.

„S tými nebudú nijaké problémy,“ povedala. „Hovorila som s policajným kapitánom. Odvolá ich a osobne nás dopraví svojím vozom na letisko.“

„Uveril tvojej historke?“

Prikývla. „Samozrejme. Veď bola pravdivá. Ale prv než odletíme, chce vidieť tvoj pas. Máš v ňom aj vízum a nezaškodí, ak v ňom necháš tisícdolárovú bankovku.“

„Myslel som, že ste priatelia,“ prehodil som.

„Keby nebol môj priateľ, neurobil by to pre nás,“ a ďalej vysvetľovala. „Nerozumieš? Naša polícia má slabé príjmy, treba im všemožne pomáhať.“

„Podobná situácia je na niektorých úsekoch aj u nás v Štátoch, ale my tomu hovoríme úplatky,“ ironizoval som.

„Nemáš právo byť taký uštipačný, veď nepoznám zákon, ktorý by si nebol porušil.“

Zdúpnel som. Mala pravdu. Mám vôbec právo hádzať po druhých kamene? Vzal som ju za ruku. „Prepáč.“

Stisla mi moju a povedala. „A teraz sa poponáhľaj. Zbal' si veci!“

Zatvoril som kufrík a zamkol ho, navrch som položil aktovku. Nechal som ich na posteli a vyšiel som na balkón. Na druhej strane ulice ešte stále parkoval čierny volkswagen. Kým som ho pozoroval, zabočil do ulice veľký štvordverový Ford Fairlane a zastavil pri ňom. Vodiča fordú som nevidel, ale zdalo sa mi, že dvaja muži pri volkswagene sa s ním rozprávajú. Potom ford odišiel a tí dvaja nasadli do svojho auta a po chvíli odštartovali. Pozoroval som ich, kým nezašli za roh, potom som vošiel do bytu. Vzal som kufrík a aktovku a zamieril do obývačky. Alma ma už čakala. Obzrel som si ju. Cez plecica mala voľne prehodený tmavý norkový plášť a na podlahe stáli dva veľké kufre, cestovná kabelka, malá štvorhranná kapsička na klenoty. Všetko od Louisa Vuittona. Usmial som sa na ňu. „Si naozaj klasa. Chystáš sa na výlet?“

Rozosmiala sa. „Poletím s tebou do New Yorku.“

„Ale,“ začal som, „Nepamätám sa, že by bola o tom reč.“

„Nebud' hlúpy,“ povedala. „Myslíš, že by mi bol uveril, keby som ho nebola ubezpečila, že ma berieš so sebou do New Yorku?“

„To nie je také jednoduché,“ namietal som. „Potrebuješ predsa vízum.“

Znova sa usmiala. „Do Štátov mám trvalé vízum, veď som tam študovala.“

mlčal som.

„Okrem toho som rok študovala v Paríži,“ dodala.

„Teda chceš ísť aj tam?“ spýtal som sa.

„Možno. Ale so mnou si nerob starosti. Môj patrón mi zanechal malý apartmán v hoteli Pierre.“

Nezdržal som sa smiechu. „Mohla by si ma tam prichýliť. V New Yorku nemám nijaký apartmán.“

„Budeš mojím hosťom, dokedy sa ti páči,“ ubezpečila ma.

Vtom sa ozval bzučiak domového telefónu. Stlačila gombík a prihlásila sa. Domové telefóny spravidla sotva počuť, ani tento nebol výnimkou. Mužský hlas znel slabo a bol vzrušený. Odpovedala mu. Potom hovoril zase chlap. Nakoniec prikývla a z odpovede som rozumel jediné slovo „Okey“.

„El Capitan je v garáži dolu pod činžiakom. Rozprával sa s dvoma detektívmi a vraj sa od nich dozvedel, že v aute, ktoré stojí pred vchodom do garáže, sedia tri podozrivé indivíduá a sľedia. Myslí si, že sú to pištoľníci, lebo auto má kolumbijskú poznávaciu značku. Radí nám, aby sme okrem neho nikomu neotvárali dvere.“

„Dofrasa.“ Vytiahol som revolver z vrečka. „Je z tohto bytu ešte nejaký iný východ?“

„Z kuchyne sa vychádza na chodbu pre služobníctvo,“ vysvetlila mi.

„Bude dobre, ak tam oprieme stôl,“ povedal som. „Zabránime tak, aby sa k nám dostal niekto zozadu.“

Zavolala Mamacitu a spolu sme šli do kuchyne. Pomohol som im pritiahnuť k dverám ťažký dubový stôl. Potom sme sa vrátili do obývačky. Alma čosi povedala starej panej a tá sa vzápätí rozplakala. Objala Almu a bozkávala ju. Aj Alma ju bozkala a trkotali čosi po španielsky. Napokon Mamacita vyšla z izby.

Alma pozrela na mňa. „Povedala som jej, aby šla do svojej izby a zamkla sa. Ubezpečila som ju, že je tu polícia a nemusí sa ničoho báť.“

„Správne. Nemala by si ísť za ňou?“

Pokrútila hlavou. „Nie. Musím zostať tu pri tebe. Nepoznáš predsa kapitánov hlas.“

„Riskuješ kvôli mne?“ spýtal som sa. „Radšej by som ťa videl v bezpečí.“

„Chcem zostať s tebou,“ odvetila jednoducho. „Ty si ma vytiahol z vody, keď ma prenasledovali pirane. A potom, sme predsa priatelia a milenci.“

Nezmohol som sa na odpoveď. Naklonil som sa k nej a pobožkal ju. „Priatelia a milenci,“ opakoval som po nej.

„Ubehlo desať minút,“ skonštatoval som. „Vidím, že sa kapitán neponáhľa.“

Pozrela na mňa. „Je to veľmi opatrný človek. Bezpečne viem, že sa naňho dá spoľahnúť.“

„Možno,“ odtušil som. „Ale začínam byť nervózny.“ Podišiel som k predným dverám a nakukol cez priezor von. Videl som skoro celú chodbu až po výťahové dvere. Nič sa tam nedialo. Vrátil som sa do izby. „Nemôžeš mu zavolať dolu do garáže?“

„Nie,“ odvetila. „Spojenie je len jednosmerné. Môžu zavolať iba oni nás.“

O chvíľu zabzučal domový telefón a v reproduktore sa ozval skreslený mužský hlas. Alma mu v rýchlosti odpovedala. Hlas sa ozval znovu a mal nervózny, naliehavý tón. Alma sa obrátila a pozrela na mňa. Bola vystrašená, ale odpovedala „Dobre.“

Skrútila gombík na domovom telefóne a bolo ticho. „Vôbec to nechápem,“ rozmyšľala. „Volal ma Alma. Ale doteraz ma nikdy neoslovil krstným menom.“

„Predsa sa tak voláš,“ nadhodil som.

„Áno, ale ty mi nerozumieš,“ pokračovala. „Je to veľmi zdvorilý človek a naša etiketa také niečo nepripúšťa.“

„To je pravda,“ odvetil som. „A čo ti povedal?“

„Najprv sa spýtal, či máme pobalené kufre a či máš pri sebe aktovku. Povedala som, že sme pripravení, a on dodal, že hneď príde výťahom hore.“ Pokrútila hlavou. „Zdá sa mi, že to bol niekto iný.“

„Možno má nejaké ťažkosti. Keby to nebol on, odkiaľ by vedel, že mám aktovku?“ Znova som pozrel priezorom na dverách a cez plece som sa jej spýtal. „Spomenula si niekedy pre ním moju aktovku?“

„Nebud' hlúpy,“ nevrlo odsekla. „Nie som predsa mechom udretá.“

Nezdržal som sa smiechu. „Nikdy som nič také netvrdil, ale radšej by sme mali odtiaľto čím skôr zmiznúť.“

„Toto je jediný východ. Cez kuchyňu sa možno dostať iba na schodište.“

Pozrel som cez priezor práve vo chvíli, keď sa otvárali dvere výťahu. Zavolať som ju. „Zisti, či je to naozaj tvoj priateľ.“

Priložila oko k otvoru. „Áno, je to on, ale za ním stojí akýsi muž.“

Nakukol som opäť ja. Jej priateľ v policajnej uniforme nebol vysoký, iba čižmy s vyššími opätkami mu pridávali trochu na výške. Na koženom opasku sa mu hojďalo otvorené puzdro revolvera, zbraň v ňom nebola. Ba nedržal ju ani v ruke. Muž, ktorý stál za ním, bol asi o hlavu vyšší a zdalo sa, že kapitána tlačí pred sebou.

O chvíľu kapitán zavola cez dvere. „Alma! Estoy Felipe!“

„Čo urobíme teraz?“ šepkala.

Odistil som revolver a postavil sa k druhej strane dvier, kde som sa mohol skryť. Pevne som zvieral v rukách zbraň, kývol som na ňu a zašepkal, „Vpusť ho dnu!“

Otočila kľúčom, a keď sa dvere začali otvárať, ustúpila dozadu. Vyzeralo to, akoby kapitána do bytu niekto nasilu vtlačil. Zatackal sa pred Almou. Druhý muž ešte stál pred dverami, kde som ho nemohol vidieť.

„Kde je Americano?“ surovo skríkol neznámy.

Alma mlčala. Ukázala rukou na spáľňu a odstúpila od dvier. Muž na oboch čosi zreval po španielsky. Nerozumel som, čo kričí, tón jeho hlasu ma však nenechával na pochybách. Alma pokývala hlavou. Chlap ju znova okríkol a chystal sa prehladať byt. Teraz prišiel rad na mňa.

Tresol som ho ťažkým revolverom po zápästí a zbraň mu hneď vypadla z ruky. Keď dopadla na zem, zvrtol sa a pokúsil sa chmatnúť ma za rameno. V armáde som sa však naučil niekoľkým kúskom. Zľahka som odskočil a z celej sily som ho kopol do gulí. Zakrochkal ako kanec a naklonil sa dopredu, v okamihu som mu priložil na sluchu zbraň. Vtedy už bol na zemi, zúrivo gánil na mňa a pokúšal sa dosiahnuť revolver.

Teraz sa dostal k slovu policajt. Šikovne zdvihol zbraň z dlážky. Pozrel na mňa, potiažkal ju v ruke a povedal, „Môj revolver.“

„Vidím,“ prikývol som.

Policajt sa sklonil nad neznámym, strhol mu obe ruky za chrbát a v okamihu na nich zacvakol oceľové putá. Potom ho odborným chmatom prevalil, hoci chlap zúrivo nadával a bránil sa. Kapitán ho preto udrél revolverom do tváre, až mu z nosa a úst začala tiecť krv. Policajt ho chcel ďalej mlátiť.

Alma rýchlo zasiahla. „Nebite ho na tom bielom koberci. Veď sa potom nedá vyčistiť.“

Pozrel sa na ňu, usmial sa a prikývol. Nebol vysoký, ale mocný. Poľahky odviekol svojho zajatca po dlážke na mramorový balkón a znova ho tresol do tváre. Teraz sa už krv liala prúdom. Policajt čosi naňho zreval a chlap iba prikývol.

„Viete o ňom niečo?“ opýtal som sa policajta.

„Dokopy nič, iba že je z Kolumbie. Mysleli sme, že sú len traja. Pozorovali sme ich, keď prišli v aute. Tento sa ukryl v garáži a dostal ma, keď som vystupoval z voza.“

„Kde sú vaši ľudia?“

„Na ulici. Dávajú pozor na tých v aute.“ Obrátil sa k Alme a začal hovoriť po španielsky.

Odpovedala mu po anglicky. „Vôbec nechápem, prečo si vziali na mušku nás. Možno dostali rovnaký tip ako vy, na toho druhého muža.“

Prekvapilo ma, že nepovedala Angelovo meno, zrejme nepokladala za nutné sústrediť naňho pozornosť.

„Stretli ste sa vôbec niekedy s Angelom Di Stefano?“ opýtal sa jej kapitán.

„Možno,“ odpovedala. „Najskôr to mohlo byť v disko alebo na niektorej party. Stretávam sa s mnohými ľuďmi.“

„A čo tento muž?“ spýtal sa a ukázal na mňa. „Kde ste sa stretli s ním?“

„Mám priateľku z vysokej školy v Štátoch. Zavolala, že ma ktosi navštívi.“

Pozrel na ňu. „Ale veď ste s ním chodili po Amazonke dva týždne. Kde ste boli?“

„Boli sme na vidieku, v našej dedine,“ pohotovo odvetila.

„A teraz sa chystáte odletieť s ním do Štátov? Vyzerá to na menší románik,“ doberal si ju.

„Chodníčky lásky sú nevyspytateľné,“ bránila sa.

Obrátil sa ku mne. „Vyznáte sa v zbraniach?“

„Bol som v špeciálnom útvere vo Vietname.“

„Odkiaľ máte ten revolver?“

Alma ma predbehla. „Ja som mu ho dala. Osobne mi ho venoval váš generál.“

Prestal sa vypytovať a vrátil sa ku Kolumbijčanovi. Spustil naňho bubnovú paľbu otázok po španielsky. Ale ani teraz z neho nič nedostal.

Kapitán ho zdvihol na nohy, obrátil a bruchom pritisol o balkónové zábradlie. Jednou rukou mu priložil revolver k tylu, kým druhou odpäl väzňovi putá a stiahol mu ich z rúk. Po celý čas držal revolver pritlačený k jeho hlave a štekal naňho po španielsky. Kolumbijčan mu zúrivo odpovedal. Vyzeralo to, že kapitána posielia do horúcich pekiel.

Zrazu kapitán srdito mykol plecami. Ešte raz tresol Kolumbijčana revolverom do tyla. Ten zostal visieť prevalený cez zábradlie. Myslel som, že sa kapitán nad ním zľutuje, ale prestrčil mu ruku pomedzi nohy, chmatol ho za nohavice a zdvihol. Kapitán ustúpil dozadu a Kolumbijčan preletel cez zábradlie. Kým dopadol na ulicu, stihol ešte zúfalo vykriknúť.

Zdola bolo počuť tupý úder. Kapitán sa pozrel ponad zábradlie a obrátil sa k nám. Tvár mal ako vytesanú z kameňa. „Zadubený, sprostý kurevník,“ nadával bezcitne. „Dopadol práve na strechu nového auta a zdemoloval ho.“

Nenachádzali sme slov.

Kapitán si zasunul revolver do puzdra. „Všetkých by nás bol povraždil,“ povedal.

„Máte pravdu,“ prisvedčil som.

„Chcete sa naňho pozrieť?“ spýtal sa nás.

Pokrútil som hlavou. „Videl som dosť zabíjania vo Vietname.“

Prikývol. „Celkom správne. Poďme teda dnu. Teraz zavolám svojich ľudí a kým prídu, prekontrolujem aspoň vaše papiere.“

Niž sa nevyrovná policajnej eskorte, ktorá vás odprevádza na letisko. Čierno-biele policajné auto so zavýjajúcou sirénou vpredú, dvaja motocyklisti po bokoch, v strede my s kapitánom vo vozidle a za nami ďalšie čierno-biele auto. Pri rýchlej jazde ulicami mesta nás ľudia zvedavo sledovali pohľadmi.

Alma a ja sme sedeli na zadnom sedadle, vozidlo riadil uniformovaný policajt a vedľa neho ako ďalší pasažier sedel kapitán Gonzales. Za jazdy sa obrátil k nám. „Myslím, že nám už nič nehrozí. Po Kolumbijčanoch akoby sa zľahla zem.“

„Som zvedavý, kam sa podeli,“ poznamenal som.

„Ktovie?“ prehodil. „Po tej nehode sa rozutekali a stratili sa mojim dvom ľuďom v hustej premávke.“

Nehoda - zdvorilý výraz na označenie surového činu. Videli sme predsa na vlastné oči, ako toho bastarda prehodil cez zábradlie. Pozrel na hodinky. „Linku spoločnosti Braniff ste už prepásli,“ povedal. „Odlet bol o druhej a nasledujúci bude až zajtra.“

„Dofrasa,“ zakliak som.

„Nerobte si starosti,“ utešoval nás. „O štvrtej poletí do New Yorku Air Peru. Určite vám to vybavím.“

Pozrel som na Almu. Prikývla. „Je to dobrá linka. Majú aj oddelenie prvej triedy. Veľa ráz som ňou letela.“

„Výborne,“ povedal som kapitánovi. „Teda poletíme tou.“

„Ale musíte si zakúpiť letenky,“ natiahol ku mne ruku. „Dajte mi peniaze a doklady. Všetko vám obstarám.“

Vytiahol som ruku z vrecka blúzy. Podal som mu pas a výjazdne vízum a spolu s tým dve tisíc dolárové bankovky. „A zakúpte letenku aj pre Almu.“

„Samozrejme,“ povedal a strčil všetko do vrecka. „Teraz sú tri hodiny. Počkajte na mňa obaja v salóniku.“

„Ďakujem, počkáme.“

Pozrel na Almu. „Kedy sa mienite vrátiť?“

„Ešte som o tom neuvažovala,“ odvetila. „Chcela by som zaskočiť na krátku návštevu aj do Paríža.“

„Skvelý nápad,“ poznamenal zdvorilo. „Pred spiatočnou cestou mi pošlite telex. Prídem vám naproti na letisko.“

„Ste veľmi milý, Felipe,“ usmiala sa. „Dám vám zavčasu vedieť.“

Nechal nás s detektívom v salóniku a odišiel vybaviť letecké formality. Alma si zapálila cigaretu a hosteska nám priniesla dva poháre šampanského. „Ospravedlň ma na okamih. Musím si niekam odskočiť.“

„Ale sa ponáhľaj!“

Šiel som na toaletu a naklonil som sa nad misu. Keď som si otváral rázporok, pozrel som do zrkadla predo mnou. Nedával som pozor a trochu som si pomočil nohavice. Rýchlo som zatiahol zips a obrátil sa. Za mnou stál Vincenzo a opieral sa chrbtom o dvere.

„Čo tu, doparoma, robíte?“ spýtal som sa. „Myslel som, že ste už odišli.“

„Ešte som musel ostať,“ povedal. „Hovorili ste so strýkom?“

„Hovoril,“ prisvedčil som.

„Dobre. Povedali ste mu, čo som pre vás urobil?“

„Pravdaže, a bol veľmi spokojný,“ dodal som.

„Okey,“ prehodil. Zrazu vytiahol revolver s tlmičom. „Nik sa viac nedozvie, že ste s Angelom mali niečo spoločné s pašovaním drogy. Už nemusíte klamať, že to boli iba tabakové listy.“

„Zbláznili ste sa?“ stúp som.

„Nezbláznil, veď ide o dvadsať miliónov dolárov,“ povedal zúrivo a vykročil smerom ku mne.

Všimol som si, že sa za jeho chrbtom otvorili dvere. Vtom som počul zakašľať inú zbraň, stihol som ešte odskočiť a Vince sa zvalil smerom

dopredu. Zbraň mu vypadla z ruky a z diery na temene hlavy vytekala krv s mozgom a miešala sa v záchodovej mise s močom.

Vo dverách stál kapitán Gonzales. „To bol jeden z tých Kolumbijčanov,“ oznámil.

Nezmohol som sa na odpoveď. Iba som prikývol.

„A teraz rýchlo preč,“ prikázal. „Pošlem jedného zo svojich ľudí, aby to tu vyčistili.“

Ticho som stál.

Usmial sa pod fúzy. „Ste vlastne šťastný človek,“ skonštatoval. „Ale je najvyšší čas, aby ste nastúpili do lietadla.“

Ked' sme vychádzali z toaletnej miestnosti, kapitán Gonzales zakýval na jedného z policajtov. Okamžite zamieril k nám. Kapitán mu v rýchlosti vysvetlil niečo po španielsky. Policajt prikývol a stal si pred dvere toalety, aby dnu nemohol nik vstúpiť.

„Chcem, aby ste boli v lietadle skôr, než do toho zapojím políciu na letisku. Keď sa tí toho chytia, ako prvé sa budú zaujímať o cudzincov a zdržali by vás pod rozličnými zámienkami. Prešli by možno aj dva-tri dni, kým by vám dovolili odísť. Dobré viem, že sa chcete dostať domov čím skôr.“

„Ďakujem vám.“

„Teší ma, že som vás poznal.“ Dodal: „Mimochodom, veď ste mi zachránili v tom byte život.“

„A teraz ste zachránili vy mne.“

„Bola to moja povinnosť,“ opravil ma. „Mám chrániť nevinných ľudí.“

Podal som mu ruku. „Ešte raz vám ďakujem.“

Zamierili sme do salónika, kde na nás čakala Alma. „Naozaj čudné,“ povedal Gonzales. „Stále nechápem, prečo nás tí Kolumbijčania prenasledovali.“

„Pravdepodobne dostali podobnú informáciu ako vaše oddelenie. Háčik je iba v tom, že nie som ten muž, ktorého hľadajú,“ dodal som.

„Nepoznali ste toho muža na toalete?“

„Nie,“ pokrútil som hlavou.

„Prečo vás potom chcel zabiť?“ vyzvedal.

„To veru neviem,“ prehodil som. „Ale vďaka vám sa mu to nepodarilo.“

Vážne prikývol. „Pre istotu priberiem ešte ďalších dvoch chlapov, aby vás odprevadili do lietadla. Nechcel by som, aby sa Alme alebo vám niečo stalo.“

„S vami sa cítim bezpečne,“ potešil som ho.

Náhle sa rozosmial. „Ale do Limy sa nechcete vrátiť?“

Usmial som sa. „Veru nie. Užil som si dosť vzrušenia počas tejto návštevy.“

Prikývol. „Ste rozumný človek.“ Keď sme sa blížili k Alme, ešte raz na mňa pozrel. „Dúfam, že sa pred ňou nezmienite o tom incidente na WC. Užila si aj tak dosť strachu v tejto záležitosti.“

„Prišli ste v pravý čas,“ víkala nás Alma. „Akurát som objednala fľašu šampanského.“

Kapitán sa na ňu usmial. „Žiaľ, nebudeme mať čas ju vypiť. Zariadil som, aby vás v predstihu dopravili na palubu.“

„Prečo sa tak ponáhľate?“ opýtala sa. „Veď do odletu máme ešte štyridsať minút.“

„Chcem, aby ste boli v lietadle skôr, ako nastúpia ostatní pasažieri. Odprevadíme vás priamo až na palubu. Pri schodíkoch rampy budú stáť dvaja moji detektívi a preveria všetkých nastupujúcich. Videli vraj troch mužov v aute s kolumbijskou poznávacou značkou.“

„A myslíte, že by mohli byť tu?“ spýtala sa.

„V každom prípade nesmieme riskovať,“ odvetil. Zdvihol malý kufrík, ktorý si vzala so sebou do lietadla. „Pod'me.“

Vyšli sme z budovy vchodom pre zamestnancov a najkratšou cestou sme kráčali k lietadlu. Sprewádzal nás kapitán s dvoma detektívmi, jeden šiel po našom boku a druhý za nami. Potichu sme vystupovali po schodíkoch. Chvíľu trvalo, kým si moje oči zvykli po jasnom slnečnom svite vonku na prítmie vnútri.

Stewardka nás privítala s úsmevom. „Bienvenido, señorita Vargasová a pán Stevens. Estoy señorita Marisa.“

Alma sa na ňu milo usmiala a rozprávala sa s ňou po španielsky. Stewardka prikývla. Bolo vidieť, že sa poznajú. Zaviedla nás dopredu na naše miesta. Sedeli sme v poslednom rade prvej triedy, za nami bola už len priečka.

„Dúfam, že sa tu budete cítiť dobre,“ zaželala nám stewardka. „V prvej triede poletia iba dvaja cestujúci.“

„Ďakujem.“

„Želáte si šampanské?“

„Áno, gracias,“ prisvedčila Alma. Pohl'adom zaletela ku kapitánovi Gonzalesovi a vhupla do sedadla pri okne.

„Nepoletíte s nami, kapitán?“ doberala si ho.

Pokrútil hlavou a uložil jej kufrík na policu nad hlavou. „Ďakujem za pozvanie, ale som v službe.“

„Dúfam, že už s nami nebudete mať starosti,“ dodala.

„Moje starosti sa skončia, keď vás uvidím vo vzduchu,“ ubezpečil ju. „Pochutnajte si na našom šampanskom. Už nastupujú ostatní cestujúci, musím dozrieť na svojich ľuď, ako ich preverujú. O pár minút sa vrátim.“

Letuška postavila pred nás fľašu šampanského a poháre. Rýchlo nám ponalievala a odišla ku vchodu privítať ďalších cestujúcich.

Zdvihol som pohár na počesť Almy. „Sme v centre pozornosti. Gonzales nás má stále na očiach. Som zvedavý, čo o nás vie alebo čo nám uniklo.“

Je to rodený policajt,“ povedala. „Ale radi sa robia dôležití,“ dodala.

„Možno aj sú.“ Spomenul som si, ako pohotovo ma našiel na toalete. „Za veľa som mu vd'ačný. Nebyť jeho, bol by som už možno na márach.“

„Už je to za nami,“ skonštatovala. „Letíme do Štátov.“

„Tak je,“ prisvedčil som a vzápätí zakľal. „Dofrasa, nestihol som zavolať strýkovi. Bude si robiť starosti.“

„O desať hodín sme v New Yorku,“ tíšila ma. „Zavolaš mu z Kennedyho letiska.“ Znova naplnila poháre. „Uvoľni sa. Čaká nás príjemný let, DC-osmičky peruánskych aerolínií sú pohodlnejšie ako Braniff 707, aj keď sú o niečo pomalšie. Aspoň si to budeme môcť rozdať.“

„Nikdy som na také veci počas letu nemyslel,“ schladil som ju.

Usmiala sa. „Lebo si so mnou ešte nikdy neletel. Budem ťa celou cestou držať za vtáka. Nasypem ti naň trocha kokaínu a budeš lietať ako v siedmom nebi.“

„Si fakt štetka,“ vydýchol som ohúrene.

„Omyl,“ rozosmiala sa. „Som peruánska kočka.“

Znova sme si štrngli. Pozeral som, ako viedli ďalší pár uličkou na ich miesta. Bola to veľmi dobre oblečená dvojica stredného veku. Žena mala norkový plášť a na rukách sa jej trblietali brilanty.

Muž zložil z hlavy mäkký klobúk a odhalil tak riedke šedivé vlasy. Oči mu tienili tmavé francúzske okuliare. Sledoval som ich, kým si posadali a letuška im priniesla šampanské.

Kapitán Gonzales sa vrátil a oznamoval: „Cestujúci sú už na palube. Všetko je v poriadku. Bude sa vám znamenite lietieť. V zadnej časti je iba štyridsaťsedem ľudí.“

„Teraz si už hádam vypijete s nami pohár šampanského...?“ ponúkala ho Alma.

„Ďakujem, nie,“ odmietol. „Celé hodiny budem musieť vypisovať hlásenia v hlavnom stane,“ ospravedlňoval sa a podal mi ruku. „Šťastnú cestu, pán Stevens. Bolo mi ct'ou, že som vás poznal.“

„Potešenie je na mojej strane, pán kapitán,“ povedal som, stískajúc mu ruku. „Ďakujem vám za všetko, čo ste pre nás urobili.“

„Por nada, nemáte začo,“ odvetil a podal ruku Alme, pričom jej ju úctivo pobožkal. „Hasta luego, señorita Vargas.“

Alma pokývala hlavou. „Mil gracias, Capitán,“ poďakovala. „Dovolíte mi ešte poslednú prosbu?“

„Nech sa páči,“ vyzval ju.

„V New Yorku pristaneme medzi druhou a tretou hodinou po polnoci. Mohli by ste láskavo poslať do môjho hotela telex, aby po mňa prišlo na letisko auto?“

„Okamžite to zariadim, señorita Vargasová,“ prisľúbil a dotkol sa rukou čiapky v polooficiálnom pozdrave. Potom sa obrátil a odchádzal.

Kdesi za nami som počul zaklapnúť dvere. O chvíľu mi zaznelo v ušiach kvílenie prúdových motorov. Obrátil som sa k Alme a pozoroval ju. S tvárou obrátenou k oknu sa pozerala dolu. Naklonil som sa ponad jej plece a videl som kapitána, ako sa vracia so svojimi ľuďmi k terminálu.

Z reproduktora sa ozval hlas, ktorý vysvetľoval, ako sa máme postarať o vlastnú bezpečnosť, najprv po španielsky, potom po anglicky. Vtedy už lietadlo pomaly rolovalo na rozjazdovej dráhe.

O chvíľu plavne zabočilo, brzdy ho však zadržali a vzápätí prúdové motory naplno zaburácali. V tom okamihu mi Alma stisla ruku. Ako sme naberali rýchlosť, jej tlak bol čoraz mocnejší. Počul som ju slabo zastenať, ale vtedy sme už boli vo vzduchu. Celá bledá sa pritúlila ku mne. „Vždy sa pri tom takto preľaknem,“ vysvetľovala mi.

Ani som nevnímal, čo hovorí. Myslel som na to, ako poprosila kapitána, aby poslal telex do jej hotela. Až teraz som si uvedomil, že mu nepovedala, v ktorom hoteli bude bývať. Položila mi ruku na stehno a ja som povedal, „Hotel Pierre.“ Pozrela na mňa, „Čo je s ním?“

„Pred kapitánom si vôbec nespomenula meno hotela.“ Rozosmiala sa. „Veď som ti vravela, že sme starí priatelia. Dávno vie, že mi tam môj patrón kúpil apartmán.“

Bolo niečo pred tretou hodinou ráno. Počas letu sme vypili dve fľašky šampanského a zadriemal som. Keď mi letuška položila ruku na rameno, otvoril som oči a pozrel na ňu.

„Blahoželám vám, práve sme prekročili rovník,“ zanôtila a vytiahla ďalšiu fľašu šampanského.

Obrátil som sa na Almu, „Spala si?“

„Iba trochu,“ odvetila. Letuška medzitým naliala šampanské a pobrala sa dopredu k ďalším dvom cestujúcim. Alma si so mnou štrngla, naklonila sa ku mne a pobožkala ma.

„Aj ja ti blahoželám,“ povedal som s úsmevom a vtisol jej bozk.

„Ja mám pre teba dokonca darček,“ smiala sa a vtlačila mi čosi do ruky.

„Čo je to?“

„Šnupni si,“ vyzvala ma.

Priložil som si to k nosu. „Vonia to ako tvoja cicuška, šmrncnutá parfumom.“

Rozosmiala sa na celé kolo. „Uhádol si, sú to moje ešte mokré nohavičky bikinky. Stiahla som si ich, keď si zaspal. Strčila som ich do vrečka tvojej blúzy. Každý si môže myslieť, že je to vreckovka.“

Vopchal som ich do vrečka. „Zase ti šibe.“

„Vôbec nie,“ oponovala. „Iba som chcela, aby si na mňa nezabudol. Možno si raz spomenieš, ako sme spolu preleteli rovník vo výške desaťtisíc metrov.“

„Ty ma vieš vyniesť vyššie ako lietadlo,“ smial som sa.

Prerušila nás letuška. „Večera sa podáva,“ hlásila.

Pocítil som na pleci jej ruku. Pohodlne som sa prevalil v posteli na druhý bok a otvoril som oči. Oblokom sa do izby lialo denné svetlo. Bola už oblečená. Pozerala na mňa zhora a usmievala sa. „Vidím, že si sa výborne vyspal,“ usúdila.

Potriasol som hlavou, aby som sa celkom prebral. „Koľko je hodín?“

„Dvanásť tridsať,“ ohlásila.

Oprel som sa jednou nohou o zem. „Musím zavolať strýka.“

„Nerob si starosti,“ informovala. „Ja som mu už zazvonila, povedala som, že spíš. Odkazuje ti, aby si ho zavolať o druhej.“

Vyvalil som na ňu oči. „Odkiaľ si vedela jeho číslo?“

„Nepamätáš sa?“ pripomenula mi. „V Lime si ma požiadal, aby som ťa s ním spojila. Mám zázračnú pamäť na telefónne číslo.“

„Ako sa má?“

„Zdal sa mi celkom pokojný. Iba trochu smutný,“ dodala.

„Neprekvapilo ho, že voláš ty?“ vyzvedal som.

„Myslím, že nie,“ odvetila. Ukázala na stolík vedľa postele. „Je tam pomarančová šťava, káva a pravé americké hrianky s maslom.“

„Dám si kávu,“ povedal som a vstal z postele. Káva bola silná, horúca a chutila mi. Hneď som mal jasnejšiu hlavu. „Kedy si sa zobudila?“

„O ôsmej,“ povedala.

„Prečo tak zavčasu?“ spýtal som sa. „Museli byť už štyri preč, keď sme si ľahli.“

„Všeličo som si telefonicky povybavovala...“ vysvetľovala.

Pri dverách apartmánu sa ozval zvonec. „To bude iste sluha,“ náhlivo povedala. „Chcem si dať vyžehliť zopár vecí. Kým mu ich pripravím, ty sa zatiaľ ohoľ a osprchuj.“ Vzala svoje dva stredne veľké kufríky, odniesla ich do druhej izby a zatvorila za sebou dvere.

Nalial som si ešte kávy a vzal ju so sebou do kúpeľne. Popíjal som a medzitým som hľadal v skrinke nad umývadlom holiaci strojček, ale nijaký som nenašiel. Chvíľu som uvažoval. Potom som si prehodil cez plecيا kúpači plášť a zamieril k dverám do obývačky.

Keď som otvoril dvere, bola ku mne obrátená chrbtom. Oproti nej z druhej strany stáli dvaja muži. Na stole ležala jej taštička a dva kožené kufríky. Boli otvorené a Alma práve dávala mužom celofánové balíky s bielym práškom. Muži ich kládli do svojich kufríkov.

„Dvadsaťdva kíľ,“ povedala. Vtom okamihu ma jeden z mužov zbadal a vytiahol spod vesty revolver. Obrátila sa.

Stál som ako obarený. „Hľadal som holiaci strojček,“ vyjachtal som.

„Odlož tú búchačku,“ prikázala chladne. „To je Di Stefanov synovec.“

Muž na mňa pozrel. „Ten, čo bol s Angelom?“

„Ten,“ stroho prisvedčila a oznámila mi: „Strojček je v zásuvke vedľa umývadla.“

Prikývol som a zatvoril za sebou dvere. Vrátil som sa do kúpeľne. Zrazu som pocítil nevoľnosť a zvracal som. Prestávalo ma to baviť.

Podišiel som k umývadlu a pozrel som sa na seba v zrkadle. Vyzeral som ako vysratý. Bledý, spotený a v ústach som mal hnusnú chuť. Odchýlil som dvierka so zrkadlom a vybral fľašku Lavorisu, ktorú som tam predtým zbadal. Skôr ako som si dôkladne vykloktal ústa, fľaška bola prázdna. V zásuvke som našiel starý dvojbritový holiaci strojček Gillette, ale nebol tam holiaci krém. Namydlil som si tvár jemným dámskym mydlom, ktoré ležalo pri vani. Strojček bol celkom dobrý, ale trochu sa mi triasli ruky a pár ráz som sa porezal. Aby som zastavil slabé krvácanie, priložil som si na tvár horúci uterák a na ranky som prilepil kúsky vlhkého toaletného papiera.

Sedel som na záchodovej mise, kým papier neuschol, potom som vošiel pod sprchu a pustil na seba ľadovú vodu. Keď som odtiaľ vyšiel, celý som sa triasol od zimy. Obliekol som si hrubý turecký kúpací plášť a znova som sa pozrel do zrkadla. Teraz som už nevyzeral tak zle. Rýchlo som sa učesal, otvoril dvere a vošiel som do spálne.

Alma sedela na kraji postele a pozerala na mňa. „Cítiš sa už lepšie?“ spýtala sa.

„Jasně,“ potvrdil som a zašiel ku skrini, že si vyberiem bielizeň.

V skrini boli iba moje šaty a topánky. Zdvihol som svoj kufrík a položil ho na posteľ.

„Bielizeň, košeľe a ponožky sú v spodnej zásuvke,“ ukázala na bielizník.

Obliekal som sa. Alma medzitým ticho sedela a pozorovala ma. Nahádzal som svoje šaty do prázdneho kufríka. Neukladal som ich, ako sa patrí, ale podarilo sa mi kufor zavrieť a zamknúť. Zdvihol som ho z postele a zamieril k dverám.

Ešte stále sedela na kraji postele. „Kam odchádzaš?“

„Môžem bývať v starom byte po otcovi,“ povedal som.

„Počkaj, prosím ťa. Všetko ti vysvetlím,“ prosila ma.

„Čo tu treba vysvetľovať? Vari mám počúvať ďalšie klamstvá?“ odbil som ju.

„Myslela som, že sme priatelia a milenci.“

„Spoločné sme mali iba, že sme si to priateľsky rozdávali,“ konštatoval som.

„A nebojovali sme spolu o vlastné životy?“ bránila sa.

„Aj sme to prežili,“ odsekol som. „Ale nikdy si mi nepovedala, ako ty do toho zapadáš. Myslel som, že do New Yorku ideš kvôli mne, a ty so sebou vlečieš dvadsaťdva kíľ kokaínu.“

„Odovzdala som ho spoločníkom tvojho strýka,“ uzemnila ma.

„A ty, samozrejme, za to nič nedostaneš.“ Ešte stále som zúrila. „Bol som naozaj poriadny trkas.“

„Nie,“ prehovárala ma. „Tvoj strýko dlhé roky spolupracoval s generálom. A ja som bola ich spojkou. Po generálovej smrti som naďalej pracovala pre tvojho strýka, veď z čoho by som bola žila, čo myslíš? Generál mi nechal všetko okrem peňazí.“

„A akú úlohu hral v tom Angelo?“

„Posledných päť rokov bol mojou spojkou,“ odvetila. „Bola som napojená na neho. Potreboval niekoho, komu mohol dôverovať a kto hovorí po španielsky.“

„Boli ste milenci?“ vyzvedal som.

„Vlastne ani nie,“ odpovedala. „Skôr by som povedala, že sme boli obchodní partneri. Zavše sme si to rozдали, ale neznamenal to nič ani pre jedného z nás.“

„Teda môj strýko o tebe vedel?“

„Pravdaže vedel. Keď som mala sedemnáť rokov, generál ma prvý raz vzal do New Yorku.“

„A odvtedy si po celý čas prenášala koks?“

„Zariadili to oni. Na oboch stranách, v Lime i v New Yorku, mali všetko k dispozícii. Ja som bola iba dokonalý kuriér. Spočiatku som ta dochádzala do školy, neskôr som sa osvedčila ako modelka najväčších agentúr,“ vysvetľovala.

„Prečo si mi to nepovedala?“

„Také veci sa nehovoria. Nebola som si istá, čo o tom vieš, preto som radšej mlčala. Ani Angelo ti nikdy nič nenaznačil,“ bránila sa.

Pokrútil som hlavou. „Panebože,“ pozrel som na ňu. „A čo kapitán, aj on je do toho zapojený?“

„Pravdaže, jeho úlohou bolo chrániť ťa na letisku. Nezabudni, že ťa sledoval aj na záchod,“ dodala.

Prikývol som.

„A to bolo tvoje šťastie. Všimla som si, že ta ide za tebou Vincent, a upozornila som kapitána,“ vysvetľovala. „Teda vieš, čo sa tam stalo?“

„Viem. Dozvedela som sa to od tvojho strýka, keď som s ním ráno hovorila.“

„A čo ti ešte povedal?“

„Prikázal mi, aby som zavolala kapitána. Odkazuje mu, že má posielat' koku mužovi menom Ochoa v Medellíne. Bola to Angelova úloha.“ Vzala si z nočného stolíka cigaretu, zapálila ju a pomaly vtiahla dym do pľúc. „Upozornila som ho na to, že by som ťa mala o všetkom informovať. Neodpovedal mi. Iba ti odkazuje, aby si ho o druhej zavolať.“

Pozrel som na ňu. „Nemám veľkú chuť zhovárať sa s ním.“

„Ale on ťa má rád,“ prehovárala ma. „A potrebuje ťa tým viac, že Angelo už nežije.“

mlčal som.

„A čo bude so mnou?“ opýtala sa. „Prežili sme spolu čosi zvláštne. Aj ja ťa potrebujem.“

Naše oči sa stretli a všimol som si, že má v nich slzy. „Pre mňa to už stratilo zmysel. Ty si choď svojou cestou, ako si to robila dosiaľ. Neviem, ako by som žil vo vašom svete.“

Niečo predsa musíš cítiť,“ nevzdávala sa. „Ak už nie ku mne, aspoň k tvojmu strýkovi. Veď je to tvoja rodina.“

„Rodina pre mňa neznamená nič iné iba zármutok,“ odsekol som. „Povedz strýkovi, že ak sa chce so mnou zhovárať, nájde ma v starom byte môjho otca.“

Odvrátil som sa, aby nevidela, že aj ja mám v očiach slzy. Zdvihol som kufrík a zavrel za sebou dvere.

Starý byt môjho otca bol iba desať minút taxíkom od hotela Pierre. Prešli sme Päťdesiatu deviatu ulicu, potom hore k Central Parku Západ až na Sedemdesiatu ulicu. Staromódny obytný činžiak vôbec nepripomínal tie nové, aké sa stavajú na East Side. Ale byt na jedenástom poschodí bol komfortný, s vysokými stropmi, dvoma spálňami, obývačkou, jedálňou, kuchyňou a dvoma kúpeľňami. Otec ho kúpil po matkinej smrti. Nemohol ďalej bývať v dome, kde toľké roky žil s ňou. Keď sa presťahoval do tohto bytu, druhú spálňu zariadil pre mňa, hoci som za mlada býval v internáte a väčšinu času som trávil mimo mesta.

Keď som vystúpil z taxíka, pozdravil ma vrátnik Barney. „Vitajte doma, pán Jed,“ pozdravil ma s úsmevom a ujal sa môjho kufríka.

Vyplatil som šoféra a obrátil sa k nemu. Stále ma volal pán Jed, hoci keď sme sa ta nasťahovali, bol som dvanásťročný chlapec. „Ako sa máte, pán Barney?“

„Ujde to, pán Jed,“ viedol ma cez halu k výťahu. „Trápi ma reuma, ale dá sa to vydržať.“

„Ste správny chlap,“ pochválil som ho a vtlačil som mu do dlane desaťdolárovú bankovku.

Postavil kufrík do výťahu vedľa mňa na zem a stlačil gombík môjho poschodia. „Váš byt by mal byť v poriadku,“ ubezpečoval ma. „Včera tam bola upratovačka.“

„Ďakujem vám,“ povedal som skôr, než sa dvere zatvorili.

Keď som prekročil prah bytu, preložil som kufrík do chodbičky k izbám. Barney mal pravdu. Apartmán bol čistý, uprataný, ale videl sa mi dosť tesný. Vošiel som do obývačky a otvoril obloky. Od Central Parku vial čerstvý vzduch, ktorý ma osviežil. Vzal som kufrík a vstúpil do spálne. Aj tam som otvoril okná a pohľadom preletel ponad park. Videl som veže Sherry Netherlandu a vedľa nich strechu hotela Pierre na Piatej avenue.

Nepotešilo ma to. Vložil som veci z kufríka a hodil ho na spodok skrine, potom som vyzliekol blúzu a zavesil ju na stoličku. Zdvihol som aktovku, vošiel do jedálne a na stole som ju otvoril.

Presvedčil som sa, že peniaze sú v poriadku. Sedemnásttisíc dolárov. Siahol som do bočného vrecka a vybral Angelov pas s jeho náprsnou taškou, v ktorej mal šekovú knižku a vodičský preukaz. Odtiahol som zips na druhom priečinku a vybral odtiaľ zlaté rolexky. Chvíľu som na ne

hľadel. Mali tmavomodrý ciferník a číslice tri, šesť a deväť boli vyložené diamantmi. Kalendár ukazoval dátum a hodinky zastali o tretej. Obrátil som ich na druhú stranu. Na chrbte bolo tenkým kaligrafickým písmom vyryté:

„Milovanému synovi Angelovi k jeho 21. narodeninám. Otec.“

Vložil som hodinky späť do priečinku. Mal som zlosť na strýka, lebo som vedel, že on je iniciátorom všetkých tých machinácií. Bol to však brat môjho otca a Angelo bol môj bratanec. Či sa mi to páčilo, alebo nie, boli sme rodina.

Zatvoril som aktovku, zanesol ju do obývačky a položil na otcov písací stôl. Na rohu stola stál dvojité strieborný rámik; na jednej strane bola fotografia môjho otca, na druhej matky. Zablúdil som sa na nich. Matka mi umrela, keď som mal deväť rokov. Vždy som mal pocit viny, že sa na ňu iba hmlisto pamätám. Zadíval som sa na otcovu fotografiu a ovládol ma zvláštny pocit. Po prvý raz som si uvedomil, ako veľmi sa podobal na môjho strýka.

Zhlboka som si vydýchol, zašiel do kuchyne, vzal z police fľašu koňaku Curvoisier a nalial si skoro plný pohár. Koňak páliť až kdesi na dne žalúdka. Poriadne ma zohrial, ale necítil som sa o nič lepšie.

Posadil som sa za stôl a nalial si ešte za pohárik, potom som zdvihol slúchadlo. Nemal som Almino číslo, zavolať som centrálu hotela Pierre.

Telefonistka mal profesionálne veselý hlas. „Slečna Vargasová je v meste.“

„Nepovedala, kedy sa vráti?“

„Nie, pane,“ znela odpoveď.

„Odkážte jej, prosím, že ju volal pán Stevens. Moje číslo je ...“

Telefonistka ma prerušila. „Nechala tu pre vás odkaz, pán Stevens. Dnes popoludní odchádza do Francúzska.“

„Ďakujem,“ položil som slúchadlo. Chvíľu som uvažoval a díval sa na otcovu fotografiu. „Otec, čo mám urobiť?“ pýtal som sa v duchu.

Ale fotografie nezvyknú odpovedať. Otec sa ďalej usmieval a tváril sa múdro. Dal som si ďalší dúšok koňaku a stále som sa díval na fotografiu. Možno mi curvoisier trochu povzbudil fantáziu, lebo teraz sa mi zdalo, že sa otec ešte väčšmi podobá na svojho brata ako predtým. Ozval sa domáci telefón, zdvihol som. „Haló.“

„Pán Jed, tu je Barney,“ hlásil sa vrátnik. „Práve prišiel váš strýko, pán Di Stefano.“

„Výborne, Barney, pošlite ho hore,“ prikázal som.

Nechal som pohár s koňakom na stole, šiel som do predizby a otvoril dvere. Čakal som, kým strýko vystúpi z výťahu. Ustúpil som nabok a nechal ho vojsť do bytu.

Strýko bol vysoký chlap. Skôr než som sa stihol obrátiť, objal ma z oboch strán a mocne pritlačil k sebe. Vybozkával ma na obe líca. „Synak môj,“ povedal dojatý.

„Milý strýko,“ reagoval som chladno.

Privoňal: „Vidím, že si pil.“

„Kvapku koňaku,“ priznal som. „Dáš si aj ty?“

„Nie,“ odvetil. „Vieš dobre, že pred šiestou zásadne nepijem.“

„Zabudol som.“ Vošli sme do obývačky a otvoril som Angelovu aktovku. Strýko bez slova na ňu hľadel.

„Sú v nej iba Angelove veci,“ povedal som. Je tam sedemnásťtisíc dolárov,“ odhrnul som plátennú priehradku.

Potom som otvoril zips na ďalšom priečinku, vybral vodičský preukaz, šekovú knižku a Angelove rolexky.

Strýko ich opatrne vzal do ruky, obrátil na druhú stranu a prečítal vyrytý nápis. Zrazu sa rozvzlykal. Sprvu mal oči suché, iba zúfalo a ťažko stenal. Napokon mu vyhrkli slzy a stekali po lícach.

Objal som jeho roztrasené plecia a viedol ho ku kreslu pri otcovom stole. Priškrteným hlasom som vyslovil: „Úprimnú sústrasť, strýko Rocco. Úprimne mi je ľúto.“

Obama rukami si zakryl tvár. „Naozaj tomu nemôžem uveriť. Nijako sa s tým nemôžem zmieriť.“

„Strýko Rocco, prosím ťa. Musíš byť silný,“ chlácholil som ho.

Krútil hlavou a stále si zakrýval tvár rukami. „Môj krásny syn je mŕtvy. Niet ho. Už nemám syna. Nemám dediča, ktorého som sám splodil. Ako som si to zaslúžil? Prečo mi to urobil?“

„Vždy si ho zahrnoval otcovskou láskou. Nemusíš si robiť výčitky,“ utešoval som ho.

Zrazu na mňa pozrel. „Nemal som ho tam pustiť. Vravel som mu, aby ta nešiel. Nechcel som, aby si ty šiel s ním. Ale vždy urobil po svojom. Povedal, že keby nešiel, nik by si ho viac nevážil a stále by žil iba v mojom tieni.“

Nevedel som, čo na to povedať. Mlčal som.

Pozrel na mňa. „Veľmi pritom trpel?“

„Vôbec netrpel. Okamih, a mal to za sebou,“ ubezpečoval som ho.

Vážne pokýval hlavou. „Vďaka Bohu,“ vzdychol. „A ešte raz vďaka, že si bol ty s ním. Aspoň mal pri sebe niekoho z rodiny.“

Spomenul som si, ako som držal v objatí Angelovu hlavu.

„Rodina,“ povedal som a vpálil mu guľku. Pozrel som na strýka a opakoval som: „Mal pri sebe niekoho z rodiny.“

Konečne sa strýko upokojil a dodal: „Dám zaňho slúžiť zádušnú omšu.“

„Áno,“ prisvedčil som.

„Prídeš aj ty?“

„Určite,“ odvetil som.

„Odtiaľ si ty mojím synom, mojím dedičom,“ vyhlásil a chytil mi ruku.

„Ale ja nie som ako Angelo,“ bránil som sa. „Som celkom iný. Nevedel by som žiť v jeho svete.“

„Budeš bohatý,“ pokračoval strýko. „Ani sa ti nesníva aký bohatý. Už teraz ti patrí Angelových dvadsať miliónov. Je to zachytené v jeho testamente. Si jeho jediným dedičom.“

„Stačí mi to, čo mi zanechal otec. Nechcem bohatstvo. Angelove milióny môžeme venovať v prospech chudobných.“

Pozrel na mňa. „Si strelený ako tvoj otec. Ak pôjdeš so mnou, otvorí sa ti celý svet. Za dvadsať rokov urobí z teba kokaín miliardára.“

„Alebo mŕtvolu,“ oponoval som. „Jediné poučenie z toho celého je, že tento svet nemožno ovládnuť. Južná Amerika vám čoskoro vyfúkne celý obchod. Tam sa koka pestuje, tam ju spracúvajú a čoskoro ju budú aj dodávať. A to vás všetkých vyradí, ba možno i dorazí.“

Vyvalil na mňa oči. „Zdá sa, že nie si ani taký blázon, ako som si myslel. A čo chceš robiť ty?“

„Môj otec mal prosperujúci podnik. Prenajímam autá. Ja mám vyššie ambície. Aerolínie sa z roka na rok rozrastajú. Aby mohli mať lietadlá, potrebujú kapitál. Ten sa dá ťažko získať. Keď som cestoval lietadlom TWA, všimol som si, že v kokpite každého lietadla je kovová tabuľka s nápisom: Toto lietadlo je majetkom spoločnosti Hughes Aircraft, prenajatým H.A.C.“

Strýko pokrútil hlavou. „Tomu nerozumiem.“

„Hughes je majiteľom iba lietadiel TWA. Som presvedčený, že mnohé ďalšie aerolínie by pristali na podobné podmienky,“ vysvetľoval som.

„Prenajímanie lietadiel! Ved' to by si vyžadovalo obrovské peniaze.“

„Bezpečne viem, že máš potrebné styky a peniaze by sa tiež našli. Myslím, že by sme mohli začať s takými dvesto miliónmi,“ usmial som sa.

„Také niečo si musím premyslieť.“

„Zabudni na to,“ navrhol som. „Netreba sa púšťať do takého obchodu. Máme dovedna sedem vládnych agentúr, ktoré majú úzke styky s aerolíniami. Myslím, že by si mal radšej ísť do penzie a nepúšťať sa do niečoho takého.“

„Zdá sa mi, že ti naozaj šibe,“ prehodil jedovato. „Predsa vôbec nezáleží na tom, odkiaľ peniaze pochádzajú.“

„Ale ľuďom na tom záleží,“ oponoval som.

Strýko vstal a povedal: „Dám ti vedieť, kedy bude tá omša.“

„Nájdeš ma tu,“ dodal som.

Zamieril k dverám a zrazu sa obrátil. „Vieš, že to dievča odišlo do Francúzska?“

„Viem,“ prisvedčil som.

„Je to pekné dievča, ale nehodí sa pre teba,“ pokračoval.

„Aké dievča by som si mal podľa teba vziať?“ spýtal som sa.

„Angelo mal pekné dievča z dobrej sicílskej rodiny. Myslím, že sa s ňou chcel oženiť.“

„Z dobrej sicílskej rodiny, vravíš?“

„Dokonca z veľmi dobrej. Môžem to zariadiť, aby ste sa stretli,“ navrhol.

„Ďakujem, strýko Rocco,“ odmietol som. „Možno niekedy neskoršie.“

Objali sme sa a tentoraz som ho pobožkal aj ja. Otvoril som dvere a sledoval som, ako kráča k výťahu. Na chodbe ho čakali jeho dvaja osobní strážcovia, ktorí sa k nemu pripojili.

Capo di Tutti Capi vo výslužbe

Capo di Tutti Capi vo výslužbe

Nevedeli nájsť spôsob, ako zavraždiť strýka Rocca. Vyskúšali už všetky možné prostriedky. Nože, pušky i bomby v automobiloch. Strýko Rocco mal naozaj šiesty zmysel. Definitívne sa rozhodol: „To nie je spôsob, akým by som mal odísť zo sveta. Starnem,“ povedal mi. „Teraz, keď ma Angelo opustil a ty nechceš mať so mnou nič spoločné, nemám už nikoho, na koho by som sa mohol spoľahnúť. Načo mám teda bojovať ďalej?“

Upreto som ho pozoroval. Sedeli sme v malej reštaurácii za Palmou na Druhej avenue. Boli sme sami, jeho osobní strážcovia obsadili stôl neďaleko nás. Strýko Rocco nosil na rukáve kabáta čiernu smútočnú pásku za Angelom. „Neviem, čo si mám o tom celom myslieť, strýko Rocco,“ začal som. „Otec mi kedysi dávno povedal, že sa z tých svojich machľov nikdy nevymotáš.“

„Čo mohol tvoj otec vedieť?“ zavrčal a napichol na vidličku poriadny kus mäsa. „Staré časy sú dávno za nami. Máme sedemdesiate roky. Sme civilizovaní, rozmýšľame ako obchodníci. Vždy som sa vedel dohodnúť aj s piatimi rodinami.“

„Čo to znamená?“ nechápal som. „Vari ťa nechcú zabiť?“

„Zase máš plnú hlavu filmov,“ odsekol strýko.

Odkrojil som si sviečkovice. Bola polosurová, presne taká, akú mám rád. „Zatiaľ si mi nič nepovedal.“

„Sťahujem sa do Atlantic City,“ zdôveril sa mi.

„Prečo práve tam?“ bol som zvedavý. „Vždy som si myslel, že v penzii sa usadíš v Miami.“

„Miami mi nevyhovuje,“ odmietol strýko Rocco. „Miami kontrolujú z Chicaga, Bonanno mi pripravil pôdu, aby som mohol dozerať na hotelové a reštauračné zväzy v Atlantic City. Jednoduchá operácia, ale mne stačí. Nemám chuť veľa si brať na rohy.“

Pomaly som prežúval ďalší kus hovädzieho rezňa. „A čo si im poskytol ty za to?“

„Oni preberú moje tunajšie operácie. To je v poriadku. Aspoň mám pokoj a bude ticho.“

„Ale to je fúra peňazí,“ nadhodil som.

„Ja tú fúru mám,“ usmial sa. „Môže to byť pol miliardy dolárov.“

Zdúpnel som. Nemohol som uveriť, že je to až toľko. Ale bola to asi pravda. Strýko by mi v takých veciach neklamal. „A čo chceš robiť okrem toho?“

„Budem sa starať o svoje investície,“ vysvetľoval. „Všetko, čo mám, sú čisté peniaze, môžem s nimi robiť, čo chcem.“

Dojedal špagety a zapil pohárom červeného vína. Ukázal na mňa prstom. „Akosi ti nechutí,“ povedal.

Odkrojil som si ďalší kus rezňa. „Nerozumiem tomu. Ak môžeš robiť, čo sa ti zapáči, prečo sa chceš zašit' v takej diere, ako je Atlantic City a dozerat' na pár poondiatych zväzov?“

Pokrútil hlavou. „Naozaj ničomu nerozumieš.“ Pokúšal sa mi vysvetliť vec ako chlapcovi. „Strávil som s tými ľuďmi celý svoj život. Nemôžem ich nechať v šticu teraz, keď ma žiadajú o pomoc.“

„Za malý priestupok ťa môžu potrestať takisto ako za veľký. Ba môžu ti napariť ešte viac. Prečo riskuješ?“ spýtal som sa.

Strýko si dolial vína. „Viem, čo robím,“ zaťato trval na svojom. „Mám lepšie konexie ako Bonanno a ostatné newyorské rodiny. Uvidíš, že o desať rokov bude Atlantic City veľké obchodné centrum.“

Pozrel som naňho. „Ale potom nehovor o dôchodku!“

Usmial sa. „A predsa je to môj dôchodok.“

Pozoroval som, ako s chuťou sŕka víno. Netušil som, čo sa odohráva v jeho mysli, ale poznal som svojho strýka. V istom smere to bol génius. Vždy presne vedel, čo chce.

Obzeral si ma. „A ako sa darí tebe?“

„Skvele,“ odvetil som. „Mám k dispozícii päť veľkých bánk, každá z nich mi ochotne požičia desať miliónov. Spolu s mojimi dvadsiatimi je to sedemdesiat miliónov.“

„Celkom pekné,“ povedal. „Stačí ti to?“

„Nestačí,“ priznal som. „Potrebujem najmenej štvrt' miliardy.“

„Kde chceš zohnať takú kopu peňazí?“

„Od teba,“ vypálil som.

Vyvalil na mňa oči. „Zbláznil si sa?“

Smial som sa. „Vravel si, že máš také peniaze. A chceš ich využiť zákonitou cestou. Ja sa držím zákona.“

„Vari som prišiel o rozum?“ zahundral. „Hádam nepremárnim peniaze tým, že ich hodím do kanála.“

„Okrem desiatich percent úrokov ti môžem zaručiť päťnásťpercentný podiel na zisku. V každom prípade by ti to ročne vynieslo štyridsať miliónov čistých a zákonitých.“

„To by si musel dokázať,“ odvrkol.

„Zajtra ráno ti ukážem ten projekt,“ navrhol som. „Presvedčíš sa na vlastné oči.“

„Neviem,“ uvažoval.

„Rozmysli si to,“ pokračoval som. „Môžeš mať svoje peniaze v bankách a žiť si pritom komfortne v Atlantic City.“

„Ty si naozaj fiškus,“ krútil hlavou.

„Som tvoja rodina,“ pripomenul som.

Položil na stôl stodolárovú bankovku. „Ideme.“

Obzrel som sa za jeho osobnou strážou. Neboli pri stole. Kývol som tým smerom rukou. „Kde sa podeli tvoji priatelia, strýko Rocco?“

Pozrel na prázdny stôl. „Možno šli zohnať auto.“ Pocítil som, ako sa mi v črevách čosi spriečilo. „Počkaj chvíľu,“ zastavil som ho. „Kázal si im, aby odišli?“

„Nie, načo by som to robil. Vždy prídu po mňa autom.“

„Vedia, že si sa už na podnik vykašľal?“

„Pravdaže,“ odsekol nevrlo. „Teraz to už vedia všetci.“

„A nik neprotestoval?“ bol som zvedavý.

Strýko chvíľu rozmýšľal. „Myslím, že len Lilo Galante, jeden z nižších bosov rodiny Bonanno. Nikdy sme sa nemali radi. Ale ten mi nemôže škodiť. Je vo väzení.“

„Má nejaké styky s rodinou?“

„A koľké,“ odvetil strýko. „Viacerí by chceli, aby sa stal Capom, keď sa dostane von.“ Chvíľu uvažoval. „Počul som, že mi nemieni uvoľniť z Atlantic City ani kúsok. Je to chamtivý bastard.“

Pozrel som na strýka Rocca. „Chápeš, čoho sa obávam?“

Prikývol. „Prejdeme cez kuchyňu, potom cez chodbu a hore schodmi. A po streche do susedného domu.“

Chodba bola slabo osvetlená. Rozbehli sme sa po starých rozheganých schodoch na strechu. Obzrel som sa na strýka, ktorý s námahou lapal dych. „Si v poriadku?“

„Nie som vo forme,“ zavrčal. Siahol pod vestu a vytiahol odtiaľ dva strieborné revolvery. Jeden mi podal. „Vieš s tým narábať?“

„Jasné,“ ubezpečil som ho.

Noc bola tmavá a my sme museli opatrne prejsť po strechách spájajúcich dom so susednými. Našťastie to boli staré činžiaky a jeden druhého sa dotýkali. Na troch domoch sme sa márne pokúšali otvoriť dvere na povalu. Podarilo sa nám to až na štvrtom, kde neboli zamknuté.

Z povaly sme sa dostali na tmavé schodisko. Až na piatom poschodí sme zistili, že dom je opustený. Ani pod jednými dverami nepresvitalo svetlo. Namiesto toho, keď sme pomaly kráčali dolu schodmi, počuli sme cupotať potkany alebo myši. Dostali sme sa až na tretie poschodie, keď nám do nosa udrela prenikavá vôňa čínskej kuchyne.

„Na prízemí bude asi čínska reštaurácia,“ konštatoval som.

„A po schodoch im tu behajú myši. Preto nejeďávam rád u Číňanov,“ zavrčal.

„Nechápem, ako je to možné,“ premýšľal som. „Budova je určená na likvidáciu a pritom dovoľia Číňanom podávať jedlá.“

„Tu je to normálne,“ prehodil strýko. „Na okolí je polovica takých domov. Za peniaze dovoľia všetko.“

Keď sme zostupovali z prvého poschodia, zaznamenali sme na stropě záblesky svetla. Nenápadne sme vkĺzli otvorenými dverami na chodbu, ktorá viedla do čínskej kuchyne. Nakukol som dnu, pracovalo tam niekoľko mužov. Nikto nás nezbadal. Druhou stranou chodby sme vyšli na ulicu.

„Nechod' veľmi ďaleko,“ radil mi strýko. „Poobzeraj sa, či neuvidíš mojich mládencov.“

Podišiel som k rohu budovy a pozrel zaň. Na križovatke Druhej a Štyridsiatej piatej ulice, pred reštauráciami Palm a McCarthy stálo viacero limuzín. „Nevidím ich,“ oznámil som.

„Nestojí tam moje auto?“ spýtal sa.

„Je tam zopár čiernych vozov. Nevie, ktorý z nich je tvoj,“ dodal som.

„Hneď sa pozriem,“ nakukol mi ponad plece a stiahol sa späť. „Je tam. Parkuje priamo na rohu pod uličnou lampou.“ Škaredo zakľal. „Tí odkundesi ma dobehli. Dobré vedia, čo je to parkovať rovno pod svetlom.“

„Čo urobíme?“

„Vyserieme sa na nich,“ zručol. „Ešte stále mám dosť priateľov. Vojdeme k tým Číňanom a odtiaľ zavolám niekoľkým známym.“

Vrátili sme sa na chodbu pustého domu a cez kuchyňu sme vošli do čínskej reštaurácie. Zopár prekvapených Číňanov si nás obzeralo, ale nepovedali nič. Posadili sme sa k baru a objednali dve škótske. Strýko šiel medzitým k telefónu. Všimol som si, že mal dva hovory. Potom sa vrátil k

baru, vypil škótsku a objednal d'alšiu. „Tu počkáme,“ pokojne povedal. „Dajú mi vedieť, keď bude čistý vzduch.“

Zadával som sa naňho. „Teda takto to vyzerá.“

„To je obchod,“ kývol rukou.

„Ale nechýbalo veľa a boli by ťa zabili,“ žasol som.

„Taký obchod sa nezaobíde bez rizika,“ smial sa. „Koľko ráz som im prešiel cez rozum. A ešte stále som tu.“

Dopil som škótsku a objednal d'alšiu. „A čo tvoja osobná stráž?“ bol som zvedavý.

„Práve prišli o miesta,“ prehodil.

„Vyráziš s nimi dvere?“

„Nebude treba,“ nesúhlasil. „O tých sa postará ich nový boss. V okamihu, keď odišli z reštaurácie, prišli o miesta. Ale to už nie je môj problém.“

Pokrútil som hlavou. „Vôbec ťa nechápem.“

Strýko sa na mňa kyslo usmial. „Ani nemusíš. Radšej mi povedz niečo o svojom návrhu.“

„To má čas,“ prehodil som. „Teraz máš dosť starostí.“

„Nebud' hlúpy,“ zahriakol ma strýko. „Vravím ti, že všetko bude v poriadku. Porozprávaj mi všetko o svojom veľkom projekte.“

„V podstate je celkom jednoduchý,“ začal som. „V poslednom čase som podpísal zmluvu s jedenástimi menšími štátmi. Všetky chcú založiť vlastné letecké linky, nemajú však dostatok finančných prostriedkov. A predsa cítia, aké je to dôležité pre ich prestíž. Budem im prenajímať lietadlá tak, ako môj otec prenajímal autá.“

„Myslíš, že je také ľahké získať lietadlá?“ spýtal sa.

„Mienim kupovať za hotové. Peniaze majú moc. Okrem toho získal som za peniaze ako prezidenta svojej spoločnosti generála Havena Cartera. Je to ťažká váha, bývalý veliteľ Air Force.“

„Ten berie masťný honorár,“ nadhodil strýko.

„Dvestotisíc do roka,“ povedal som. „Nemyslím, že je to veľa. Keby si bol zažiadal pol milióna, bol by som mu ho dal.“

Vtom nám za chrptom zahrnel silný hlboký hlas. „Pán Di Stefano!“

Obaja sme sa na barových stoličkách obrátili. Hromový hlas patrilo vysokému chlapovi. Bol to vyše dvojmetrový černoch primeranej šírky a váhy v sivom obleku bankára s bielou košeľou a tenkou čiernou kravatou.

Tmavosivý klobúk s úzkou strieškou mal sotný dozadu a keď sa usmial, z výraznej čiernej tváre mu zažiarili veľké biele zuby.

„Joe,“ zrukol strýko Rocco s úsmevom a obrátil sa ku mne. „To je seržant Joe Hamilton a toto je môj synovec Jed.“

Ruka toho chlapa bola veľká ako rukavica hokejového brankára. „Teší ma, že vás poznávam, pane.“ Obrátil sa k strýkovi. „Našli sme vašich mládencov,“ dodal.

„Kde boli?“ spýtal sa strýko.

„V aute na konci bloku medzi Štyridsiatou treťou a Štyridsiatou štvrtou. Vo voze boli s nimi ďalší dvaja muži. Voz stál na opačnej strane Druhej, aby mali na očiach vaše auto, zaparkované za rohom.“

„Dofrasa,“ zahromžil strýko Rocco. Ešte raz si pozrel vysokého policajta. „Poznáte tých mužov?“

„Budú niekde z vonku,“ uvažoval. „Myslím, že si ich najali, lebo dosiaľ sme z nich nevideli ani jedného.“

Strýko Rocco prikývol. „Čo ste s nimi urobili?“

„Nič,“ odvetil Hamilton. „Neviem, čo zamýšľate vy. Zatiaľ ich máme pod dozorom.“

Strýko sa obrátil ku mne. „Vždy sa nájde nejaká nenažratá sviňa. Pritom som na nikoho nezabudol. Každý dostal spravodlivý podiel.“

„Ako poslucháč ekonómie čosi o tom viem. Neexistuje nijaký spravodlivý podiel. Nieкто vždy vyhráva a iný je stále presvedčený, že prehral.“

„A čo ja mám s tým?“ zadrpil sa strýko.

Pokrčil som plecami. „Nieкто si určite myslí, že ho žmýkaš.“

„A čo si myslíš ty?“

„Že je to tvoja záležitosť,“ odsekol som. „Vlastne ja o tom nič neviem. Jediné, čo viem bezpečne, je, že ťa ktosi chcel zabiť.“

„Čo by si urobil ty na mojom mieste?“ Vymenili sme si pohľady.

„Si môj strýko a mám ťa rád. Nedovolím, aby ti ktokoľvek ublížil. Tí trkvasi sú iba najatí poskokovia. Ak ťa nedostanú oni, pošlú na teba iných. Treba objaviť hlavu hada a odseknúť ju, ak sa chceš zachrániť.“

„Nie je to také ľahké,“ namietol strýko. „Lilo je vo väzení. Tam sa s ním nemôžem o tom zhovárať.“

„Ale nieкто by určite mohol,“ nadhodil som.

„A čo mám urobiť s tými trkvami? Pustiť ich len tak k vode?“ štiplavo poznamenal.

„To bude iba prvý krok,“ upozornil som. „Potom musíš niekoho nájsť, kto navštívi Lila.“

Čierny detektív sa obrátil k strýkovi Roccovi. „Ja by som sa s ním vedel pohovárať. Vysvetlím mu, aký je život jednoduchý. Vo väzení je osem černochohov na dvoch belochohov. Ak sa nebude správať, ako sa patrí, vynesú ho von v truhle.“

Strýko Rocco chvíľu uvažoval. „Dobre,“ rozhodol nakoniec. „Dáme sa tou cestou.“

„Správne,“ prisvedčil som. „Mám pocit, že aj tvoji priatelia tento krok schvália. Nik si neželá rozpútať novú vojnu.“

Strýko sa usmial. „Práve zomrel Frank Costello. Robil sudcu, predtým to robil Lucky. Podarilo sa mu veľmi dlho udržať mier.“

„Možno ti po ňom zveria tú funkciu, si predsa Capo di Tutti Capi vo výslužbe.“

Strýko na mňa vyvalil oči. „Naozaj ti šibe,“ zručol, ale neušlo mi, že sa mu ten nápad celkom páči. “

Obrátil sa k policajtovi. „Môžeš teda zájsť za Lilom?“

„Prečo nie,“ povedal. „Je to môj rajón.“

„Teda sme dohodnutí,“ súhlasil strýko.

Seržant Joe Hamilton prikývol a ešte sa opýtal: „Čo máme urobiť s tými štyrmi bastardmi vonku?“

Strýko zdvihol pohár: „Poriadne ich zmláťte a spláchnite ich do kanála.“

Sledovali sme policajta, ako odchádza z reštaurácie. Strýko podišiel k pultu a objednal ďalšiu rundu. „Ty si vyrukoval s návrhom pre mňa, teraz ja poviem svoj návrh pre teba.“

„Tak to vysyp!“ povzbudil som ho.

„Ty odkúpiš môj luxusný barak na Šesťdesiatej ulici. Je to veľký dom a ideálne miesto pre teba. Budeš tam mať dosť priestoru na kancelárie aj byty. West Side, kde teraz bývaš, sa nehodí pre tvoj imidž, veď už začínaš prenikať medzi smotánku.“

„To je pre mňa drahé,“ namietol som. „Ešte nemám dobudovaný podnik.“

„Len si ho spokojne organizuj,“ miernil ma. „Ráno ťa čakám v mojom byte. Prived' so sebou svojho advokáta a ekonóma. Aj ja pozvem svojich. Dám ti tie peniaze a odkúpiš môj dom.“

Hľadel som naňho ako vyjavený. „Myslíš, že si to môžem dovoliť?“

„Stačí ti tristotisíc? O pätnásť rokov budú z toho dva milióny.“

Podal som mu ruku. Pritiahol ma k sebe a mocne ma objal. „Mám ťa rád,“ povedal.

„Aj ja ťa mám rád, strýko Rocco,“ ubezpečil som ho a bozkal mu ruku.

Rýchlo ju odtiahol. „Nie,“ dodal ticho, „sme predsa rodina. Bozkávame sa na líca.“

DRUHÁ KNIHA

Láska, vražda a odveta

Do kabíny ticho prenikal hukot dvojmotorového lietadla Beechcraft pre štyroch pasažierov. Daniel Peachtree, prezident Filmovej spoločnosti Millennium, pohodlne sedel v kokpíte. Pozrel pred seba na vektorový ciferník, potom na ukazovatele riadenia. „Mali by sme tam byť asi o dvadsať minút,“ vyhlásil s uspokojením.

„Môžeš ísť do riti s tým svojím krámom,“ zavrčal Neal.

„Tá tvoja nevymytá papuľa,“ šomral Daniel. „Večne na niečo nadávaš. Zabúdaš, že nám tým fantasticky stúpne popularita.“ Obrátil sa a pohľadom preletel nádherne vyobliekané rockové hviezdy MTV sediace za ním. „Ako sa vám cestuje?“

„Trochu típneme, zlatko, ale ešte sme sa neposrali,“ odvetila speváčka Thyme. Nemala zďaleka taký sladký hlas ako na videonahrávkach, ktoré ju dostali na čelo najlepších hitov. „Nemal by si sa radšej pozerat' pred seba, drahý, a nie dozadu na nás ako dáky rímsky taxikár?“

Daniel sa usmial. „Práve som zapol automatiku. Do pristátia teda nemám čo robiť.“

„Len nás už dáko zvez dolu, zlatko,“ kapitulovala Thyme. Otvorila taštičku, vybrala z nej fiolu s kokaínom a naklonila sa k priateľke. „Hej, Methanie, šnupni si trochu koks, hneď sa budeš cítiť lepšie.“

Methanie prikývla a rýchlo si šnupla. „Zachránila si ma, krásavica.“

Aj Thyme sa osviežila a zázračná fiola vhupla späť do tašky. „Naozaj to pomáha.“

Daniel sa na ňu pozrel. „Len aby ste neboli ako drevené. Na letisku nás čakajú reportéri a fotografi, nezabudni, že o chvíľu sme tam.“

„Vyser sa na nich, zlatko, oni na to neprídu,“ uzemnila ho Thyme. „Celý život som v tranze, nik ma inú nepozná.“ Naklonila sa k nemu dopredu. „Určite vieš, že tam bude Donald Trump?“

„Ak si na toho brúsiš zuby, tak ho vypuť z hlavy,“ smial sa Daniel. „Ten má ženu Česku. Zato pretiahnuť by ťa mohol vo svojom hoteli v Atlantic City.“

„Obídem sa bez neho i bez jeho hotela,“ odsekla. „Ide mi len o to, aby ma predstavil Mikovi Tysonovi.“

Daniel na ňu zaškúľil. „Myslíš, že Tyson stojí o zoznámenie s tebou?“

„Počula som, že si v tréningovom tábore stále prehrával moje platne,“ povedala. „Mike možno je pästiarska bomba, ale pre mňa je to len otlkaný odroň, posadnutý babami.“

„Neveril by som, že sa tak vyznáš v mužoch.“

„Nestojím o mužov,“ rehotala sa. „Ľúbim len chlapcov. Tí vo mne vedia prebudiť materinský cit.“

„Si riadna kurva,“ schladil ju Daniel. Vtom sa ozval bzučiak nad jeho hlavou. Stlačil gombík a súčasne zapojil mikrofón. „Už sa spúšťame, chlapci. Nezabudnite, chladné hlavy.“

„Aj my sa chladíme,“ smiala sa pod nos Thyme. „Sme trochu bledé, ale chladné.“ Znovu otvorila fiolu. Tentoraz poprášila „snehom“ iba bradavky prs - svojich i Methaniných. „Aby nám lepšie odstávali, kočka. Na čiernobielych fotkách v novinách to pôsobí ako dynamit.“

Bradley Shepherd sa hniezdil v kresle za malým stolíkom v manželkinej spálni so slúchadlom priloženým k uchu. Z prízemia k nemu doliehali zvuky orchestra, preto si zakryl druhé ucho, aby lepšie počul hlas z telefónu. „V banke mi povedali, že nám pri surovej rope nepovolía viac ako dvanásť dolárov za barel.“

Chuck Smith mal nervózny hlas. Ako Shepherdov obchodný partner musel popredku zistiť všetky detaily transakcií, veď niesol za ne zodpovednosť. „Ďalej chcú, aby sme im z nášho konta zaplatili šesť miliónov, lebo sú im stále za päťami federálni revízori.“

„Tí ľudia sa museli naozaj zblázniť,“ zúrili Bradley. „Veď cena ropy je len dočasná. Každý predsa vie, že olej pôjde hore. To nám len tí posratí Arabi chcú vyfúknuť trh.“

Chuck sa nezmohol na odpoveď.

Bradley hovoril ďalej do telefónu. „Môžeme niečo získať, ak budeme predávať barel po pätnásť dolárov?“

„Naša cenová analýza vykazuje zisk od jedenásť dolárov štyridsať. Ešte stále by nám zostali z barela tri doláre šesťdesiat centov. Ale pri stotisíc bareloch mesačne nám to vynesie iba tristošesťdesiat tisíc.“

„Loďami môžeme dopraviť desaťnásobné množstvo,“ oponoval Bradley.

„Doviezť môžeme, ale nemáme naň kupca. Dávno si nebol v Oklahome. Neuvedomuješ si, čo sa tam robí. Všetci veľkí naftári vyšli na mizinu a iba v tomto roku sa položilo vyše sedemdesiat bánk. Nie sú peniaze v obehu, ani najväčší vydríduchovia ich nemajú.“

„Aby parom vzal toho ajatolláha,“ hromžil Bradley. „Povedal som Jimmymu Carterovi, že nás privedie na žobrácku palicu. Šach bol aspoň na našej strane. Vedel udržať OPEC na uzde.“

„Rozhodne musíš sem prísť,“ prízvukoval Chuck. „Ty jediný nás môžeš zachrániť, ináč sa zvezieme dolu potrubím. V Oklahome si ešte stále kráľom.“

„Neviem, kde mi hlava stojí. Všetko je to posratým navrch. Pustil som tomu Švajčiarovi štyristo miliónov, ale musel som zase pribrať Jarvisa. Ten vyplatil Švajčiara. A teraz tlačí mňa. A okrem toho ma ogabe o ďalších osemdesiatpäť miliónov, to je môj podiel na novom filme a televíznej reklame.“

„A máš na to?“

„Kde z riti tie peniaze vezmem?“

„Musíš ich zaplatiť?“

„Mám na to zmluvu.“

„A ak nezaplatíš?“

„Potom má právo kúpiť ma,“ odvetil Bradley.

„Za koľko?“ spýtal sa Chuck.

„Za moju polovicu. Štyristo miliónov.“

„Žeby mal toľké peniaze?“ vyzvedal Chuck.

„Bohvie, koľko má.“

Chuck sa na chvíľu odmlčal. „Iné ti neostáva. Buď sa upíšeš diabľovi, alebo skočíš do mora.“

„Netáraj,“ nevrlo odsekol Bradley. „Daj mi nejaký čas na rozmyslenie. Zavolám ťa o pol hodiny. Povedz im, aby sa držali za rite.“ Zlostne si zapálil cigaru a uprene hľadel na protiľahlú stenu.

Manželkina spálňa, ako aj celý dom, bola prepychovo zariadená. Ved' ho aj stál pätnásť miliónov dolárov v hotovosti. Nasrdený pokrútil hlavou. Ako mohol byť taký hlupák? Najmä pokiaľ išlo o tú záležitosť s filmom.

Charlene vyšla zo svojej šatne. Po tridsiatich rokoch manželstva ešte stále vyzerala ako dáma z veľkomesta. Päťdesiatšesťročná, s dlhými svetlogaštanovými vlasmi, s brilantovým náhrdelníkom so smaragdami na krku, odetá v obligátnom župane. Na ľavom zápästí mala náramok, na prste jednoduchý zlatý snubný prsteň, ktorý nosila od svadby, a na druhej ruke ďalší s veľkým dvadsaťpäť karátovým žiarivým brilantom. Prekvapená pozrela naňho. „Bolo by načase zísť dolu. Čaká nás party. Je tu už okolo sto hostí.“

„A koľkí majú prísť?“ opýtal sa chrapľavým hlasom.

„Asi päťsto.“

„Seriem na nich,“ zručol.

„Čo sa ti nepáči?“ skúmavo mu čítala v tvári.

„Koľké peniaze si zase vrazila do škatule v kuchyni?“

Vedela, čo tým myslí. Krátko po svadbe, keď mali veľmi skromné prostriedky, ukladali peniaze do škatule skrytej na polici za taniermi.

„Okolo dvadsať miliónov,“ pokojne odvetila. „Prešvihla som to?“

„Horšie,“ zavrčal. „Strecha nám padá na hlavu. Kde sú tie peniaze?“

„U Chasea na Manhattane v New Yorku.“

„Zajtra z nich potrebujem desať miliónov,“ žiadal.

Viac sa ho nepýtala. „Môžeš ich dostať všetky, ak potrebuješ.“

Pokúsil sa o falošný úsmev. „Možno mi to bude stačiť, mamička.“

„Sú to spoločné peniaze,“ povedala. „Opakujem ti to.“

„Viem, mamička, ale dúfam, že takto budú pre teba užitočnejšie,“ zaliečal sa jej. Vstal od stolíka a bozkal ju na líce.

„Ďakujem, mamička.“ Vzdychol si: „A teraz môžeme ísť dolu na tú posratú party.“

Dlhá príjazdová cesta, ktorá viedla k rozľahlému vchodu do domu z verandy, bola prepchatá limuzínami - rollsami a kde-tu i mercedesmi. Zástupcovia tlače a fotografisti vítali hlučnými výkrikmi a bleskami svoje obľúbené hviezdy a umelcov. Keď sa valili dnu dvojkrídlovými dverami, márne čakali odpovede na otázky, ktoré nik nepočúval, a podávali pozvánky statným strážcom bezpečnosti, stojacim pred vchodom.

Reed Jarvis a jeho osobný advokát Sherman Siddely sa pokúšali prejsť okolo strážcov bez toho, aby ukázali pozvánky. Jeden zo strážcov ich zastavil. „Páni, bez pozvánky vás nemôžeme pustiť,“ oznámil zdvorilo.

„Ale tento pán je Reed Jarvis,“ vysvetľoval Sherman. „My pozvánku nepotrebujeme.“

„Ľutujem, páni,“ pritvrdil strážca s potmehúdsym úsmevom. „Kto nemá pozvánku, nemá tu čo robiť. Vypadnite!“

„To je ale hlupák,“ zlostne skríkol Sherman. „Pán Jarvis je predsa Shepherdov partner.“

„Dostal som pokyn,“ bránil sa strážca. „Nikoho nepúšťať bez zvláštnej zlatej pozvánky.“

Jarvis nestratil nervy. Náhle sa v jeho ruke objavila tisícдолárovka. „Chcel by som chvíľu hovoriť s pánom Shepherdom. Určite sa nájde nejaký spôsob.“

Strážnik zaškúlil na bankovku a mihom zmizla v jeho dlani. „Okamžik, pane,“ povedal. „Hneď vyhl'adám pána Shepherd.“

„Dali ste mu tisíc dolárovú bankovku?“ žasol Sherman.

„Ešte to oľutuje, že ju odo mňa prijal,“ ticho sa vyhrážal Jarvis. „Spol'ahnite sa, že zajtra s ním jeho pán vyrazí dvere.“

Strážnik si svoj honorár zaslúžil. Za päťami mu kráčal Bradley. Podával host'ovi ruku. „Reed, som rád, že sa ti to podarilo. Len poďte ďalej.“

Zaviedol Jarvis a Shermana do obrovskej spoločenskej sály. Na vzdialenom konci hral orchester, pri bočnej stene stál dlhý prestretý stôl, bohato naložený množstvom vyberaných studených i teplých jedál. Na druhej strane sa veľké francúzske dvere otvárali do krytej haly s plaveckým bazénom, aj tam stáli po oboch stranách krásne stoly zdobené zlatom a striebrom. Bradley sa usmial. „Nik by neuveril, že červenokožec z Oklahomy môže usporiadať takúto party. Všetci sú celí bez seba.“

„Naozaj veľkolepé,“ nepresvedčivo prehodil Reed.

Bradley sa na neho zahľadel. „Niečo ťa trápi?“ vyzvedal.

„Zajtra máme schôdzu riaditeľskej rady,“ odvetil Reed.

„Počul som,“ prisvedčil Bradley.

„Povráva sa, že tvoje petrolejárske spoločnosti idú dolu kopcom, či dolu potrubím. Nie sú vraj peniaze,“ dodal Jarvis.

„Kde si to počul?“ spýtal sa Bradley.

„Mám to zo spoľahlivých prameňov.“

Bradley sa naňho zadíval. „Aké máš plány?“

„Mal by si zajtra vypomôcť takými osemdesiatimi piatimi miliónmi na oživenie novej ťažby,“ navrhol Reed.

„Toľko nemám, to si žiada čas,“ schladil ho Bradley.

„Škoda,“ smutne konštatoval Jarvis. „Máme za sebou kus práce, nechcem ťa zhodiť pred ostatnými riaditeľmi. Jednoducho predaj svoj podiel základných akcií za štyristo miliónov. Potom sa môžeš znova venovať svojmu podniku a dáš si do poriadku petrolejársku spoločnosť.“

„A keď to neurobím?“ opýtal sa Bradley.

„Nemáš inú možnosť, ako to ja vidím,“ povedal Jarvis odmerane. Bradley mal apatickú tvár. „Nechaj ma chvíľu na pokoji, Reed, nech si to rozmyslím. Skôr než sa party skončí, dám ti vedieť.“

„Rád počkám,“ odvetil Jarvis.

Bradley kývol rukou na celú sálu plnú ľudí. „A teraz sa zabávajte. Musím pozdraviť ešte ďalších hostí.“

Dlhý bar na vzdialenom konci plesovej sály bol plný, ľudia tam čakali na nápoje. Reed ich s nechutťou pozoroval. „Niekde predsa musí byť stôl, kde je normálna obsluha.“

„Tak sa mi vidí, že všetky stoly sú obsadené,“ upozornil ho Sherman.

Vtom k nim zamieril Daniel Peachtree. „Náhodou som vás počul,“ smial sa. „Podďte za mnou, trochu sa tu vyznám. Ak nemáte stôl, ste nahratí.“

Mlčky prešli za ním cez veľké francúzske dvere, ktoré viedli do haly s bazénom, zakrytej obrovským cirkusovým šapitó. Daniel mal veľký stôl, od ktorého bol výhľad na pódium na konci bazénu. Na pódiu vyhrával šesťnásťčlenný orchester. Tanečný parket pokrýval polovicu bazénu, druhá časť bola napustená vodou, čo ponechávalo hviezdíčkam možnosť zavše si do nej skočiť a predviesť svoje vnady. Od jedného konca šapitó po druhý boli natiahnuté drôty, na ktorých viseli farebné žiarovky a japonské lampióny, čo v celom priestore vytváralo doslova rozprávkovú atmosféru.

Daniel predstavil navzájom hostí. „Poznáte Neala,“ konštatoval a ukázal na ostatných. „Reed Jarvis a Sherman Siddely. A toto sú speváčky Thyme a Methanie.“ Počkal, kým si predstavení muži sadli. „Máte tu škótsku, vodku a šampanské, ľad je na stole. Ak si želáte niečo navyiac, zavolám čašníka.“

„Škótska, to je moje,“ nadhodil Reed sediaci vedľa Thyme. „Akoby som vás odniekiaľ poznal,“ nadviazal. „Nestretli sme sa už niekde?“

„Nezdá sa mi.“ Naliala mu škótsku na ľad v pohári a zdvihla svoj so šampanským. „Nech vám slúži.“

„Na zdravie,“ zaželel Reed a sŕkal svoj nápoj. „Ste veľmi pekná. Nie ste náhodou aj herečka?“

Rozosmiala sa, aby podnietila jeho zvedavosť. „Ale čoby.“

„Čo teda robíte?“ spýtal sa.

„Robím platne,“ odpovedala. „A mám rada spoločnosť. A vy?“

„Ja robím peniaze.“

„To je skvelé,“ zhodnotila. „Mám rada peniaze. Mohli by sme si niekedy vyhodit' z kopýtka.“

Reed sa obrátil k Danielovi. „To dievča je rozkošné. Kde si ju našiel?“

Daniel sa smial. „Naozaj ju nepoznáš?“ Reed pokrútil hlavou.

„Je to jednička vo videoklipech a platniach v celých Štátoch. Nedávno získal jej album platinu.“

Reed sa k nej znova obrátil. „Prepáčte, v poslednom čase som málo sledoval rozhlas a televíziu.“

„Nevadí,“ nehnevala sa Thyme. „Máte dôležitejšiu prácu, robíte peniaze.“ Vstala od stola. „Ospravedlňte ma. Musím si prepudrovať nos.“

„Ale mne sa zdáte dokonalá,“ zalichotil jej Reed.

Zľahka ho pobozkala na líce. „Neskúsený mládenec,“ rozosmiala sa a obrátila k Methanie. „Nepôjdeš so mnou?“

Reed pozoroval odchádzajúce ženy, potom povedal Danielovi, „Rád by som ju pretiahol.“

Daniel potriasol hlavou. „Neodporúčam. Je totálne strelená.“

„Mám rád nepríjemnosti. Viem si poradiť s takou ženskou,“ vyhlásil Reed.

„Okrem toho je lesbička. Práve odišla so svojou priateľkou.“

„Tým lepšie,“ trval na svojom Reed. „Postarám sa o obe. Je to len vec peňazí.“

„Tá sa čerta zaujíma o peniaze. Zarába ročne najmenej dva milióny.“

„Aj tak ju pretiahnem,“ zaveril sa Reed. „Všimol som si, ako sa jej zablysli oči, keď som povedal, čo robím. Len to naraď tak, aby som ju po skončení party mohol vziať svojím autom do mesta.“

„Pokúsim sa, ale nemôžem ti to zaručiť.“

„Viem, že to dokážeš,“ povedal Reed. „Konečne, máš byť šéfom našej spoločnosti, keď ju preberiem.“

„Nevedel som, že medzi povinnosti šéfa patrí aj rola pasáka.“ Daniel sa len s námahou ovládal.

„K tvojim povinnostiam patrí to, čo sa mi hodí do krámu,“ odsekol Reed, lebo vybadal zlostný podtón v Danielových slovách. „Mám na to plné právo za tie tri milióny ročne, plus podiely a prémie, čo dostávaš.“

Daniel sa na okamih odmlčal, potom letmo pozrel na Neala. „Povedz Reedovi a Shermanovi, čo sme sa dopočuli koncom týždňa.“

Neal bol nervózny a sotva vyjachtal: „Všimol som si, že na večierku je Donald Trump s Marvinom Davisom a Jedom Stevensom. Ďalej je tu aj môj kamarát, odborník na nehnuteľnosti a dohadzovač. Ten mi povedal, že chcú kúpiť pozemky na samom konci Marina Del Rey. Je to vyše tridsať hektárov, ktoré patria spoločnosti Millennium.“

„Sú tu dnes večer naozaj všetci?“ pochyboval Sherman.

„Videl som každého osobne,“ potvrdil Daniel.

„Myslíš, že sa tu zišli kvôli tomu?“ opýtal sa Reed.

„Neviem,“ rozmýšľal Daniel. „Ale bezpečne viem, že ani jeden z nich nezvykne pracovať s partnermi.“

„Koľko je hoden ten majetok?“ vyzvedal Reed.

„Millennium kúpilo tie pozemky hneď po vojne za tri a pol milióna. Pôvodne ta plánovali presťahovať ateliéry, ale nikdy k tomu nedošlo. Posledný Shepherdov nápad bol vybudovať tam Rozprávkovú krajinu, niečo na spôsob Disneylandu. Ba požiadal už aj viacerých stavitel'ov zábavných parkov, aby vyhotovili plány a kalkulácie,“ pokračoval Daniel. „Nezdôveril sa mi, ani neviem, v akom štádiu sú tie plány. Podľa poslednej informácie, ktorú som dostal od Arthura Younga, má tá parcela cenu deväťdesiat miliónov, hoci v knihách sa ešte stále uvádza pôvodná cena, za ktorú ju kúpili.“

„Inými slovami, každý z nich by ochotne zaplatil za tie pozemky sto i viac miliónov. Zvykli si kupovať za masťné ceny a predávať za ešte masťnejšie,“ konštatoval odborník Sherman.

„Napokon, mňa sa to netýka, veď pre sto miliónov by sa Shepherd nedal vyradiť z hry. Ale počul som, že potrebuje dvestopäťdesiat, ak sa chce udržať nad vodou. Ba má už aj problémy s petrolejarmi,“ ticho doložil Reed. „Ale rozhodne budem so všetkými naďalej udržiavať kontakt a ubezpečím ich, že za riadny podiel ich budem chrániť.“

„Hovoril si už s Bradleyom?“ spýtal sa Daniel.

„Ešte stále uvažuje o našej ponuke, ale s ním si nerobím starosti,“ dôverne informoval Reed. „Určite bude náš.“ Potom sa obrátil s úsmevom k Danielovi. „Jediné, čo mi v tejto chvíli vŕta v hlave, je, ako chceš dostať dnes v noci tú čiernu kočku do môjho voza.“

„Najlepšie bude, ak sa pozriem za ňou hneď,“ povedal Daniel a vstal. „Pod' so mnou, Neal. Všimol som si, že pred chvíľou mierila do záhrady. Skúsime ju tam dolapiť.“

Jed Stevens nadvihol roh šapitó zakrývajúceho halu s bazénom a vykročil do veľkej, vzorne udržiavanej záhrady. Z trávniku vanul svieži nočný vzduch. Zhlboka dýchal a plnil si ním pľúca. Všetky losangeleské večierky boli na jedno kopyto, nezáležalo na tom, či boli veľké, alebo malé. Všetky mali rovnakú vôňu, zmes parfumov, potu, cigariet a trávy. Pustil koniec stanového plátna a kráčal dolu chodníkom. Počul, že na konci tohto chodníka sa nachádzajú stajne. Zápach konského trusu sa mu v tej chvíli videl príjemnejší ako ten, ktorým razila party. Chodník nebol osvetlený, preto takmer uviazol vo veľkom kríku. Vzápätí sa skoro potkol o dvoch ľuďi kľáčiach pred ním. „Doriti,“ zručol.

Z ničoho nič stál pred ním Neal. „Čo tu, dofrasa, robíte?“ zlostne sa opýtal.

„Prepáčte,“ odvetil Jed. V tme nevidel Nealovu tvár. „Nevedel som, že je tu niekto.“

Daniel, ktorý stál oproti Nealovi, zavrčal. „Zmizni, ak nechceš, aby som ťa dorazil.“

Až vtedy Jed spoznal dvoch mužov - jeden bol Daniel, druhý jeho spoločník Neal. Pokúsil sa incident zahrať do autu. „Prepáčte, mládenci, nechcel som vás vyrušiť. Vrátim sa a zabudneme na všetko.“

„Nič nebudeš musieť zabúdať,“ surovo ho okríkol Daniel. „Postarám sa, aby si držal hubu. Vyrazím ti z hlavy ten tvoj zvedavý mozog.“

Jed vycítil, že začína zúriť. „Prv než sa vy dvaja do mňa pustíte, zapnite si radšej nohavice. Nočný vzduch je studený, mohli by vám nachladnúť tie vaše chvostíky.“

Neal vykročil smerom k nemu. „Na vašom mieste by som si veru nezačínal,“ pokojne povedal Jed.

Neal si zapínal rázporok a tlmeným hlasom povedal. „Obaja sme z južných štátov.“

„Gratulujem,“ dodal Jed. „Zato ja mám niečo lepšie. Dvesto miliónov v Jarvisovom podniku.“

Dvaja muži hľadeli naňho ako obarení. Skôr než prehovoril, chladno si ich premeral. „Či to už vy dvaja viete, alebo nie, všetci sme svojím spôsobom partneri,“ dodal, obrátil sa a zamieril po chodníku späť k šapitó. Nadvihol plachtu stanu a pridal sa k spoločnosti. Až vtedy si s ľútosťou

uvedomil, čoho sa dopustil. „Dofrasa,“ zahromžil pod nos. „Strýko Rocco by mi to iste neodpusť, že som otvoril hubu.“

Bradley telefonoval súkromným prístrojom z vlastnej knižnice. Rýchlo vyťukal telefónne číslo na počítačovom ciferníku na stole. V okamihu sa ozval Chuckov hlas.

„Musíš okamžite prísť sem,“ požiadal Bradley.

„Priletím prvým raňajším lietadlom,“ súhlasil Chuck.

„Povedal som okamžite. To znamená ešte dnes v noci.“

„Ako sa mám k tebe dostať?“ spýtal sa Chuck. „Lietadlo Lear je u teba v Kalifornii.“

„Vieš, že mi nestačia obyčajné prúdové,“ povedal Bradley. „Zavolaj môjho bratanca, brigádneho generála Shepherdu na leteckej základni za mestom a povedz mu, že ho žiadam, aby nám požičal jedno z tých nových Ef-nula-šesťdesiatok, je to stíhačka pre štyroch pasažierov. Nech ťa aj so sudcom naskutku dopraví sem.“

„Sudca má už predsa okolo sedemdesiat rokov,“ prehováral ho Chuck. „Iste už bude v posteli.“

„Jednoducho ho zobudíš,“ odsekol Bradley. „Mimochodom, je to môj príbuzný a môžeš mu povedať, že ak chce vidieť tých dvadsaťpäť miliónov, čo mi požičal, musí sem okamžite prísť. Ináč z nich neuvidí ani deravý groš. Určite sa hneď preberie.“

„A čo mám povedať generálovi?“ opýtal sa Chuck.

„Ten má zase polmiliónové akcie v mojej rope a tie by skončili tiež v hajzli, ak nám z tej kaše nepomôže. Daj to celé dokopy a Ef-nula-šesťdesiatka vás všetkých dopraví sem za necelé štyri hodiny. Ten stíhač lieta rýchlejšie ako Mach-dvojka.“

„Skúsím to,“ rezignoval Chuck.

„Čakám vás,“ skončil Bradley a položil slúchadlo. Pozrel na hodinky na písacom stole. Bolo pol desiatej. Ak pôjde všetko hladko, mali by tu byť o druhej nadržanom, pomyslel si.

Vyšiel z knižnice a natrafil na Daniela Peachtreeho s Neilom Shifrinom, ktorí prechádzali podestou do kúpeľne. Premeral si ich. Obaja mali pokrčené smokingy. „Čo sa vám, dočerta, stalo, mládenci?“ zaujímal sa.

Peachtree sa obzrel cez plece. „Prechádzali sme sa v záhrade,“ povedal. „Bola tam tma a preleteli sme cez živý plot, ktorý sme nezbadali.“

„A čo ste tam vlastne robili?“ vyzvedal.

„Hľadal som tvorcu dnešného vystúpenia,“ vysvetlil Daniel. „Chcel som hovoriť s Rainbeauom. Máme problém s novým albumom.“

„A našiel si ho?“

„Nie,“ zlostne odsekol Daniel. „Mali sme čo robiť, kým sme si dali do poriadku šaty. Boli sme celí zelení od trávy.“

„Videl som vás pri stole s Jarvisom a jeho advokátom. O čom ste debatovali?“ ticho sa opýtal Bradley.

Daniel bol natoľko ohromený, že si ich Bradley všimol medzi toľkými ľuďmi, že v rozpakoch vyrukoval s pravdou. „Jarvis uvažuje, či by som nemal byť šéfom celej spoločnosti.“

„To teda sotva,“ pokojne zatiahol Bradley. „Ešte som tu ja, čo mám do toho hovoriť.“

Peachtree naňho vyvalil oči. „Možno som ho dobre nerozumel.“

„Možno,“ stroho odvetil Bradley. „Radšej sa vy dvaja choďte upraviť.“

Bradley ich pozoroval, ako odchádzajú do kúpeľne, a sám zišiel dolu schodmi.

Senátor Patrick Beaufort z Louisiany bol trochu pod parou. Natiahol ruku už za štvrtým bourbonom s vodou. „Celá party stojí za hovno.“

Roxana Darrieuxová, krásna mladá kreolka, jeho výkonná asistentka a vlastne aj pani, mu položila ruku na zápästie, aby ho upokojila. „Pomalšie, pán senátor. Bourbon je silný nápoj.“

Pozrel na ňu a ona pokrútila hlavou. Položil pohár späť na stôl. Počas ich vzťahu, ktorý trval už roky, sa presvedčil, že má správny inštinkt. Usmial sa. „Máš na sebe pančucháče?“ pošepkal jej.

„Vieš, že pod šatami nemávam nikdy nič.“

„Chcel by som iba prstami poštekliť tvoju cicušku.“

„Neskoršie,“ zastavila ho, dívajúc sa za neho. „Ide sem Bradley Shepherd. Chce sa s vami rozprávať.“

Senátor Beaufort sa obrátil a vstal, keď ho Bradley pozdravil. „Milý hostiteľ,“ srdečne začal. „Chcem ti povedať, že tá tvoja party stojí za hovno.“ Ukázal rukou na Roxanu. „Poznáš slečnu Darrieuxovú?“

Bradley stisol Roxane ruku. „Teší ma, že vás opäť vidím. Pekne, že ste na nás nezabudli.“

„Za nič na svete by som také niečo neprepásla, Bradley,“ povedala nežným hlasom. „Nech sa páči, vypime si spolu.“

„Ale ozaj len na chvíľku,“ súhlasil Bradley. Vklázol do kresla vedľa senátora a Roxana mu rýchlo naliala. „Čo je nové vo Washingtone, senátor?“

„Práve sa začína Reaganovo druhé obdobie. Ale chvíľu im potrvá, kým sa v tom zorientujú,“ táral senátor.

„A ako to vyzerá s ropou? Môžu domáci výrobcovia rátať s dávkami úľavami?“

„Zatiaľ sú to len rečičky, nijaké skutky,“ odvetil senátor. „Ako som povedal, vyžaduje si to čas. Ale mám to celé pod palcom a len čo sa naskytne príležitosť, rozkrútime to. Nezabúdaj, že medzi postihnutými je aj môj štát.“

„Viem, Patrick,“ pritakal Bradley. „Všetci si ceníme tvoj záujem a budeme ťa podporovať v tom, do čoho sa pustíš.“ Na okamih sa odmlčal. „Len smelo do Bieleho domu.“

Senátor vážne prikývol. „Ďakujem ti, Bradley. Ešte je skoro myslieť na to.“

„Ale nezabudni, senátor, že máš za sebou nezávislých výrobcov ropy.“ Bradley srkal svoj nápoj. „Nepočul si niečo o Reedovi Jarvisovi, že sa celkom vážne uchádza o americké občianstvo?“

„Ten Kanad'an?“

Bradley prikývol.

„Prečo ťa zaujíma ten chlap?“

„Robí výhodné ponuky spoločnosti Millennium Films a našim siedmim televíznym a rozhlasovým staniciam. Spomínam si, že Ted Kennedy podporil uznesenie, ktoré umožnilo Murdochovi urýchlene získať občianstvo.“

„Si za neho, alebo proti nemu?“ vyzvedal senátor.

Bradley pokýval hlavou. „Zatiaľ neviem. Musím získať viac informácií o jeho ponuke.“

Senátor sa usmial a podával Bradleymu ruku. „Daj mi zavčas vedieť, ako si sa rozhodol. Podporím ťa.“

Bradley vstal. „Ešte raz ti ďakujem, Patrick.“ Poklonil sa Roxane. „Dúfam, že vás opäť uvidím.“

Roxana ho sledovala, ako odchádza. „Počula som, že Bradley má vážne finančné starosti.“

Patrick sa rozosmial. „Nič nové. Bradley je typ starého divokého kocúra. Večne má starosti s peniazmi, ale vždy sa z tých problémov vyseká a vynorí sa voňavý ako ruža.“

„Nerozumiem tomu,“ čudovala sa Roxana. „Ak je to pravda, čo sa hovorí o ňom, že smrdí grošom, prečo potom usporadúva takéto party? Ved' ho to stojí najmenej dvestopäťdesiat tisíc.“

„Práve preto ho volajú divoký kocúr,“ odvetil Patrick. Ukázal na veselú spoločnosť okolo seba. „Len sa porozhliadaj. V zozname jeho hostí je dosť peňazí, ktoré by stačili na splatenie štátneho dlhu. A on si v tom koláči vždy nájde svoje hrozienka.“

Roxana sa poobzerala po zástupe. Potom pozrela naňho a potmehúdsky sa usmiala. „Čo by si povedal na koláč, ktorý upiekla istá cicuška? Ale nezabudni si obliznúť prsty, lebo je samá šťava.“

Vonku mierne mrholilo, keď limuzína dochádzala na leteckú základňu mesta Tinker, vzdialenú pätnásť minút od Oklahoma City na Strednom západe. Džíp MP z letiska zatiahol pred nich a šofér im naznačil, aby ho nasledovali. Prešli križom cez letisko na vzdialený koniec letovej dráhy na okraji základne.

Pred nimi sa črtali obrysy lietadla, ktoré malo na chvoste namaľované F-Nula-60. Okolo lietadla sa pohybovala hĺstka uniformovaných členov pozemného personálu. Len čo sa limuzína zastavila, brigádny generál Shepherd v bielej leteckej kombinéze otvoril dvere auta. Strčil dnu hlavu, potriasol im ruky a pokojným hlasom povedal: „Sudca Gitlin, Chuck, sme pripravení na štart.“

„Ďakujeme, pane,“ povedal Chuck.

Sudca si obzeral lietadlo. „Nevyzerá veľmi veľké,“ šomral nervózne.

„Pritom je dosť priestoranné,“ upokojoval ho generál. „Je v ňom dosť miesta pre štyroch ľudí.“

„Vy ho budete riadiť?“ spýtal sa sudca.

„Ja robím druhého pilota,“ odvetil generál. „Riadiť ho bude najlepší pilot základne, podplukovník Sharkey. Má za sebou stovky hodín letu na tomto type.“

„Ktorý je to?“

Generál ukázal na muža v leteckej kombinéze. Nebol veľmi vysoký, ale neobyčajne štíhly.

„Vyzerá ako chlapec,“ ohodnotil ho sudca. „Určite nemá ani dvadsať.“

„Má dvadsaťjeden,“ spresnil generál. „Akurát takých chlapcov potrebujeme na tieto lietadlá. Musia mať pohotovú reakciu, aby ich mohli ovládať. Keď dosiahnu dvadsaťštyri rokov, presunieme ich na iné miesta.“

„Prečo potom robíte vy druhého pilota?“ zapáral sudca. „Veď som vám bol pri krste - máte najmenej päťdesiat.“

„Spoloční sa, že by so mnou vyrazili dvere, keby sa to dozvedel Pentagón, zatiaľ si však ešte trochu pošpásujem.“

„Viezli ste už niekedy daktorého z tých bastardov?“

„Aspoň päť ráz, pán sudca,“ ubezpečil ho generál. „Nebojte sa, keby bolo treba, viem s tým narábať.“

„Mám sedemdesiattri rokov,“ oznámil sudca. „Nemyslíte, že je to pre mňa trochu neskoro?“

Generál sa rozosmial. „Radšej neskoro ako nikdy, pán sudca. Poďme na to.“

Pilot už sedel vo svojom sedadle a obrátil sa, aby im potriasol ruky. „Sudca Gitlin, pán Smith.“

Obaja pozdravili podplukovníka Sharkeyho. Príslušník pozemného personálu sa vyškriabal do lietadla a pritiahol cestujúcim bezpečnostné pásy. Sudcovi sňal z hlavy bielu kožušinovú čiapku a nasadil mu leteckú helmu, rovnako sa postaral o Chucka. Generál vkĺzol do sedadla. „Pre tie helmy si nerobte starosti,“ povedal. „Niekedy býva pristátie búrlivé a tvrdé, nechcem, aby ste si pootĺkali hlavy.“

„O svoju hlavu sa nebojím,“ ironicky poznamenal sudca. Zaklápacie dvere sa zavreli. „Ako dlho potrvá náš let?“

„Okolo sedemdesiatpäť až deväťdesiat minút, záleží na poveternostných podmienkach a na možnosti pristátia,“ informoval pilot.

„Koľko je to míľ?“ opýtal sa sudca.

„Tisícjednostosedemdesiat.“

„Preboha,“ žasol sudca. „Veď je to skoro tisíc míľ za hodinu.“

„Približne,“ dodal pilot a začínal štartovať. Razom doľahol do kabíny hukot. Lietadlo začalo pomaly rolovať k hlavnej dráhe pristávacej plochy, potom urobilo otáčku a vpredu sa zjavil pás ožiarený matným belasým svetlom, boli to pristávacie svetlá. Lietadlo na chvíľu zastalo a čakalo ako vták, ktorý sa chystá vzlietnuť.

Pod prilbami počuli v slúchadlách dutý hlas. „Ef-nula-šesťdesiat. Držte polohu päť minút. Na vašej letovej dráhe sú dve obchodné lietadlá.“

„Roger, veža, váš pokyn splním.“

„Ako kontrolujete smer letu?“ zaujímal sa sudca. Hlas sa mu ozýval v slúchadlách helmy.

„Nemusím nič robiť, iba sa pridržiavať letových údajov,“ odpovedal pilot. „Ja len lietadlo dostanem hore a postarám sa o pristátie. Vo chvíli, keď dosiahnem potrebnú letovú výšku, nabehne lietadlo na automatiku. Keď budeme nad Pacifikom asi sto míľ od Los Angeles, opäť preberiem riadenie a začneme sa spúšťať.“

„Kriste!“ zrúkol sudca. „Už mi chýba iba to, aby ma posadili do rakety, zamerali správnym smerom a odpálili.“

V slúchadlách sa znova ozval dutý hlas z veže. „Ef-nula-šesťdesiat, pripravte sa na štart. Šťastný let.“

Lietadlo sa pohlo a ako naberalo rýchlosť na štartovacej dráhe, počuli za sebou čosi buchnúť. Avšak vzápätí začalo strmo stúpať v ústrety nočnej oblohe.

Obrovská herňa sa nachádzala na medziposchodí pod sálou, určenou na plesy. Na druhej strane boli veľké posunovacie dvere, ktoré viedli do telocvične kompletne vybavenej najmodernejším zariadením Nautilus. Steny boli obložené zrkadlami, v ktorých sa mohli v celej svojej kráse pozorovať tanečnice aerobiku a cvičiaci. Z okien bolo vidieť široký chodník, ktorý viedol k plaveckému bazénu. Priestranná herňa bola doslova prepchatá výkonnými umelcami. Sála bola plná sladkastej vône marihuany, ktorú všetci ostošesť fajčili. Väčšia časť umelcov bola v tranze, pili totiž šampanské, akoby to bola voda z vodovodu, a šnupali koks. Dokola sa podával ľadovomodrý peruánsky kokaín, od ktorého im nosy priam horeli.

Rainbeau sedel v rohu miestnosti, ktorý si jeho dvaja ozrutní osobní strážcovia černosi vyhradili pre seba.

Vedľa Rainbeau stála krásna mladá černoška, tvár jej skoro úplne zakrývali dlhé plavé vlasy divoko nakučeravenej parochne. Sprevádzala Rainbeaua na elektrickej mandolíne. Jej sestra, približná kópia, hrala na basovej gitare.

Jedným z hudobníkov bol bubeník Jaxon. Pod vplyvom kokaínu bola jeho tvár ako stena, s'aby v extáze zmrazená. Klavirista Blue Boy vyzeral ako čierna verzia Gainsboroughovej maľby. Kapela sa držala pohromade, hudobníci sa nezhovárali s nikým v miestnosti, ba na nikoho ani nepozreli. Na vrchu šapitó boli umiestnené tri ekrany, na ktorých mohli sledovať priebeh celého večierka.

Kapele udával tón Rainbeau, bol zlostný, že mal spoločnosť zabávať, ale nepozvali ho ako hosťa. Hnevalo ho, že mal prakticky zviazané ruky. Podľa dohody s Danielom Peachtreem však mohol ľubovoľne meniť poradie piesní a dohodli sa aj na plnom honorári za celý videoprogram. Utešoval sa tým, že zarobí kopu peňazí, dovedna skoro toľko ako pri nakrúcaní filmu.

Najprv počul jej hlas, až potom ju zbadal. Taký hlas mala len ona. Úbohá pipka. Stála hneď pri jeho kapele. „Thyme, pod' medzi nás,“ pozýval ju.

Osobní strážcovia jej urobili miesto, aby sa k nemu dostala. „Čo tu robíš?“ opýtala sa.

„Zabávam ľudí,“ odvetil. „A ty?“

Vyzerala zmätená. „Vlastne ani neviem. Prišla som súkromným lietadlom. Peachtree ho po nás poslal.“

„Si jeho hosťom?“

„Tak sa mi vidí,“ odtušila. „Na tom nezáleží. Videla som tu Michaela a Brooke Shieldovcov.“

„Michael nepracuje pre Peachtreeho.“ Pozrel na ňu. „Ani ty, však?“

„Pre Checka,“ dodala.

Rainbeau povedal: „Za ten čurbes nám vyklopil rovných stotisíc.“

„Ani tak sa mi to nepozdáva,“ nadhodila. „Keby ťa požiadal ako gentleman, možno by si mu zaspieval aj zadarmo.“

Rainbeau prikývol. „Niektorí ľudia nemajú úroveň,“ doplnil ju. Náhle zmenil tému. „Čo by ti urobilo radosť? Máme tu všeličo.“

„Chcela by som si zaspievať s tebou,“ požiadala a pozrela mu do očí.

„Dosiaľ sme spolu nespievali, ba ani neskúšali. Pritom ty si tu ako hosť a ja iba člen najatej kapely.“

„Konský trus,“ odsekla. „Niečo už dáme spolu dokopy. O päť minút môžeme spustiť.“

„Urobila by si to pre mňa?“ Jeho hlas prezrádzal mierne prekvapenie.

„Predsa sme obaja z jednej brandže, nie? Môžem byť černoška a ty Portorikánec, ale sme z jednej ulice.“

Chvíľu ju ticho pozoroval. „Ako si nás tu našla?“

„Priviedol ma sem jeden z tých trkvasov, čo tu strážia. Myslel si, že patrím k zábavnej skupine.“

„Doriti,“ zrúkol. „A kde bol Peachtree?“

„Najskôr si našiel nejakého priateľa a varil ho,“ smiala sa.

Vymenili si pohľady. „Myslíš to vážne? To, o čom sme predtým hovorili?“

„Vždy a všade,“ prisvedčila. „Uvidíš, budeme skvelí.“

„Mám nápad.“

„Sem s ním.“

„Pamätáš sa na môj prvý hit, pesničku Som len chlapec?“

„Každé slovo,“ zvýskla.

„Okey, tak ju zaspievaš, iba namiesto chlapec povieš dievča. A ja zaspievam tú tvoju Chlapec, ktorého ľúbim. Budem však spievať 'dievča'. Hudbu obaja poznáme, len s réžiou sa trochu potrápime.“

Objala ho a mocne stisla. „Ach, Rainy, ľúbim ťa, naozaj.“ Bozkal ju na ústa. „A teraz to skúsme dať dokopy.“

Hodiny odbýjali polnoc, keď sa Bradley s Charlenou zjavili za zvukov bubnov v strede javiska. V sále zavládlo ticho, keď Bradley prikročil k mikrofónu.

„Milí priatelia a vzácní hostia,“ začal, pričom akustika ešte zvýraznila jeho mierny stredozápadný prízvuk. „Pred mnohými rokmi sme spolu s Charlenou usporiadali v Oklahome jubilejný večierok na počesť nášho prvorodenca. V ten deň, bolo to roku 1955, sme s Charlenou stáli pod vrtnou vežou spoločnosti Shepherd Oil. Naším prvorodencom bol prameň číslo jeden, ktorého prúd vyrazil k oblohe a pri dopade na zem nás všetkých postriekal čiernym zlatom. Všetci sme sa navzájom objímali, výskali od radosti, ale z toho celého mi utkvela v pamäti len jedna veta, ktorú mi povedala Charlene: „Tak, Bradley, konečne si budeš môcť kúpiť poriadny oblek.“

Salón zaburácal smiechom, hostia tleskali a vstávali zo stoličiek. Bradley zdvihol ruky a hostia si pomaly posadali.

Potom na znak uznania vzal Charlene za ruku a usmial sa. „Aby som dotiahol svoj príbeh: Konečne o dva roky som si kúpil nový oblek. V tom čase už bol v prevádzke prameň číslo Sto spoločnosti Shepherd Oil a potreboval som oblek, aby som mohol ísť do banky. A teraz, keď som ako-tak prišiel k peniazom, chodím si tam požičiavať, aby som mohol zaplatiť dane.“

Hostia sa neprestávali smiať a tleskať. „Ďakujem vám všetkým, že ste prišli, a teraz si dajte pohov, dobre sa bavte a vychutnávajte náš program a večeru.“ Charlene i Brad zdvihli ruky a kývaním srdečne pozdravovali svojich hostí.

Hudba začala hrať a javisko sa začalo pomaly otáčať ako gramofónová platňa. Bradley s Charlenou, ktorí tam sedeli spolu s orchestrom, sa postupne strácali z dohľadu, svetlá boli čoraz matnejšie a nakoniec zavládla v sále úplná tma.

Keď sa opäť rozžiarili svetlá, zjavilo sa javisko s úplne novou dekoráciou a naplno zahrmela divoká rocková hudba. Sťaby zo vzduchu sa pred orchestrom vynoril mladý muž, na ktorého zamieril reflektor. Bol po pás nahý, telo mal pomaloované, nohavice sa mu blýskali flitrami a v ruke držal mikrofón. Znova zaburácal nadšený potlesk, keď diváci spoznali podľa vzrušujúceho štýlu vystúpenia estrádného umelca Rainbeaua. Nadšenie hostí nemalo konca, keď sa vzápätí objavila i speváčka. Vedľa Rainbeaua stála Thyme v priliehavej bielej saténovej kreácii, ktorá dávala vyniknúť krásnym tvarom jej čierneho tela pod priesvitným úborom.

Reed Jarvis, opretý o mramorový stĺp, si čosi šomral popod nos, keď obaja umelci začali spievať a tancovať. Náhle pocítil v žalúdku ťažobu. „Ved' je to skoro pornografia. Ako môžu dovoliť také niečo v tejto spoločnosti?“

Vtom sa vedľa neho zjavil Daniel Peachtree. „Reed, nezabúdaj, že sme v Hollywoode, nie vo Winnipegu, v Ontariu.“

Reed sa k nemu obrátil. „Nevyzeráš najlepšie. Negúľal si sa náhodou dolu schodmi?“

Daniel pokrútil hlavou. „V záhrade som sa potkol o cyprus, keď som hľadal tvoju priateľku.“ Potom sa opýtal Reeda. „Kto je to ten Jed Stevens? Hovorí sa, že má u teba dvesto miliónov dolárov.“

„Ak ich bude chcieť, môže ich mať,“ prisvedčil Reed. „Ale vlastne to ani nie sú jeho peniaze, čo má v mojom podniku. Požičal si ich od strýka.“

„Teda nie je tvojím partnerom?“

„Ani sa mu nesníva,“ odvetil Reed, pozoroval pritom Thyme, ktorá práve začínala svoj sólový výstup. „Nemám nijakých partnerov a on nechce mať s nami nič spoločné.“

„Kde je potom chyba?“ ironicky nadhodil Daniel. „Počúvam, že Bradley nemá v úmysle nechať nás v štitu. Ani to sa mi nezdá pravdepodobné.“

Reed mykol plecom, znova pozrel na javisko a obrátil sa k Peachtreemu. „Stále mám chuť na tú babu,“ povedal. „Hovoril si už o tom s ňou?“

„Pokúšal som sa ju nájsť, keď som preletel cez ten posratý cypriš v záhrade. Vlastne až teraz ju prvý raz vidím na javisku.“

Reed naňho pozrel. „Povedz rovno, môžeš to zariadiť, aby som ju mohol pretiahnuť, alebo nie?“

Daniel sa smial. „Neviem,“ povedal. „Naším spoločným menovateľom sú peniaze. Ak nestojí o tvoje peniaze, nemôžeš s ňou rátať.“

„Nezáleží na tom, čo to bude stáť, chcem ju mať,“ rozhodne vyhlásil Reed.

Sudca Gitlin sa unavený hodil do kresla v knižnici na poschodí a pozrel na Bradleyho. „Tu v Kalifornii sú ešte len dve hodiny ráno, ale pre mňa je to už päť hodín.“

Bradley podal sudcovi dvojité americkú whisky. „Toto ťa preberie.“

Sudca prikývol a vyprázdnil pohár. „Má celkom inú chuť.“

Bradley prisvedčil a znova mu nalial. Teraz už sudca nápoj pomaly sfkal. Pozrel na Bradleyho. „Tam dolu máš neúrekom hostí.“

„Všetko samí hollywoodski sráči,“ odsekol Bradley. „Tomu sa tu človek nevyhne.“

„Ale stojí to peniaze,“ nadhodil sudca. „Máš z čoho platiť?“

„Všetko závisí od teba.“ Bradley si nalial. „Nielen že sa topím v nafte, ešte ma aj obžierajú pirane.“

„Kde vezmeš peniaze, čo dlhuješ banke? Ak sa nemýlim, je to dvanásť miliónov. A dvadsaťpäť miliónov mne osobne.“

„Presne na dolár a penny,“ prisvedčil Bradley s kyslým úsmevom.

Sudca sa naňho díval. „Dobre ťa poznám. Pochádzaš z dlhej reťaze kupcov medzi Indiánmi. Kde ti mám zohnať peniaze, keď ma idú zožrať federálni a štátni revízori?“

„Je to fantastická parcela. Tie takmer štyri hektáre, čo som kúpil na samom konci pobrežia, som rezervoval ako zálohu pre teba. Nikdy sa tam nepostavili nijaké ateliéry. Môžem ťa ubezpečiť, že sme s Jarvisom nikdy neplánovali zriadiť tam Rozprávkovú krajinu pre film a televíziu. Vtedy o to nemal záujem. Až keď Disney oznámil, že sa chystá otvoriť niečo podobné vo Francúzsku, spomenul to Jarvis predou mnou.“

Sudca sa pichľavo opýtal. „Nikdy si nedostal od filmu nijaké peniaze na ten projekt?“

„Nie. Vôbec som s tým ani nezačal. Nechal som to celé ležať úhorom.“

Sudca chvíľu uvažoval. „Teraz to môže mať cenu takých päťdesiat alebo šesťdesiat miliónov. Ako to vidím ja, potom nemáš iného východiska. Vezmi jeho štyristo miliónov a bež. Prijmi jeho ponuku, nič ťa to nestojí. Ak sa ti vidí výhodná, ber. Ak nie, vykašli sa na to.“

„Mám pocit, že som poriadny trkvas,“ zhodnotil sa Bradley. „Vlastne som filmárom nepriamo ukázal, ako na to.“

„Ostatní doplácajú ešte viac. Ty z toho vytlčieš aspoň svojich štyristo miliónov. Mohol si ľahko prísť o celý poondiaty kus zeme. Pevne sa drž svojho. Skôr či neskôr sa tam určite objaví ropa a ten tvoj pozemok na pobreží nebude síce fantastická parcela, ale určite pôjde hore. Jediné, čo pritom môže utrpieť ujmu, je tvoja pýcha.“

Bradley pozrel na sediaceho sudcu. „Myslíš to naozaj? Iba moja pýcha?“

„Naša rodina nebola nikdy známa svojou pokorou,“ smial sa sudca. „Povedz tomu Jarvisovmu chlapíkovi, že berieš jeho peniaze, a zaželaj mu všetko najlepšie. Drž sa toho, v čom sa najlepšie vyznáš. Ropy a pôdy.“

„Vidí sa mi, že máš pravdu,“ pripustil Bradley. „Priznávam, že sa mi ten obchod začína páčiť.“

„A ešte stále máš v ruke tromf,“ múdro poznamenal sudca. „Ktovie, či ten Jarvisov chlapík bude taký šikovný ako ty? Celkom ľahko môže z toho vypadnúť a ty sa budeš môcť do hry vrátiť.“

„Okey,“ prikývol Bradley. „Myslím, že sa spojím s Jarvisom a poviem mu, ako som sa rozhodol.“

„Hovno mu povieš,“ zavrčal otrávený sudca. „Nechaj ho, nech si počká do zajtrašej schôdze riaditeľov. Mimochodom, nalej mi ešte tej alházie.“

Nemocnica The Century City Hospital bola zastrčená na samom konci komplexu budov Mesta storočia, v tichom zákutí Avenue hviezd a Pico Boulevard. Mala jedenásť poschodí. Ostatné podlažia okupovali rozlične špecializovaní lekári a lekárske laboratóriá.

Doktor Fergus Maubusson, jeden z najúspešnejších a najznámejších kozmetických chirurgov, mal doslova impozantné pracovisko. Pozostávalo z dvoch kompletne vybavených operačiek, jednej miestnosti pre rekonvalescentov. Mal dve súkromné konzultačné miestnosti, jednu pre seba, ďalšiu pre asistenta doktora Jona Takashima a jeho pomocníkov. Ďalšia časť slúžila ako recepčná miestnosť, no sedel v nej účtovník a tri ošetrovatelky, ktoré sa v priebehu dvadsiatich štyroch hodín vystriedali. Na druhej strane dverí bola malá, matne osvetlená predsieň. Objednané návštevy zadelovali veľmi obozretne, aby sa pacienti nikdy nestretli.

Toho dňa sa však zabehaný poriadok narušil. Všetky raňajšie návštevy presunuli, lebo pán Reed Jarvis si u chirurga vymohol mimoriadnu návštevu. Keď nočná sestra zobudila Maubussona, že na linke je Jarvis, lekár bez váhania súhlasil, že ho prijme.

Doktor Fergus Maubusson, vlastným menom Fred Markovits, z dolnej časti East Side v New Yorku, si dávno uvedomil, že ak chce dosiahnuť v Beverly Hills úspech, kľúčom k nemu bude určite meno, lebo meradlom úspechu sú predovšetkým mená a kravské lajny. Preto si veľmi opatrne zvolil nové meno. Fergus symbolizovalo Škótsko a Škóti boli odjakživa známi svojím konzervativizmom. Maubusson malo zase francúzsky nádych, čo prezrádzalo galský zmysel pre kozmetiku a krásu. Svoju kvalifikáciu zavíšil množstvom nefalšovaných lekárskejších hodností a dvojročným pobytom v svetoznámom centre kozmetickej chirurgie v Lyonskej nemocnici vo Francúzsku. O jeho dôležitosti svedčila v recepcnej miestnosti fotografia, na nej pózoval spolu s Dr. Yvesom Pitanguym, ktorého považovali za svetovú špičku v tomto odbore.

Momentálne sedel na vysokej stoličke pri nohách špeciálneho operačného stola a pozeral z výšky na svojho pacienta, ktorý mal kolená zovreté v strmeňoch, ako sa to praktizuje pri gynekologických prehliadkach. Chirurg hovoril bezprostredne. „V živote som nevidel ženskú, ktorá by vykonala takú chirurgicky presnú obriezku, ako je táto. Musela to byť židovka.“

Reed zagúľal očami na lekára a pritom ho oslepila modrá žiara vychádzajúca spoza neho. Bol už poriadne dopálený.

„Pán doktor, myslím, že to nie je vôbec do smiechu. Čo sa s tým dá robiť?“

Dr. Maubusson mu vysvetlil. „Najprv musíte dostať protitetanovú injekciu, aby sme predišli akejkoľvek infekcii. Po druhé, rád by som videl tú ženskú, ktorá vás takto poznačila. Privediete ju ku mne a ja ju zaregistrujem pre prípad, ak by sa vyskytli ďalšie komplikácie.“

„Vyserte sa na to, doktor,“ vyštekol Reed. „Nie dost, že som natrafil na krvilačného vampa namiesto obyčajnej pijavice?“

„Ani netušíte...“ pokračoval lekár monotónnym hlasom, „...a celkom ľahko by z toho mohol byť aids. Mnoho prípadov majú na konte práve prostitútky.“

Reed cítil, ako mu po chrbte prebehol mráz. „Myslíte, že je to možné?“

Lekár bezmocne rozhodil rukami. „Ktovie? Sami nevieme, ako k tomu dôjde. Ale kurvy sú často nositeľkami vírusov, ani o tom nevedia.“

Pacient naňho pozrel. „Neviem, či sa mi podarí dostať ju sem. Je to známa dáma.“

„Môžete ju ubezpečiť, že jej návšteva bude prísne dôverná,“ povedal Maubusson.

„Tá sem aj tak nepríde,“ rezignoval Reed.

„Nech sa dá prezrieť svojmu lekárovi.“

„Myslím, že ani na to nepristane,“ dodal Reed. „Rozišli sme sa nevelmi priateľsky.“

„Povedzte jej, že ste boli dnes ráno u lekára a skúška naznačuje možnosť infekcie. Mala by sa teda podrobiť prehliadke vo vlastnom záujme.“

Reed prikývol, potom sa opýtal. „Mimochodom, čo sa s tým dá robiť?“

„Za tohto stavu iba dve veci,“ povedal chirurg. „Ranu vyčistíme a obviažeme, potom do vás nahustíme penicilín. Nakoniec nasadíme sériu protitetanových injekcií. Spolu asi šesť zákrokov. Je to pre vás dosť nepríjemné. Po injekciách bývajú často horúčky a bolesti.“

„Dofrasa s tým,“ mrzuto nadával Reed. „Čo potom s mojím vtákom?“

„Bude vyzerat' trochu ináč,“ upokojoval ho Maubusson. „Ale fungovať bude normálne.“

„Čo tým myslíte, že bude vyzerat' ináč?“

„Videli ste už japonské penisy?“ dal mu otázku na telo. „Sú trochu kratšie a spodok žalúda je viac skosený.“

„Preboha!“ skríkol Reed. „Ten posratý vták je aj tak dosť malý. Nedalo by sa s tým niečo robiť?“

„Isteže,“ Maubusson sa nezdržal smiechu. „Môžem vám ho upraviť na ľubovoľnú dĺžku. Ale najprv sa musí zahojiť tá obriezka.“

Reed sa oprel v kresle. „Okey, dáme sa do toho. A ako dlho to môže trvať?“

„Samotná procedúra je pomerne krátka, necháme si vás tu najmenej tri hodiny. Protitetanové injekcie by mohli vyvolať reakciu.“

„Je to nutné?“ spýtal sa Reed. „Dnes ráno mám veľmi dôležité schôdzky.“

„Ak nebudete pod prísny dozorom, mohlo by to mať zlé následky. Môže to vyvolať aj záchvat.“

Reed chvíľu uvažoval. „Teda si zariadim, aby ma na schôdzach do večera ospravedlnili.“

„To je správne, pán Jarvis,“ súhlasil chirurg.

„Môžem si od vás zatelefonovať?“ poprosil Jarvis. „Musím sa spojiť s viacerými ľuďmi.“

„Zavoláte si z mojej ordinácie,“ prikývol lekár. „Nik vás tam nebude vyrušovať.“

Bolo šesť hodín ráno. Daniel práve pil kávu a chystal sa ako obvyčajne o tomto čase zavolať Východné pobrežie, keď vtom zazvonil telefón. Zdvihol slúchadlo a prihlásil sa. „Tu je Peachtree.“

Jarvis mal drsný hlas. Namiesto obligátneho pozdravu oznámil: „Prídem trochu neskôršie. Ukážem sa niekedy okolo obeda.“

Daniel sa ustarostené opýtal: „Máš nejaké problémy?“

„S našou vecou nie,“ upokojoval ho Jarvis. „Ide o osobný problém, ktorý nemôžem odložiť.“

„Môžem ti nejako pomôcť?“

„Nie,“ odsekol Jarvis. Náhle si to však rozmyslel a dodal. „Vedel by si sa spojiť s tou černoškou?“

„S Thyme?“ opýtal sa Peachtree.

„Hovorili sme hádam o nejakej inej minulej noci?“ zavrčal otrávený Jarvis. „Chcem sa s ňou zhovárať.“

„Poviem jej, aby ťa zavolala,“ sľúbil Daniel.

„Nie,“ schladil ho Jarvis. „Daj mi jej číslo, zavolám ju sám.“

„Počkaj pri telefóne,“ položil slúchadlo a v počítačovom registri hľadal jej číslo. O chvíľu sa opäť prihlásil. „Mám ho. Ak sa ti neozve, zavolaj ma znova, ja ti ju zožením.“

„Vďaka,“ stručne skončil Jarvis.

Peachtree znepokojený pokračoval. „Pozri sa, ak máš nejaký problém, dám to s ňou do poriadku.“

„To sa týka len mňa,“ odsekol Jarvis.

„A čo ak sa Shepherd naserie, keď tam nebudeš? Prinútili sme ho, aby bola schôdza ráno,“ upozorňoval Peachtree.

„Nehovor mu nič. Nech len čakajú,“ vyštekol Jarvis. „Aj tak beriem ohľad len naňho v tej našej veci. Ak mi bude robiť čo len najmenšie starosti, odrežem mu gule. Nemá peniaze a okrem nás mu nikto nepomôže.“

„Keby si ma potreboval, okolo ôsmej budem už v kancelárii,“ informoval Peachtree.

„Dobre,“ zakončil Jarvis a bez slova zavesil.

Daniel držal slúchadlo ďalej, hoci už Jarvis dohovoriť. Celé sa mu to nepozdávalo. Keď opäť počul signál v telefóne, zavolať Thyme.

V slúchadle sa ozval jej rezký hlas. „Haló.“

„Tu je Daniel,“ povedal. „Nevolať ti Jarvis?“

„Práve som s ním hovorila,“ zlostne zavrčala. „Tomu chlapovi preskočilo.“

„Čo sa stalo?“

„Začal byť ku mne sprostý, keď som s ním nechcela kefovať.“

„A čo si urobila?“

„Čo som, dofrasa, mala robiť?“ bránila sa. Potom sa rozrehotala. „Mal si vidieť ten jeho rozrajcovaný ksicht, keď som mu zahryzla do vtáka.“

„Márnosť!“ skríkol Daniel. „Poranila si ho?“

„Len trochu,“ smiala sa ďalej. „Myslím, že som mu odhryzla predkožku. Krvácal ako sviňa, keď odo mňa odchádzal.“

„Teraz na to doplatíme obaja,“ povedal Daniel. „Chystá sa zrušiť tvoju zmluvu.“

„To mi nerobí starosti,“ odporovala. „Zavolala som Smutného Jima. Ubezpečil ma, že ak ma ten trkvas bude otravovať, postará sa oňho.“

„V nijakom prípade nesmieme stratiť hlavu,“ miernil ju Daniel. „Všetko sa dá do poriadku.“

„Spolieham sa na teba,“ skončila rozhovor a zavesila.

Bola jedna hodina popoludní. Dážď so snehom šľahal do tepelne izolovaných okien kasína na najvyššom poschodí budovy medzinárodného strediska v Atlantic City. V priestranej obývačke si pohodlne hovel v špeciálnom ušiaku po uši zakrútený do diek starý pán. Okolo pobiehali ľudia, ktorí sa o neho starali. Starec pozrel na hodinky a potom ich poprosil. „Zavolajte môjho synovca v Kalifornii.“

„Áno, Don Rocco,“ odvetila jeho sekretárka pri písacom stole. Netrvalo ani minútu a Jed bol na linke.

„Nemali teraz niekedy uzavrieť tú našu záležitosť?“ zavrčal Rocco a znova pozrel na hodinky. „Tu je teraz desať preč predpoludním.“

„Zatiaľ sme o tom nepočuli ani slovo,“ informoval ho Jed.

Starec mrzuto fľochol. „Ten posratý Kanad'an nás chce dobehnúť.“

„Ako by mohol? Bez našich peňazí by to nezvládol.“

„Počul som, že Milken mu zohnal štyristo miliónov od Japoncov,“ upozornil Rocco.

„Mám sa o tom pozhovárať s Jarvisom?“

„Nie. Ak sa nás pokúša dobehnúť, máme ešte jednu možnosť. My ho predbehneme.“

Jed trpezlivo počúval.

„Hovoril som, že toho odkundesa treba zneškodniť. Spôsob, akým to celé začal, nám nedovolil nazrieť mu do kariet. Ani by sme sa nenazdali a pre takého sraľa by sme prišli o štyristo miliónov,“ vysvetľoval strýko.

„Čo myslíš, koho by som mal vyhľadať?“

„Okolo poludnia majú riaditelia schôdzu v ateliéri. Mal by si sa spojiť so Shepherdom, ale s Jarvisom nehovor. Shepherd má prispieť osemdesiatimi piatimi miliónmi na výrobný fond. Ak to neurobí, Jarvis má právo vyplatiť ho v plnom rozsahu. Povedz Shepherdovi, že ho podporíš.“

„A myslíš, že mi uverí?“ pochyboval Jed. „Ved' ma nepozná natoľko, aby z ničoho nič uveril môjmu slovu.“

„Verí na peniaze,“ objasňoval strýko Rocco. „Prinesieš šek na osemdesiatpäť miliónov. Peniaze ho presvedčia.“

„A čo urobíme potom?“

„Dobehneme Jarvisa. Porozprávaš sa s Milkenom. Vypočuje ťa. Vie, že si dobrý zákazník. Už si predsa jeho prostredníctvom umiestil štyri miliardy v podobe úpisov.“

„A čo chceš urobiť ty?“

„Postarám sa, aby som dostal svoje peniaze. Konečne, veď mu ich požičala moja banka.“

„Ale ty si dal tie peniaze kanadskej Spoločnosti,“ pripomenul mu Jed.

„Áno, kanadská banka mu poskytla pôžičku, ale my sme im to uhradili. Ináč by bol na lopatkách,“ uzemnil Jeda Rocco.

„Dobre,“ slúbil Jed. „Pôjdem na tú schôdzu. Máš ešte niečo?“

„Ešte čosi,“ pokračoval strýko. „Povedz Shepherdovi, že v žiadnom prípade nesmie uzatvárať ďalšie dohody s Jarvisom. Musíme sa držať v ústraní.“

„V poriadku, strýko Rocco,“ súhlasil Jed.

Rocco náhle zmenil tému rozhovoru. „Aké je tam u vás počasie?“

„Je tu krásne, slnečno a teplo,“ informoval strýka.

„Doparoma,“ zahundral Rocco. Vstal zo svojho ušiaka, zašiel k tepelne izolovaným oblokom a pozeral na snehovú plúšť na chodníku, ktorý viedol k moru. Stále držal slúchadlo, mrmal a ponosoval sa synovcovi. „Stojí to za hovno. Tu na Východe mi idú odmrznúť uši, a ty sa tam v kraji pomarančov vypekáš na slnku, tučnieš a si šťastný. My Sicíľčania nemáme šťastie.“

„Veď sa môžeš presťahovať sem, strýko Rocco,“ navrhol Jed. „Budeš si tu žiť ako kráľ.“

„Nie,“ odsekol Rocco. „To je môj osud. Rozhodol som sa, že zostanem tu. Keby som sa presťahoval, skončil by som ako Bonanno. Všetci si vydýchli, keď sa odsťahoval. Nemusel sa starať o obchodné veci. Nemal nijaké problémy. Potom, o pár rokov, keď raz naštartoval svoj voz, na ceste sa všetko skončilo. Bum, a vyletel do vzduchu. Na svojom území sa cítim bezpečnejší. Aspoň viem, čo sa tu robí.“

Štrnásťposchodová budova hneď za ateliérmí bola známa pod názvom Nebeské brány. Najvyššie poschodie mal celé vyhradené pre seba Bradley Shepherd. Ostatní úradníci mali miestnosti na nižších poschodiach pod ním, a to podľa dôležitosti - čím vyšší post, tým vyššie poschodie. Pritom všetci vedeli, že počínajúc deviatym poschodím smerom dolu sú už len smoliari s titulmi namiesto peňazí a moci, hoci ich veľké obloky hľadeli na rovné strechy a ďalšie kancelárie Millennium Films.

Bolo pol dvanástej predpoludním. Jed ako zvyčajne zaparkoval svojho Chevy Blazera na mieste, ktoré mu označil vrátnik ateliérov. Jeho auto nepôsobilo rušivo medzi nádhernými limuzínami sťa korábmi, rollsami,

mercedesmi, európskymi športovými vozmi a ich americkými príbuznými, cadillacmi a lincolnami.

Dôležito sa tváriaci strážnik sedel za masívnym písacím stolom vo veľkej ružovej predsieni obloženej mramorom a nevrlo si ho premeral. Potom sa Jeda opýtal, koho hľadá, čosi zašepkal do telefónu a ukázal smerom k výťahom. „Prvé dvere, pán Stevens. Súkromný zrýchlený výťah vás dopraví do kancelárie pána Shepherdá.“

Jed vošiel do výťahu. Neboli v ňom nijaké tlačidlá. Dvere sa automaticky zavreli a tlak návštevníka na podlahu uviedol výťah do pohybu a dopravil na štrnásté poschodie, kde vystúpil. Recepčná, takmer verná kópia Meryl Streepovej, chladno naňho kývla. „Pán Stevens?“

Prisvedčil.

Prst, ktorým pred seba ukázala, bol dôkazom vzornej manikúry. „Prvé dvere.“

„Ďakujem.“ Kráčal ku dverám číslo jeden a otvoril ich. Za stolmi tam sedeli tri sekretárky. Jedna z nich vstala a podišla k nemu. „Pán Stevens?“

Prikývol.

„Volám sa Sherry,“ povedala jemným hlasom. „Som osobná sekretárka pána Shepherdá. Momentálne je na schôdzi riaditeľov, ale prikázal mi, aby som vás zaviedla do jeho kancelárie. Urobte si pohodlie a počkajte láskavo, kým sa vráti. Želáte si kávu alebo čaj?“

„Ďakujem, nič si neprosím,“ povedal. „Mám čas, môžem naňho počkať.“ Keď sekretárka odišla, pristúpil k obluku. Smerom na juh a západ boli ateliéry a severovýchodne, na druhej strane pobrežia, sa nachádzalo tých štyridsať hektárov úhoru, kde kedysi plánovali zriadiť Rozprávkovú krajinu. Vybral z vrecka cigarety a zapálil si. „Dofrasa,“ zahundral si pre seba a spomenul si na osemdesiatpäťmiliónový šek, ktorý mal vo vrečku. „Ten pozemok musí mať naozaj masťnú cenu.“

Obrátil sa chrbtom k oknu a pozrel na Shepherdov písací stôl. Nebolo na ňom vôbec nič: nijaký papier ani telefón. Čudoval sa, ako ten človek vlastne telefonuje. Možno používa nejakú kybernetickú pomôcku napojenú na mozog a vo vrečku má ciferník s malým počítačom, riadeným tlačidlom. Potom sa hlasno zasmial. „Sherry,“ zavolať do prázdnej miestnosti.

Zo stropu a stien, kde boli ukryté mikrofóny, sa ozval jemný hlas sekretárky. „Prosím, pán Stevens?“

„Môžete na chvíľku prísť sem?“ poprosil ju.

Okamžite sa objavila. „Čo si želáte?“

„Pokúste sa odvolať pána Shepherdu z tej schôdzy na niekoľko minút.“

„Je to dôležitá schôdza,“ upozornila.

„Ale to, o čom mám s ním hovoriť ja, je ešte dôležitejšie,“ kontroval.

Chvíľu váhala. „Naozaj je to také dôležité?“

„Mám na jeho meno vystavený šek na osemdesiatpäť miliónov dolárov,“ pritvrdil Jed.

Sherry bola samá ochota. „Hneď mu to oznámim.“

„Ďakujem vám. A medzitým môžete poprosiť jednu z vašich asistentiek, aby mi priniesla čiernu kávu a dve kocky cukru.“

Bradley sedel na čestnom mieste pri veľkom oválnom riaditeľskom stole. Bez slova preletel pohľadom ostatných prítomných. Chýbal jedine riaditeľ Jarvis. Brad sa opýtal Siddelyho, Jarvisovho advokáta. „Kde je, dofrasa, Jarvis?“

Siddely bol nervózny. „Neviem,“ povedal neisto. „Zháňal som ho telefonicky. Volal som všade, ale bez výsledku. Naposledy som ho videl, keď odchádzal z večierka. Mohlo byť okolo druhej nadržanom.“

„Reed vravel, že bude mať pre mňa šek,“ uvažoval Brad. Obrátil sa k Danielovi Peachtreemu. „Daniel, nevieš nič o tom?“

„Reed nikdy nechýbal na schôdzach,“ odvetil Peachtree. „Možno mal nejaký problém s autom.“

Vtom vošla do zasadačky Sherry a vtlačila Bradleymu do ruky Jedov odkaz. Chvíľu trvalo, kým si ho prečítal. „Odpoviete mu, pane?“ opýtala sa.

Bradley ticho prikývol. Keď vyšla z miestnosti, naklonil sa k sudcovi Gitlinovi, sediacemu vedľa neho. „Myslím, že by sme mohli ešte chvíľu počkať. Ak má niekto záujem o kávu alebo nápoje, v jedálni vedľa zasadačky je už otvorený bar. Ja so sudcom Gitlinom budem vo svojej kancelárii. Ak by sa medzitým Jarvis ukázal, zavolajte mi,“ povedal na adresu všetkých pri stole.

Nad vstupom do areálu sa výrazne vynímal obrovský firemný znak. Pod ním medzi dvoma cestnými prúdmi stál strážny domček so strážnikmi na každej strane a na znaku žiaril nápis MILLENNIUM FILMS CORP. INC.

Reed Jarvis sedel na zadnom sedadle svojej bielej, špeciálne upravenej a nepriestrelnej limuzíny a upreto hľadel na nápis. Zadná časť auta bola izolovaná a okná dymové. Telefónom zavolať z auta Peachtreemu a tlmeným hlasom oznámil. „Už som na ceste.“ Cítil sa obstoje, hoci nebol celkom vo svojej koži. Spoločnosť, do ktorej práve mieril, predstavovala tri miliardy novo investovaných amerických dolárov. Nebola to len filmová spoločnosť - išlo aj o dvanásť televíznych a tridsať rozhlasových staníc a o nehnuteľnosti, ktoré tvorilo tridsaťštyri výškových administratívnych budov, byty a hotely. Patrila k tomu aj káblová spoločnosť, požičovňa a veľkopredajňa videofilmov, ktoré sa predávali vo vyše dvadsaťtisíc obchodoch roztrúsených po celej krajine. A Jarvis mal nad všetkými kontrolu vďaka vlastným dvesto miliónom a osemsto miliónom dolárov patriacich syndikátu. Nemal na starosti nič iné iba zveľaďovať nehnuteľnosti a mal by viac ako dosť, keby sa mu podarilo vytlačiť syndikát, veď Milken a Drexel Burnham Lambert súhlasili s tým, že ho finančne podporia.

Sú to naozaj trkvasi, hútal si pre seba. Nepokladali za dôležité, že za posledné roky prišli o vyše pol miliardy dolárov. Boli náznaky, že by sa straty dali nahradiť. Im sa však ani nesnívalo, čo ich čaká. Ukáže im, ako treba robiť obchody. Pozoroval šoféra na prednom sedadle, zhovárajúceho sa s uniformovaným strážcom, ktorý vyšiel z domčeka, aby zistil, kto prichádza. Reed sa usmieval pod nos. To bol iba začiatok. Odteraz sa všetci musia naučiť poznávať jeho autá.

Strážnik kývol na šoféra, v ruke niesol plastovú kartu, obišiel voz a zastrčil ju za zadnú poznávaciu značku. Znova zakýval na šoféra a naznačil mu, že môže ísť.

Chvíľu čakal pred strážnicou, kým sa limuzína obrátila, potom sa vrátil do domčeka, kde na zemi ležali dvaja pevne poviazaní strážnici. Pozrel na nich, chladnokrvne vybral z puzdra automatickú zbraň, opatrne na ňu nasadil tlmič a oboch strážnikov usmrtil výstrelmi do čela. Potom pokojne vyšiel zo strážnice na ulicu a rýchlo kráčal od brány ateliérov.

Vklázol za volant nenápadného tmavozeleného forda a naštartoval. Ešte raz sa obrátil a pozrel k bráne spoločnosti, sledoval pritom pohyb sekundovej ručičky na svojich hodinkách. V okamihu, keď ručička dosiahla dvanásťku, rýchlo sa zaradil do premávky. Vzápätí sa ozval ohlušujúci výbuch, ktorý od ateliérov doľahol až do mesta.

Daniel Peachtree vstúpil do zasadačky, kde už sedeli ostatní riaditelia. „Práve mi volal Jarvis z auta, že je už na ceste sem. O pár minút bude tu.“

Siddely sa usmial a vydýchol si. „Fajn. Nepamätám sa, že by bol niekedy vynechal schôdzu.“

Len čo to vyriekol, doľahol do miestnosti strašný výbuch, pri ktorom sa otriasla celá budova.

Siddely zbledol ako stena. „Čo je to, doparoma? Zemetrasenie?“ Kľčovito zvieral rukami stôl.

„Určite nie,“ povedal Daniel. „Som Kalifornčan. Zažil som niekoľko zemetrasení, vyzerá to celkom ináč. Poďme na balkón, uvidíme, čo sa to dolu robí.“

Ostatní riaditelia sa hrnuli za ním. Pozerali ponad zábradlie dolu, či pred budovou niečo nevybuchlo. Na ceste pod nimi bolo vidieť dodrúzganý vrak veľkej bielej limuzíny. Z auta sa valil dym, ale sťaby zázrakom držalo pokope ako nepodarené otvorená sardinková škatuľka. Po ceste okolo bolo roztrúsené sklo z okien auta i z oblokov a vchodových dvier administratívnej budovy. Vzduchom sa nieslo zavýjanie protipožiarnych áut, z budovy vybiehali muži v rovnošatách a s úžasom si obzerali zdemolované auto.

„Čo sa to, dofrasa, stalo?“ zrúkol jeden z riaditeľov.

Daniel sa pozeral zhora na tú mätež a obrátil sa k riaditeľom, ktorí naňho upreto hľadeli. Jeho hlas i tvár pôsobili dojmom, akoby bol práve videl smrť. „Zdá sa, že sme prišli o Reeda Jarvisa. Bola to jeho limuzína. Spoznal som ju.“

„Bomba musela vybuchnúť v automobile,“ konštatoval McManus, predstaviteľ Americkej banky v riaditeľskej rade. „Bol som dva roky v Bejrúte a počul som pár podobných výbuchov. Veru neviem, kto to mohol urobiť.“

„Ani vo sne by mi nenapadlo, kto to mohol byť,“ povedal Peachtree. „Ale to nie je môj rezort - patrí to polícii. No aj tak sa postarám o bezpečnosť.“

Vrátil sa do zasadačky a hneď sadol k telefónu. Rýchlo vyťukal kombináciu domácich čísiel.

Ozval sa dievčenský hlas. „Tu KFAN - Televízia.“

„Dajte mi spravodajstvo. Súrne!“ požiadal stručne.

Prišiel k nemu Siddely. „Nejdeš sa pozrieť dolu, čo sa stalo?“

„Moment,“ zastavil ho Daniel. „Chcem, aby sem prišli naši ľudia z televízie prv, než doletia z iných staníc.“ Obrátil sa a hovoril do telefónu.

„Tu Peachtree. Priamo pred Nebeskou bránou práve vybuchla limuzína. Ak sem neprídu naša televízia a rozhlas skôr, než sa tu zjavia ľudia z iných staníc, postarám sa, aby zajtra vymenili celé spravodajské oddelenie.“ Chvilu čakal a počúval. „Trvám na tom, čo som vám povedal,“ zakončil.

Zavesil slúchadlo a obrátil sa k ostatným riaditeľom. „Je to predsa naša záležitosť, nechcel som, aby nám niekto vyfúkol takú senzáciu skôr, ako ju dostaneme na obrazovku.“

Všetky pohľady sa upierali naňho. Sherman Siddely, ktorý pozháňal najviac informácií o výbuchu, si trasúcou rukou zapálil cigaretu. „Ak je v tom voze naozaj Jarvis, čaká nás kopa starostí.“

Vtom sa vo dverách objavil Bradley. „V tej limuzíne bol skutočne Jarvis,“ oznámil. Vošiel do zasadačky, za ním kráčali Gitlin a Jed Stevens. „Práve sa vraciam zdola. Celý vstupný areál je hore nohami, ale našťastie nik nie je ranený. Naš vrátnik mi povedal, že k výbuchu došlo vo chvíli, keď Jarvisova limuzína zastala pred budovou.“

„Kristove rany,“ zbledol Siddely. „Nemôžem tomu uveriť.“

„Musíš si niečo vypiť,“ navrhol Bradley. Vyzval aj ostatných. „Všetci si musíme vypiť.“

Daniel podišiel k baru a vzal odtiaľ niekoľko fliaš. Postavil na barový pult táčnu s pohármi a začal do nich nalievať whisky. Riaditelia bez slova popíjali. Daniel celkom pomaly sľkal whisky a díval sa na Bradleyho.

Brad držal pohár v ruke, ale nepil. Vymenil si pohľad s Danielom a prikývol. „Videl som, ako dohrmela na scénu televízna posádka. Hneď som vedel, že si ich zavolať ty.“

Daniel prikývol. „Nerád sa vystatujem svojou chladnokrvnosťou, ale prečo by nám mala cudzia stanica vyfúknuť náš vlastný príbeh?“

„Uvažuješ správne,“ prisvedčil mu Bradley. „Čo si mi to hovoril na poslednej party? Že ťa má Jarvis poveriť funkciou šéfa?“

„Skutočne sa to chystal urobiť,“ nervózne odvetil Daniel.

Bradley prikývol. „Bol to dobrý úmysel. Teraz máš tú funkciu nabetón.“

Daniel ostal stáť s otvorenými ústami. „Ne-nerozumiem tomu. Myslel som -“

Bradley ho prerušil. „Darovanému koňovi nepozerať na zuby. Určite tú funkciu zvládneš lepšie ako ja. Práve si sa osvedčil v bubnovej pal’be udalostí. Vieš dobre využiť každú príležitosť.“

Siddely sa rozohnil. „Ale teraz sa topíme v problémoch. Kde zoženieme peniaze na ďalšie podnikanie, keď nemáme Jarvisa?“

„Neboj sa, zvládneme to,“ pokojne odvetil Bradley. „Hlavné je neprepadnúť panike. Odročme túto schôdzu na piatu popoludní. Cítim, že najmenej pár hodín sa budeme musieť pasovať s polišmi a tlačou.“ Obrátil sa k Danielovi. „Nezabudni, že si šéf a toto je predovšetkým tvoja povinnosť.“

„Zavolám si na pomoc našich chlapcov,“ povedal Daniel.

„Správne,“ súhlasil Brad. Obrátil sa k ostatným. „Zídeme sa tu znova o piatej.“

Daniel vošiel do Bradleyho kancelárie, vyzeral bledý a unavený. „Polícia chce vypočúvať všetkých riaditeľov. Povedal som im, že sme otrasení tou udalosťou. Sľúbili, že počkajú dozajtra a potom sa s nami pozhovárajú.“

„Dobre,“ súhlasil Bradley.

Sudca Gitlin pozrel na Daniela. „Má polícia niekoho v podozrení ako možného páchatel’a?“

Daniel pokrútil hlavou. „Zhodujú sa iba v tom, že to bol profesionál. Vrah zastrelil aj dvoch strážnikov v domčeku pri bráne. To dokazuje, že urobil všetko, aby ho nemohli identifikovať.“

„Rád by som vedel, či bol vrah v búde, keď som ja prišiel. Mohlo to byť asi pol hodiny pred Jarvisom,“ povedal Jed.

„Upozornili vás, kde máte zaparkovať?“ spýtal sa Daniel.

„Áno. Zastrčil mi tabuľku za predné sklo.“

„Čiže ste videli jedného z našich ľudí. Neskoršiu obeť vraha. Polícia teraz vyšetroje, kde sa pohyboval Jarvis v posledných dňoch. Možno sa dozvedia niečo, čo ich privedie na stopu.“

„Ak sa to dostane na verejnosť, určite nám to nepomôže. Situácia podniku aj tak nie je najlepšia. Ak teraz niečo praskne, všetci sme v hajzli,“ zúfal si Brad. „Vráťme sa k riaditeľom a pokúsme sa nájsť spôsob, ako tomu zabrániť. Pán Stevens, ospravedlňte ma, prosím, na niekoľko minút.“

Mlčky prešli do zasadačky, kde ich čakali ostatní riaditelia. Bradley rýchlo zamieril za vrchstola a ostal stáť, kým si všetci posadali na svoje miesta. V krátkosti im oznámil, čo sa Daniel dozvedel o vyšetrovaní. „Páni, všetci sme v stave hlbokého šoku, preto sa nazdávam, že by táto schôdza mala byť stručná a vecná. V tomto okamihu stojíme pred dvoma dôležitými problémami. Prvým sú peniaze, aby sme mohli pokračovať v práci. Našťastie sa mi podarilo získať krátkodobú pôžičku vo výške osemdesiatpäť miliónov dolárov. Myslím, že nás to v danej situácii udrží nad vodou. Druhý problém sa týka nás všetkých. Musíme zmobilizovať našich priaznivcov na trhu, aby sa zomkli okolo nás. Obraciam sa na vás všetkých, aby ste podporili toto úsilie.“

Riaditeľská rada s návrhom súhlasila.

Potom sa Bradley opýtal: „Shermann, musíme sa čo najskôr dozvedieť, kto prevezme pozostalosť po Jarvisovi a aké má zámery.“

Sherman pozrel naňho, potom na ostatných riaditeľov. „Pokiaľ mi je známe, Jarvis kúpil celý podiel osobne na svoje meno. Podrobnosti jeho závetu, prirodzene, nepoznám, ale myslím, že jediným dedičom bude jeho manželka.“

„Mohol by si sa s ňou pozhovárať a zistiť, aké má plány?“

„Pokúsím sa,“ prisľúbil Sherman. „Jedno viem bezpečne, že ho nenávidela. Ich manželstvo držali pokope vlastne vždy hroziace finančné problémy, ktoré by boli prepukli v okamihu, keby sa boli rozviedli. Jarvisova žena žije v Toronte a v najbližšom čase sa za ňou vypravím.“

„Ďakujeme, to nám úplne stačí,“ usúdil Bradley. „A teraz ďalšia dôležitá záležitosť. Ako iste všetci viete, budem musieť venovať viac času svojej naftovej spoločnosti a cítim, že by to voči Millenniu nebolo férové, keby som trieštil sily medzi naftou a filmom. Prosím vás preto o súhlas s návrhom, aby bol Daniel Peachtree zvolený za prezidenta a šéfa našej spoločnosti a ja prevezmem funkciu predsedu riaditeľskej rady.“

Na chvíľu zavládlo ticho, v ktorom si riaditelia vymieňali pohľady. Potom sa ujal slova Siddely. „V danej situácii mám jedinú starosť: či táto zmena vo vedení nenaruší naše vzájomné vzťahy. Obávam sa, Brad, aby tvoj odchod verejnosť nepokladala za útek pred zodpovednosťou a problémami, ktoré teraz našu spoločnosť očakávajú.“

„Nerob si z huby hajzeľ, Sherman,“ schladil ho Bradley. „Viem, že Jarvis a ty ste už riaditeľom hovorili, že Peachtree prevezme tú funkciu. V návrhu je len jedna zmena, s ktorou som vyrukoval ja, to jest, že sa stanem

predsedom namiesto Jarvisa. Daniel bude dobrý šéf a ja budem stáť za ním a naďalej budem podporovať spoločnosť vo všetkých jej finančných ťažkostiach.“

Siddely očervenel ako varený rak. „Ale Jarvis plánoval postaviť spoločnosť finančne na nohy.“

„Možno to bude znieť cynicky, Siddely,“ uškrnul sa Bradley, „ale mŕtvi ľudia nezvyknú plánovať. Navrhujem, aby si zostal naďalej správcom jeho majetku a presvedčil sa, že v tejto sfére nerobíme nijaké kopance.“ Obrátil sa k ostatným. „A teraz by sme mohli uskutočniť voľby. Za prezidenta a šéfa je navrhnutý Peachtree a ja za predsedu.“

Trvalo to len chvíľu, lebo všetci s návrhom súhlasili. Bradley sa usmieval. „Gratulujem, Daniel. Tá funkcia je naozaj ako na teba šitá. Budeš musieť o našej reorganizácii vyrozumieť tlač, vydať komuniké a vysloviť sústrasť v mene nás všetkých, pokiaľ ide o Jarvisov tragický koniec.“

Daniel preletel pohľadom riaditeľov okolo seba. „Dal som pokyny nášmu tlačovému oddeleniu, aby pripravili na zajtra vyhlásenie pre masmédiá.“

„Výborne,“ povzbudil ho Bradley.

„Sám pripravím na pozajtra krátku správu o zmenách vo vedení,“ dodal Daniel. „Je tých osemdesiatpäť miliónov istých?“ opýtal sa Bradleyho.

„Sú uložené v banke. Len čo sa vybaví formality, prevedieme ich na spoločnosť,“ ubezpečil ho Bradley.

„Tomu sa hovorí pomoc,“ uznal Daniel. „Mám zopár pekných tipov na výrobu filmov a televíznych programov, ale mali sme zviazané ruky tým, že veľké agentúry sa zaujímali o náš finančný stav.“

Bradley sa znova prihovril ostatným riaditeľom. „Navrhujem, aby sme schôdzu zakončili a nechali Daniela pracovať. Čo sa týka nás, zdá sa, že v najbližších minútach sa na nás vrhnú novinári a polícia. Nedá sa nič robiť, tomu sa nevyhneme a musíme to vydržať. Radím vám, uvoľnite sa, povedzte im, čo viete, a čoskoro vás budú mať plné zuby.“

Siddely iba krútil hlavou. „Ešte stále tomu nemôžem uveriť. Nevieť, kto mohol mať záujem na tom, aby ho zabili.“

„Ak to chceš vedieť,“ povedal Bradley, „bol som to ja.“

„Blahoželám vám, pán Peachtree,“ vítala ho sekretárka, keď sa vrátil do svojej pracovne priamo zo schôdze riaditeľskej rady.

„Dakujem vám, Gladys. Odkiaľ to viete?“

Gladys sa rozosmiala. „Neviete si predstaviť, ako rýchlo pracujú tamtamy v ateliéroch.“ Vzala z písacieho stola zoznam telefonických odkazov a kráčala za ním do kancelárie. „Dva razy volala Thyme. Vravela, že je to veľmi dôležité.“

„Zavolám ju,“ povedal. „Požiadajte pána Shifrina, aby prišiel hneď ku mne.“

„Áno, pane.“ Chystala sa odísť, ale spomenula si na niečo a obrátila sa k nemu. „Jack Reilly sa pýtal, či si želáte urobiť nejaké zmeny v kancelárii pána Jarvisa, prv než sa do nej presťahujete.“

Daniel na ňu pozrel. Jeho pohľad hovoril: Kráľ je mŕtvy. Naozaj mŕtvy. Nech žije kráľ! „Viete, že som na to dosiaľ nemyslel? Povedzte mu, že ho neskôr vyrozumieme.“

„Áno, pán Peachtree,“ prisvedčila. „Zoženiem vám pána Shifrina.“

Vyčkal okamih, kým sa za ňou zatvorili dvere. Potom zdvihol slúchadlo a vyťukal Thymino súkromné číslo. „Thyme?“

„Ja som,“ mala nervózny hlas.

„Tu je Daniel,“ začal potichu. „Chcel som ti zavolať, ale mal som plné ruky práce. Počula si o Jarvisovi?“

„Musela som to počuť. Veď to priniesli všetky televízne stanice. Ten výbuch ho iste doriadil. Bože, a keby si vedel, aký bol posratý, keď som mu odhryzla kúsok vtáka. Kto vie, čo si o tom teraz myslí?“

„Thyme, ber to, prosím ťa, vážne,“ varoval ju. „Polícajti sa určite v najbližšom čase dozvedia, že si bola včera v noci s ním.“

„Poliši tu už boli,“ odvetila. „Práve preto som ti volala.“

„Čo si im povedala?“

„Pravdu,“ uzemnila ho. „Že ma z večierka zaviezol autom domov a ja som ho pozvala na menší flámkik k sebe. Potom začal byť agresívny a pokúšal sa ma zaškrtiť. Namiesto toho som mu nahryzla vtáka. Nato mi začal hrozne nadávať a rozzúrený zmizol.“

„Tak si to povedala polícii?“ nechcel jej veriť.

„Dávno som sa presvedčila, že polícii sa nevyplatí klamať. Nakoniec sa vždy dozvedia pravdu.“

„Povedala si im, že som ťa dopravil na party svojím lietadlom?“

„Vedeli to už dávno.“

„Pýtali sa okrem toho ešte na niečo?“

„Ani nie,“ odvetila. „Vypytovali sa ma, či neviem o niekom, kto by ho bol chcel zabiť. Povedala som, že okrem mňa o nikom inom neviem. Zasmiali sa a odišli.“

„Dúfam, že v rozhovore s nimi si sa správala prirodzene. Určite by sa im nepáčila akákoľvek povýšenosť.“

„Nebud' trkvas, Daniel. Ide predsa o vraždu, nie o narkotiká.“

„Vieš, že podľa všetkého sa dostaneš aj ty do novín?“ nadhodil.

„Nemám strach, že mi to uškodí. Publicite celkom osoží, keď sa to spája s nejakým škandálom.“

„Si riadna štetka,“ skonštatoval s nádychom obdivu. „Nič ti tak ľahko nenaženie strach.“

„Ani ty nie si lepší,“ odsekla. „Nepočujem, že by si prelieval slzy.“

„Nič iné nám neostáva. Musíme hrať s takými kartami, aké nám osud nadelil.“ Vtom počul kohosi zaklopať, obzrel sa a zbadal Neala, ako strčil dnu hlavu. Kývol mu, aby vošiel. „Tak dovi, Thyme. Ďakujem a nezabudni, ak budeš niečo potrebovať, obráť sa s dôverou na mňa.“

„Som celkom v poriadku,“ povedala. „Rainbeau ma pozval, aby som s ním strávila týždeň v jeho sídle v Portoriku. Zajtra ráno tam letíme s Methanie jeho súkromným lietadlom.“

„Iste sa dobre zabavíte,“ povzbudil ju. „Počul som, že je to rozprávkové miesto.“

„Nebude to len zábava. Chystáme sa nahrávať spolu album a video. Má vraj viac piesní, ktoré by sme mohli spoločne spievať,“ pochválila sa.

„Tým lepšie.“ Dodal: „Rainbeau je náš človek, napokon, potvrdil to aj podpisom.“

Zasmiala sa. „Ale ja nie som. Musel by si sa dohodnúť s mojimi ľuďmi.“

„Prefíkaná,“ rehotal sa. „S tým si nerobím starosti. Určite sa na niečom dohodneme.“

„Nepochybujem,“ prisvedčila. „Najmä ak uvážim, čo sme už spolu prekonali.“

„Ty kurva,“ rehotal sa.

„Ahoj, starký,“ pozdravila a zavesila.

Daniel pozrel na Neala. „Bola to Thyme,“ vysvetlil mu. „Všetko hladko zvládla. Nebudeme mať nijaké opletačky. Polícia ju už vypočúvala.“

„Neprezradila im, že tú ich schôdzku si zorganizoval ty?“ Neal sa ešte stále obával.

„Je to prefíkaná kurva,“ odvetil Daniel. „Myslí jej to, ale v budúcnosti by nás mohla aj vydierať.“

Neal sa usmial. „Odpadol mi kameň zo srdca. Mohlo to byť pre nás veľmi nepríjemné.“ Stál pred písacím stolom. „Gratulujem ti, Daniel. Vyšlo to. Neviem, či ťa mám vybozkávať, alebo ti iba potriať ruku.“

Daniel sa smial. „Predbežne mi môžeš potriať ruku. Nikdy nevieš, kto môže vtrhnúť do kancelárie.“

„Ten posledný záťah mi dal poriadne zabráť. Tak ľahko naň nezabudnem,“ uškrnul sa Neal a poškrabal sa po vajciach.

Daniel vyvalil oči na Nealov vydutý rázporok. Celkom mu vyschlo v ústach. „Vytiahni ho,“ povedal chrapľavým hlasom. „Musím ho vidieť.“

Neal pohotovo stiahol zips a z rázporku vyskočil stoporený, napuchnutý penis. Ani sa nepohol, iba si vymenil s Danielom pohľad. „Povedz slovo,“ zašepkal Neal „a preskočím ten stôl, aký som.“

Daniel sa zhlboka nadýchol a tvár mu očervenela. „Schovaj ho,“ prikázal nervózne. „Teraz nie je čas na bláznenie.“

„Ale ja ťa ľúbim,“ naliehal Neal.

„Vyčkaj do záverečnej,“ tíšil ho Daniel. „Čaká nás ešte fúra roboty.“ Neal si rýchlo upravil šaty a natiahol sa do kresla pred Danielovým stolom. „Dobre,“ usmial sa. „Ale som pripravený.“

„Pre Jarvisa sme vypracovali návrh organizačných zmien v Spoločnosti. Je ten materiál ešte v tlačiarňach?“

„Je.“

„Stiahni všetky doklady z obehu a vezmi ich domov. Presvedč sa, či nič nechýba, a daj ich všetky až na dva obťahy skartovať. Keby sa čo len jedna kópia dostala do rúk nejakému vydriduchovi, mohol by nám kapitálne podkúriť.“

„Chceš povedať, že celá námaha, ktorú sme do toho vložili, má teraz skončiť v hajzli?“ žasol Neal.

„Doslova celá nie,“ odbil ho Daniel. „Jednoducho to upravíme tak, aby to vyhovovalo Shepherdovi namiesto Jarvisa. Program je dobrý rovnako pre jedného ako pre druhého.“

„Ale Jarvis mal peniaze na realizáciu programu. Kto vie, akým kapitálom disponuje Shepherd?“

„Som presvedčený, že peniaze má,“ povedal Daniel. „Všimol si si, ako rýchlo sa do toho vpravil na schôdzi?“

Neal naňho upreto hľadel. „Myslíš, že Shepherd má niečo spoločné s Jarvisovou smrťou?“

„Nemyslím,“ uvažoval Daniel. „Ale tak sa mi vidí, že Bradley bol na schôdzi pripravený vziať na seba celú zodpovednosť za Jarvisa. Ostatok bola len náhoda.“ Vstal spoza stola. „Teraz naštartuj svoj motor a zaskoč do tlačiarne, lebo o ôsmej zatvárajú.“

Daniel počkal, kým sa za Nealom zatvorili dvere, potom požiadal sekretárku, aby mu našla Siddelyho. Práve bol v Jarvisovej kancelárii a telefonicky ho tam zastihol. „Sherman, myslím, že by sme sa mali porozprávať.“

„Presne to mám na mysli i ja,“ súhlasil Sherman. „Ihneď prídem do tvojej kancelárie.“

Zdalo sa, že advokát sa už spamätal z poludňajšieho otrasu. Natiahol k Danielovi ruku. „Dovoľ, aby som ti zablahoželal,“ predniesol obradne. „Teší ma, že Bradley zvolil správneho človeka.“

„Ďakujem ti, Sherman.“ Daniel ukázal na kreslo. „Stále máme nejaké problémy. Najviac záleží na tom, či nám niečo kvapne z Jarvisovej spoločnosti, alebo od dedičov.“

Sherman pokrútil hlavou. „Pokúsil som sa spojiť s pani Jarvisovou, ale je na cestách v Južnej Amerike. Vyzerá to, že nik presne nevie, kde sa nachádza.“

„Nie práve najlepšia správa,“ prehodil Daniel.

„Je tu ešte Ďalší problém,“ dodal Sherman. „Jarvis mal svojich dvesto miliónov. To mu však nestačilo, nuž si tajne pribral partnera, ktorý mu požičal ďalších dvesto, aby sa mohol spojiť s Bradleyom. Ba rátať ešte s inými štyristo miliónmi, ktoré by mu umožnili vykúpiť Bradleyho. Nevie, od koho čakal tie peniaze.“

„Veď je to hromada peňazí. Ako to mohol udržať v tajnosti?“ žasol Daniel.

Sherman naňho pozrel: „Jarvis bol čudák. Všetko tajil. Veď ani ja sám neviem, kto bol jeho partner, čo mu sľúbil tie peniaze.“

„Boli to iste špinavé peniaze,“ odsekol Daniel.

„Možno,“ pripustil Sherman a bezmocne zdvihol ruky. „Zatiaľ to nevieme.“

Chvíľu ticho sedeli, potom Daniel povedal: „Jedno je isté, že sa musíme pevne držať svojich práv.“ Prvý raz po šiestich mesiacoch siahol po cigarete. Zhlboka vdýchol dym, potom sa rozkašľal a začal sa dusiť. Rýchlo ju vybral z úst. „Svinstvo,“ zašomral a pozrel ponad stôl na Shermana. „Myslíš, že by Bradley mohol byť do toho zapletený?“

„Nemyslím,“ odvetil Sherman. „Bradleyho sme odpočúvali.“

„Bradley sa mi videl veľmi sebavedomý, a to práve pred výbuchom,“ pokojne konštatoval Daniel. „Ale sú tu ešte dve veci, ktorým stále nerozumiem. Prečo sa s ním stretol sudca Gitlin a Jed Stevens.“

„Sudca Gitlin je Bradleyho advokát z Oklahomy. O Jedovi Stevensovi nič neviem.“

„Ja o Stevensovi čosi viem. Je šéfom spoločnosti General Avionics, ktorá prenájíma lietadlá,“ povedal Daniel. „Ten sedí na samom vrchu hory, ktorá má najmenej šesť miliárd. Prenajíma lietadlá na obchodné účely polovici aerolínií na celom svete.“

„Myslíš, že ho k nám dostal Bradley?“

„Všetko je možné,“ premýšľal Daniel. „To je tá druhá vec, ktorú musíme zistiť.“

Bradley vhuhol do rozložitého kresla za svojím písacím stolom a pozeral na sudcu Gitlina a Jeda Stevensa, ktorí sedeli v pohodlných kreslách oproti nemu. Vytiahol z náprsného vrečka bielu vreckovku a utrel si z obočia pot. „Božemôj, božemôj,“ vzdychal.

Sudca Gitlin pozrel naňho a navrhol. „Čo keby sme si niečo vypili?“

Bradley zdvihol domáci telefón a objednal. „Pán sudca si prosí pohár nezriedenej whisky, mne prineste glenmorangie s ľadom.“ Obrátil sa k Jedovi. „A čo si želáte vy?“

„Čiernu kávu s dvoma kockami cukru.“

O chvíľu vošla do kancelárie Sherry a postavila pred nich nápoje. „Neprepájajte sem nijaké hovory,“ prikázal Bradley, keď sa chystala odísť. Prikývla a zavrela za sebou dvere. Bradley zdvihol pohár. „Na zdravie.“

Sudca prikývol a odpil polovicu whisky. Bradley ešte raz chytil domáci telefón. „Čosi som zabudol, Sherry,“ povedal. „Sudcovi nebude stačiť pohárik, treba mu priniesť fľašku.“

Sherry sa rýchlo vrátila s fľaškou Canadian Clubu. Postavila ju na stôl pred sudcu a hneď odišla.

Bradley chvíľu ticho sedel, potom sa obrátil na Jeda. „Stále si lámam hlavu. Zjavili ste sa tu znenazdania. Čo vás priviedlo medzi nás?“

„Minulej noci som bol na vašej party.“

„Bolo tam skoro päťsto ďalších hostí. Ale ani jeden neprišiel za mnou s osemdesiatimi piatimi miliónmi vo vrecku.“

„Mňa zaujíma niečo iné,“ povedal sudca Gitlin. „Je to presne taký obnos, aký sme potrebovali, aby sa Bradley udržal v Spoločnosti. Ako ste to vedeli?“

Jed sa usmial. „Pozrite sa, ja mám priateľov a vy máte priateľov. Priatelia radi rozprávajú. A ja som typ hráča.“

„Ale tu ide o vysoké stávky,“ upozornil sudca.

„Určite viete, že pri šestákových stávkach nič nevyhráte.“

„Koľko myslíte, že vám to vynesie?“ spýtal sa Bradley.

„Zatiaľ neviem,“ pripustil Jed. „Práve o tom by sme sa mali porozprávať.“

„Aj keby som bol mal vo vrecku vaše doláre, ťažko by sme to presadili, keby bol Jarvis v hre. Ale vy ste prišli s peniazmi skôr, ako vyletel do vzduchu,“ žasol Bradley. „Vôbec tomu nerozumiem.“

Jed sa usmial. „Páči sa mi váš štýl. A ten váš večierok bol fantastický.“

Sudca si dolial pohárik. „Ste predsa mladý,“ prehodil. „Ako ste prišli k toľkým peniazom?“

„Patrí mi šesťdesiat percent akcií spoločnosti, ktorú som založil. General Avionics má aktíva v celkovej hodnote šesť miliárd.“ Jed si ich premeral pohľadom. „Ako vidíte, páni, môžem si takú hru dovoliť. A teraz sa zhlboka nadýchnite, lebo vás chcem v celom rozsahu vykúpiť. Možno budeme mať šťastie a vytrieskame z toho spolu kopu peňazí.“

Bradley sa opýtal sudcu. „Čo na to povieš?“

„Nemáme iné východisko,“ povzdychol si starec. „A okrem toho, akoby ti z oka vypadol. Obaja ste šialenci.“

„Stále mi robí starosti Jarvisov podiel,“ dodal Bradley. „Veď jeho vklad predstavuje štyridsať percent všetkých akcií Millennia. A pritom nevieme, aké majú s tým plány.“

Sudca ho schladil hlasom ostrým ako britva. „To je už tvoja starosť. Musíš sa z toho sám vysomáriť.“

Jed sa obrátil k sudcovi. „Brad si s tým určite poradí,“ miernil ho. „Dôverujem mu.“

„Ďakujem,“ povedal Bradley. „O tom sa ešte porozprávame, keď budeme mať pokope viac faktov.“

„Poradíme sa,“ uzavrel rozhovor Jed. „Teraz sa už musím vrátiť do svojej kancelárie.“ Vstal a položil na stôl pred Bradleyho niekoľko obchodných vizitiek. „Zavoláte vy mňa alebo ja zavolám vás. Zvoláme niekoľko nevyhnutných schôdzí za účasti právnikov, ekonómov a ľudí z výroby.“

Bradley naňho pozrel. „Mimochodom, nechcete potvrdenie na tých osemdesiatpäť miliónov dolárov?“

Jed mu vrátil pohľad. „A máte vôbec peniaze na ich krytie?“

„Nemám,“ odvetil Bradley.

„Tak načo by mi bolo?“ usmial sa Jed. „Neskôr to celé dotiahneme.“ Potriasol rukou Bradleymu, potom sudcovi. „Dovidenia, páni,“ rozlúčil sa a vyšiel z kancelárie.

Sudca stále hľadel na zatvorené dvere. Potom povedal Bradleymu. „Mali by sme si na toho mládenca posvietiť. Je príliš chladnokrvný na môj vkus. A okrem toho nedôverujem človeku, ktorý nepije.“

Bradley pokrútil hlavou. Zavolať domácim telefónom Sherry. „Zožňte mi McManusa z Americkej banky.“ Kývol na sudcu. „Ty si bol s

McManusom na riaditeľskej rade. Je v našej rade, odkedy som prišiel do Millennia. Ten nám najlepšie preverí Stevensa.“

„Kedy ma pošleš domov?“ spýtal sa sudca. „Nezabudni, že som už starec. Potrebujem odpočinok.“

Bradley sa zasmial. „Teda musím povedať Charlene, aby zrušila tvoje stretnutie pri večeri.“

„Stretnutie pri večeri?“ vykrikol sudca. „Preboha, s kým?“

„Poznáš Zsa Zsa Gaborovú?“ napíнал ho Bradley. „Vraj zbožňuje starších pánov.“

„Nechcel by som kaziť Charlene plány,“ pohotovo vyhlásil sudca. „Do večere budem fit.“

Jed zatiahol do garáže s parkovaním na úrovni ulice v desaťposchodovej budove, obloženej zelenými zrkadlami, na Bulvári storočia, oproti priestoru vyhradenému na nakladanie lietadiel. Vystúpil s osobným šoférom z Chevy Blazera a zamieril k výťahu. Stlačil gombík siedmeho poschodia, kde sa nachádzala jeho kancelária.

Pri výťahu ho už čakala atraktívna Kim Latimerová, vedúca oddelenia pre styk s obchodnými spoločnosťami, aj večne ustarostený Jim Handley, viceprezident a pokladník spoločnosti General Avionics. Šlo mu už na nervy, že vždy, keď sa chcel dostať do svojej kancelárie, čakal ho pri dverách výťahu jeden alebo druhý. Bol presvedčený, že ktosi im za poplatok hlási jeho príchod.

„Mal si istotne rušný deň,“ nadhodila Kim.

„Niečo podobné,“ odtušil a mieril do svojej kancelárie.

„Čo ste urobili s tými miliónmi?“ spýtal sa Jim. „Sotva sme stačili vyplatiť Boeing.“

„Sú v bezpečí,“ upokojoval ich. „Boeing možno vyplatiť z konta nájomných rezerv.“

Keď vošiel do kancelárie, kráčali mu za päťami. Pohľadom preletel odkazy na písacom stole. Strýko Rocco sa vôbec nezmenil. Zásadne nenechával nijaké odkazy.

Handley naňho pozrel: „Čo sa prihodilo Jarvisovi?“

„Vyletel do vzduchu,“ zaškľabil sa Jed.

„To nie je žart,“ odsekol pokladník. „Postihne to aj nás?“

„Nemyslím,“ odvetil Jed. „Vyjednávam s Bradleyom.“

„Ako do toho zapadneme my?“ pokračoval Jim.

Jed pokrčil plecom. „Ešte presne neviem. Zatiaľ som to vzal na seba. Zajtra vyplatím spoločnosť zo svojho osobného účtu.“

„V poriadku,“ ukládnul sa Jim. „Chcem len chrániť teba a náš podnik.“

„Ďakujem,“ prehodil Jed. „Získame na tom.“

Jim odišiel z kancelárie. Kim stála pred šéfovým stolom.

„Nie si unavený?“

„Cítim sa celkom dobre,“ odpovedal a vklázol do kresla. „Ale bol to naozaj ťažký deň,“ dodal. „Som unavený.“

Stala si za jeho chrbát a ponúkla sa: „Vymasírujem ti trochu zátylok a plecia. Pomáha to uvoľniť napätie.“

„Ďakujem.“ Cítil, aké má jemné a teplé ruky. Obrátil k nej tvár. „Hotový zázrak. Naozaj mi to pomáha.“

„Strýko Rocco mi zavolať na súkromnej linke.“

Opäť sa k nej obrátil. „Prečo si mi to nepovedala hneď?“

Pokrútila hlavou. „Nechcela som pred Jimom.“

„Čo mi odkázal?“

„Povedal, že o polnoci nášho času ťa zavolá k tebe domov.“

„Nepovedal nič viac?“

„Spomenul meno Rico,“ oznámila. „Nemohli ho vraj dostať v New Yorku a teraz dávajú dokopy veľkú porotu, aby ho dostali v New Jersey.“ Pozrela naňho. „Máš sa vraj postarať, aby zmizli ploštice z našich telefónov. A nezabudni na svoj byt.“

„Zavolaj Johna Scanlona z Bezpečnosti a popros ho, aby to zariadil.“

„Máš nejaké starosti?“ opýtala sa s účasťou.

„Ja nie, iba strýko mi robí starosti.“ Pozoroval ju, ako volá Bezpečnosť, potom študoval odkazy. Vlastne len jeden z nich bol dôležitý. Zdvihol slúchadlo druhého telefónu. „Zavolajte mi Rudyho Mayera z nákupného,“ poprosil sekretárku zo susednej kancelárie.

Na linke sa ozval Rudy. „Áno, boss.“

„Aký typ nám ponúka Aerospatiale na A-tristovky?“

„Je to ich najnovší model. A-tristo-dvesto. Je predĺžený a pojme až štyristo pasažierov. Objednajte ich desať a nasadte ich na naše linky. Dostanete dvadsaťpercentnú zľavu a zaradíme ich do dvadsaťročného finančného plánu.“

„Dali vám ešte nejaké bližšie údaje?“

„Nie,“ povedal Rudy. „Najprv im musíte oznámiť, že máte skutočný záujem, skôr vám tie čísla nedajú.“

„Domáce aerolínie obyčajne nedôverujú zahraničným lietadlám. Ale aj tie si nájdú odbyť. Blíži sa dovolenková sezóna: Florida, Mexiko. Vždy je po nich dopyt.“

„Čo im mám teda povedať?“ opýtal sa Rudy.

„Povedzte, že máme záujem. Nadviážem styk so spoločnosťami Eastern, American, Western a Mexicana.“

„Mexicana nie je naša linka,“ opravil ho Rudy. „Musí si ho objednať priamo.“

Jed sa smial. „Mexiko nemá peniaze. Môžem sa za nich Aerospatialu zaručiť.“

„Okey, boss,“ súhlasil Rudy. „Pustím sa do toho. Len ešte jednu otázku. Čo chcete urobiť, ak sa Boeing poserie a ponúkne nám iba 727-dvestovky?“

„Všetko závisí od peňazí,“ vysvetľoval Jed. „A-tristovka je výhodnejšia z hľadiska nákladu a má o tridsať percent nižšiu spotrebu paliva ako B-727. Myslím, že je načase, aby si Boeing uvedomil, že nie je jediným výrobcom lietadiel na svete.“

Položil slúchadlo a pozrel na Kim.

Vedúca oddelenia prikývla. „Scanlon sľúbil, že sa hneď dá do toho.“ „Výborne,“ usmial sa na ňu. „Ideme domov. Osprchujem sa a prezlečiem. Potom ťa vezmem na večeru.“

„Pôjdem veľmi rada,“ potešila sa. „Ale mám jednu prosbu

„Môžem vedieť akú?“

„Nechcela by som ísť tou tvojou dodávkou.“

„Okey, vezmeme si Corniche.“

„Skvelé.“ Zdvihla slúchadlo.

„Koho chceš volať?“

„Chasena,“ odvetila. „Kam inam by si šiel v Rollse?“

„Prečo ešte nejdeš spať?“ spýtala sa Kim. „Už sú skoro dve hodiny ráno. Musíš sa predsa trochu vyspať.“

„Strýko Rocco odkázal, že zavolá, nuž čakám,“ bránil sa Jed.

„Na Východe je teraz päť hodín ráno,“ pokračovala Kim. „Je to starší človek, určite zaspal. Zavolá ťa ráno.“

„Čo ty vieš o mojej rodine?“ prehodil Jed. „Strýko určite zavolá. Nevolajú ho len tak pre nič za nič Capo.“

„Ako myslíš,“ uznala. „Možno mu do toho niečo prišlo.“

Vtom zazvonil telefón. Jed naň prekvapený pozrel. Nebola to jeho súkromná linka, ale hotelovej recepcie. Pomaly zdvihol slúchadlo. „Tu je Stevens.“

Recepčný sa ospravedlňoval. „Pán Stevens, je tu váš strýko, chce vás navštíviť. Nepovedal mi meno.“

„Môj strýko nemusí mať nijaké meno. Je to jednoducho môj strýko,“ smial sa Jed. „Je sám?“

„Nie, pán Stevens, sprevádzajú ho dvaja páni.“

„Pošlite s nimi sluhu, nech ich privedie do môjho apartmánu.“ Položil slúchadlo a pozrel na Kim. „Strýko Rocco je tu.“

„Musím si teda niečo obliecť.“

„Neponáhľaj sa,“ tíšil ju Jed. „Prijmem ich v obývačke. Strýko nie je sám,“ dodal. „Má so sebou sekretára a osobného strážcu.“

„Ten tvoj strýko musí byť chlapík,“ prehodilo ironicky.

„Je trochu staromódny,“ vysvetľoval jej. „Krstný otec sa nezaobíde bez štábu.“

„Ak je staromódny, čo si potom pomyslí o mne?“ húpala a naťahovala si pritom domáce nohavice.

„Predsa si sa s ním zhovárala, nie?“

„Áno, lenže chcel hovoriť s tebou,“ obliekala si blúzu.

„Keby ti nedôveroval, nebol by sa s tebou dával do reči.“ Jed sa usmieval, ale vtedy sa už ozval zvonec pri dverách. „Idem otvoriť.“

Prešiel cez halu a otvoril dvere. V rýchllosti dal sluhovi prepitné a už viedol strýka do svojho príbytku. Chvíľu si jeden druhého obzerali, potom sa objali a vybozkávali na obe líca. Strýko mal na sebe teplý vlnený zimník. „Vitaj u nás v Kalifornii, strýko Rocco,“ zaželel mu. „Dovoľ, nech ti pomôžem z kabáta. Tu je teplo.“

„Ved' som sa poriadne spotil,“ prisvedčil strýko, keď si vyzliekol kabát. Potom predstavil mužov, ktorí ho sprevádzali. „Pamätáš sa na Dannyho a Samuela?“

Jed prikývol a potriasol si s nimi ruky. V tej chvíli vošla do izby Kim.

Strýko sa na ňu usmial. „Nuž ty si tá Kim, Jedovo dievča? Párkrát sme spolu telefonicky hovorili.“ Chytil jej ruku, ktorú mu podala, a zdvorilo ju pobožkal, ako sa patrí na staromódneho gavaliera.

Obrátil sa k Jedovi. „Je naozaj pekná,“ konštatoval a po taliansky dodal, „Siciliana?“

Kim sa zasmiala a po taliansky odpovedala. „Ľutujem, nie som. Moji rodičia pochádzajú zo Škótska a Írska.“

„Ani to nie je zlé,“ zhodnotil strýko Rocco.

„Asi ste unavení,“ zaujímala sa o nich. „Prinesiem vám kávu a sendviče.“

„Stačí silná čierna káva,“ poprosil strýko Rocco.

„Hneď tu budem.“ Obrátila sa a vyšla do kuchyne.

„Vyzeráš znamenite, strýko Rocco,“ pochválil ho Jed.

„V mojom veku treba dbať na diétu. Menej mäsa, menej cestovín a múčnikov, viac rýb a zeleniny.“

„Dáme si víno?“ navrhol Jed.

„Možno neskôršie. Prekvapil som ťa svojím príchodom?“

„To veru áno,“ priznal sa Jed.

„Ide o našu rodinu,“ začal strýko. „Nedalo sa to pretriasať po telefóne, preto som si objednal lietadlo.“ Jed naňho bez slova pozrel.

„Máš tu nejaké miesto, kde sa môžeme osamote porozprávať?“ opýtal sa strýko.

„V mojom brlohu. Tam nás nepočuje ani živá duša.“

Kim postavila pred nich krčah čiernej kávy a zatvorila za sebou dvere. Jed ponalieval do šálok a pohodlne sa usadili do kresiel. „Tak čo mi povieš?“

„Varí dobrú kávu,“ pochvaloval si Rocco.

Jed prikývol. „Ale kvôli káve si sem iste neprišiel.“

„Máš pravdu,“ prisvedčil a nalial si ešte kávy. „Ten Kanad'an nám vybuchol,“ dodal.

„Viem,“ prikývol Jed. „Bol som tam.“

„Riadny chrapúň,“ nadával strýko Rocco.

„O nič horší ako ostatní,“ oponoval Jed. „Všetci začnú byť pažraví, keď ide o peniaze.“

„Nejde len o peniaze. Zhadzoval svojich priateľov. A to je proti pravidlám.“

„Nerozumiem,“ prehodil Jed.

„Bol to Rico, zradca,“ odvetil strýko. „Šiel do New Yorku a prezradil Giulianimu, odkiaľ mám všetky peniaze, čo som mu požičal. Teraz Giuliani poštvá na mňa štátneho zástupcu v New Jersey a ten pripravuje proti mne ďalší proces. Pokúšali sa dostať ma na Manhattane, potom v Brooklyne, ale nepochodili. Teraz to skúšajú znova.“

„Čo je to ten zákon o druhom trestnom stíhaní?“ spýtal sa Jed.

Rocco sa zasmial. „Nebud' hlupák. Predsa keď sa jeden prípad od druhého líši. Teraz hľadájú proti mne dôvody, aby ma mohli zatknúť. Naposledy som počul o vinároch. Pokúšajú sa zaplietť ma so zväzmi a dať dokopy s mravnou skazou v Atlantic City.“

„A čo keď ti to prišijú?“

„Nemyslím, že sa im to podarí. Keď mi ponúkali zväzy v Atlantic City, odmietol som a prepustil ich rodine Scarfovco v Filadelfie. Zaujímal som sa o zväzy, nuž som im povedal, že si ich môžu nechať všetky. Nemal som záujem o každodenné zametanie trusu. Chcel som byť ako Frank Costello. Skúsený politik.“

„Tak čo si potom robíš starosti?“

„Nemám dôvod, aspoň dúfam,“ uvažoval. „Jediné udanie, čo na mňa majú, bolo od Jarvisa. Ale teraz už nemôže vypovedať pred porotou na strane obžaloby. Mŕtvi muži nevydávajú svedectvo.“

Prekvapený Jed vyvalil oči na strýka. „Hádam nechceš tvrdiť, že si ho ty dal vyhodiť do vzduchu?“

Strýko Rocco sa rozhorčil. „Myslíš, že som stratil rozum? Potom by ma Giuliani naozaj dostal za mreže.“

„Ale aj tak bude proti tebe d'alej kuť pikle.“

„Intrigovať môže, ale usvedčiť ma, to je druhá vec,“ odsekol strýko. „Aj ja by som bol rád dostal toho odkundesa, ale ktosi ma predbehol.“

„Musíme si vypiť,“ navrhol Jed a vstal. Pozrel na sediaceho strýka. „Máš chuť na niečo?“

Starec prikývol. „Nebolo by náhodou vino rosso?“

„Mám Bolia Chianti.“

„Starší ročník?“

„Rozumie sa. Predsa si ma niečomu naučil.“

Zašiel do obývačky. Strýkovi strážcovia sedeli na gauči. Na malom stolíku pred nimi stál krčah s čiernou kávou. Potom vošiel do spálne.

Kim sedela na posteli, pred sebou mala otvorené noviny. Pozrela naňho. „Všetko v poriadku?“

„Jasné! Ale čo ty?“

„Nič mi nechýba,“ upokojovala ho. „Som iba trochu nervózna.“

„Uvoľni sa,“ poradil jej. „Strýko Rocco dostal chuť na vino rosso, vypijeme si spolu. Prišiel som po fľašu.“

„Mám ti pomôcť?“

„Ďakujem, poradím si sám.“ Zašiel cez obývačku do kuchyne a otvoril fľašu. Potom zamieril k baru v rohu obývačky, vybral fľašku Glenlivet u poháre. Naplnil strieborné vedierko ľadom, všetko poukladal na táču a vrátil sa do pracovne.

Strýko zdvihol vínovú fľašu a študoval vinetu. „Ročník osemdesiatdva,“ s uspokojením konštatoval. „Výborný ročník. Naozaj si sa niečomu naučil.“

Jed sa zasmial a pripravil si škótsku s ľadom, zatiaľ čo strýko si nalial pohár vína. Zdvihol ho: „Salute“.

„Salute,“ opakoval Jed a pomaly sľkal nápoj. Čakal, kým strýko vypije, a znova mu nalial. Všimol si, že ho pozoruje. „Netušíš, kto to mohol urobiť?“

„Jeden tip by som mal,“ začal strýko Rocco. „Ten atentát objednal niekto zvonku, najskôr z Kanady. Atentátnik je francúzsky Kanadčan, ktorý pracuje na oboch stranách hraníc.“

„Pre políciu by teda bola hračka zbalit' toho chlapa,“ nadhodil Jed.

Strýko Rocco sa usmial. „K tomu sa nikdy ani nepriblížia. Je to skutočný profík. Teraz je pravdepodobne na ceste do Európy alebo do Južnej Ameriky.“

„Zdá sa, že ho dobre poznáš.“

„Tí ho totiž platia. Francúzsko alebo Peru.“ Strýko si znova odpil obľúbeného vína. „Ak má naozaj filipa, odišiel do Francúzska, lebo keby sa ukázal v Peru, bola by to jeho smrť. Tam by ho zlikvidovali.“

„Povieš mi niečo, o čom neviem a mal by som vedieť?“ spýtal sa Jed.

Strýko prikývol. „Nevieš nič o Alme Vargasovej.“

„Myslíš tú mladú Peruánku?“ zaujímal sa Jed.

„Pred tromi rokmi sa vydala vo Francúzsku za Jarvisa. Nedávno sa s ňou chcel rozviesť a to sa jej nepáčilo. Jarvis bol veľmi bohatý muž. A teraz je

ona veľmi bohatá putana.“ Strýko sa usmieval pod fúzy. „Nevieš si predstaviť, aké bolo pre mňa ťažké dostať ju z krajiny, keď si sa vrátil z Peru a priviedol ju sem. Nasilu sa chcela za teba vydať.“

„Prepána,“ žasol Jed a nalial si ďalšiu škótsku. „To robia tvoje peniaze.“

„Možno ani nie,“ smial sa strýko. „Ešte stále ťa ľúbi.“

„Počkaj chvíľu,“ povedal Jed. „Tá by ti tak ľahko peniaze nevrátila.“

„To viem aj ja,“ prisvedčil strýko Rocco. „Preto ťa žiadam iba o jedno. Nahovor ju, aby napísala Jarvisov podiel na Shepherdovo konto.“

„Alma vie, že si dal nejaké peniaze Jarvisovi?“

„Ona ma predstavila Jarvisovi. Myslel som, že má vo výhlade čosi veľké.“ Zablýskal sa do svojho pohára. „Možno som nebol dosť predvídavý, ale ani Jarvis nebol. Tá peruánska putana nás oboch prekabátila.“

„Peruánska kočka,“ smial sa Jed.

„Nerozumiem, o čom to hovoríš?“ zarazil sa strýko.

Jed mu vysvetlil. „Jedného dňa, pred mnohými rokmi, vtedy som bol ešte veľmi mladý, stála predou mnou nahá na palube lode na Amazonke. Rozprávala mi čosi o peruánskych kočkách. Vraj nemajú na svete páru. Dodnes však neviem, v čom spočíva to ich čaro.“

„A rád by si to zistil?“ spýtal sa ho strýko. „Chceš sa s ňou stretnúť?“

„Pravdaže chcem,“ priznal Jed. „Nejde mi o nič iné. Peniaze sú v spoločnosti a nemôže sa k nim nijakým spôsobom dostať. Spol'ahni sa, strýko Rocco, v týchto veciach sa naozaj vyznám. Konečne som dosiahol svoj cieľ. So Shepherdom budeme všetko kontrolovať, ona bude mať len menší podiel.“

Starý pán vyvalil naňho oči. „Myslíš to vážne?“

„To je môj spôsob obchodu,“ odvetil Jed.

Strýko chvíľu ticho sedel, potom si vzdychol. „Starnem,“ povedal. „Pred desiatimi rokmi by som sa nikdy nebol dal na takú vtákovmu. Veľmi to smrdelo zákonom.“

„Zákon-nezákon, všetko k tomu smeruje. V podstate ide o tú istú vec.“

„Neverím,“ priecil sa starec. „Som starý, už mi to nemyslí.“

„Si presne taký, aký si vždy bol, strýko,“ utešoval ho Jed. „Ibaže sa teraz hrá celkom iná hra.“

Strýko Rocco pokrútil hlavou. „Chcem, aby si sa vrátil do rodiny.“

„Nikdy som sa rodiny nevzdal, strýko Rocco,“ ubezpečil ho Jed. „Čo chceš, aby som urobil?“

„Starnem,“ povedal unaveným hlasom. „Chcem, aby si mi pomohol.“
Jed vzal starcovu ruku do svojej, cítil, ako sa chveje. „Spôľahni sa na
mňa, strýko Rocco.“
„Pomôž mi z bojiska,“ poprosil strýko. „Chcel by som zomrieť v posteli.“

POSLEDNÝ ČESTNÝ MUŽ

Posledný čestný muž

SALTWATER TAFFY. Oceľové mólo. Široký chodník na nábreží vrúbia aukčné domy; v každom druhom je obchod prepchatý atraktívnymi starožitnosťami. Usmiate černocho tlačí po chodníku od jedného výkladu k druhému invalidné kreslo. Donedávna robil sprievodcu turistov za sedemdesiatpäť centov na hodinu. Na bielom piesku sa uvelebili rodiny a vychutnávajú svoj piknik. Kupci, zväčša ešte deti, ponúkajú kandizované jabĺčka, eskimotorty a lízanky v tvare kosáčika. Tak vyzeralo mestečko Atlantic City, keď som mal osem rokov. Strávil som vtedy dva týždne u tety Rosy v malom domčeku, ktorý si prenajala na samom konci nábrežného chodníka.

V tých časoch sa nikomu ani nesnívalo o ozrutných hoteloch a kasínach, na aké som sa teraz díval z apartmánu strýka Rocca. Milióny svetiel premieňali nábrežný chodník v mojich očiach na skutočné Las Vegas. Odišiel som od okna a vrátil som sa k širokému písaciemu stolu. Na jeho rohu stála veľká misa s karamelkami. Ukázal som na ňu. „Nevedel som, že ich máš rád.“

„Prečo nie? Aj prezident má vždy na stole miskú s cukríkmi. Najradšej má vraj ovocné želé.“

Smial som sa. „To je možné. Ale pamätám sa, keď som bol na návšteve u tety Rosy, že by mi to nebola dovolila ani za svet. Strašila ma, že sa mi pokazia všetky zuby.“

„V tom čase mali ženy smiešne názory. A nepokazili sa ti?“

„Zopár veru áno, ešte v detstve, ale neverím, že na vine boli cukríky. Ved' nikdy som nejedol veľa sladkostí.“

„Ja ich jem stále a zuby sa mi vôbec nekazia. Ibaže sa mi karamelky lepia na protézy. Potom ich musím vybrať a opláchnuť vodou.“

„Nikdy som si nevšimol, že máš umelé zuby.“

„Mám ich už veľmi dávno,“ uškrnul sa. „Keď som bol ešte chlapec, jeden odroň ma tresol po papuli baseballovou palicou.“

„A čo si urobil?“ bol som zvedavý.

„Nič,“ odvetil. „Chcel som toho bastarda doraziť, ale tvoj starý otec nedovolil. Chlapcovi rodičia pochádzali z Janova a bolo by to znamenalo začiatok vojny. Bol by to naozaj nezmysel, keby nás zmietli z povrchu. V

tých časoch boli Janovčania najväčšou rodinou v New Yorku. Otec ma namiesto toho poslal k najlepšiemu dentistovi na Manhattane a zrazu som sa objavil s úžasnými zubami, aké tu u nás nik ani nevidel.“

Smial som sa. „A ešte stále ti slúžia?“

„Slúžia. Ale je to už piata protéza.“

Pozrel som naňho. „Vravel si, že máme ešte prerokovať pár vecí.“

„Máš pravdu,“ súhlasil. Zazvonil telefón a strýko ho zdvihol. Chvíľu počúval, potom prikázal. „Pošli ho za mnou.“ Pozrel na mňa. „Musím sa s tým chlapom porozprávať. Nebude to dlho trvať.“

„Rád počkám,“ oznámil som. „Mám odísť z izby?“

„Nie,“ nesúhlasil. „Postav sa tam k oknu.“ Otvoril zásuvku písacieho stola a podal mi automatický luger. „Určite s ním vieš zaobchádzať.“

Uprel som naňho zrak. „Myslíš, že to bude treba?“

„Možno ani nie,“ pripustil. „Ale to je už moja vec.“ Pokrčil plecami.

Stal som si k obloku a revolver strčil do vrecka vesty. Kútikom oka som pozoroval muža, ktorý kráčal od dvier. Bol strednej výšky, opálený, na sebe mal priliehavý športový oblek a jeho tmavá tvár prezrádzala, že sa hnevá.

Strýko vstal od stola a podával mu ruku. „Vitaj, Nico,“ pokojne povedal. „Som rád, že ťa vidím.“

Muž ignoroval podávanú ruku. „Ogabal si ma o tristotisíc,“ surovo sa oboril na starca.

Strýko bol stále pokojný. „Zbláznil si sa?“ prehodil. „Keby som ťa chcel ogabať, stálo by ťa to tristo miliónov.“

Nico začal zúriť. „Nejde mi ani tak o peniaze,“ zrúkol. „Ale tu ide o princíp.“

„Čo ty vieš o princípe, odroň?“ Strýkov hlas bol studený ako oceľ. „Ty si ogabal svojho otca na smrteľnej posteli, skôr než stihol vychladnúť. Kam sa podeli peniaze, ktoré chcel tvoj otec rozdeliť medzi teba a tvojho strýka?“

„Strýko zmizol,“ bránil sa Nico. „Nemohli sme ho vôbec nájsť.“

„Lebo si sa postaral, aby ho nikto viac nevidel,“ pokračoval strýko Rocco v obžalobe. „Stavil by som sa, že je niekde na tvojej prasacej farme v Secaucuse.“

„Zasa tie kravské lajna,“ zlostne odsekol Nico. „Čo to má spoločné s peniazmi? Stále mi dlhuješ tých tristotisíc.“

Strýko Rocco vstal spoza stola. „Som čestný muž,“ tvrdil pokojne. „Keď som prišiel sem dolu, uzavrel som s твоjím otcom dohodu. On si vzal na

starosť zväzy a mne dával mesačne na výdavky päťtisíc. Odkedy tvoj otec umrel, nikdy som od vás peniaze nepýtal. Nosil mi ich každý mesiac posol presne tak, ako ich predtým posielal tvoj otec.“

Nico hľadel naňho ako zhypnotizovaný. „Nikoho sme tým nepoverili. „
„To je vaša vec,“ pohotovo reagoval strýko. „Možno ťa vo vašej organizácii niekto nemá rád.“

„Urobím s tým smradom krátky koniec,“ vyhrážal sa Nico.

„Aj to je tvoja vec,“ prehodil strýko. „Presvedč sa, že tých päťtisíc dostávam každý mesiac. Presne tak ako sme sa dohodli s tvojím otcom.“

„A čo, keď sa nepresvedčím?“

Strýko sa usmial a znova si sadol do kresla. „Ako som povedal, mám svoju česť. Dodržiavam dané slovo a verím, že aj ty si vieš uctiť slovo svojho otca.“ Na okamih sa odmlčal, potom sa zľahka usmial. „Alebo chceš skončiť ako tvoj strýko na prasacej farme?“

Nico vyvalil naňho oči. „Bláznivý dedo,“ zreval. „Môžem ťa doraziť hneď tu.“

Už-úž som chcel vytiahnuť revolver, ale strýko Rocco, ktorý ma kútikom oka pozoroval, pokrútil hlavou. Nechal som teda luger vo vrecku.

„Ako vidím, si väčší trkvas, než som si myslel,“ konštatoval strýko s nádychom irónie. „Potom sa odtiaľto živý aj tak nedostaneš.“ Rozosmial sa. „Ja mám sedemdesiatdva rokov a ty len štyridsaťsedem. Ale nezávidím ti. Poisťovňa mi dáva nádej ešte na štyri roky, tebe na dvadsaťsedem.“

Nico sa upokojil a sadol si. Zrazu sa schytil a prikývol. „Don Rocco, prepáč, stratil som na chvíľu nervy,“ odprosil úctivým hlasom.

„Nič si z toho nerob, synak,“ ticho povedal strýko. „len si druhý raz rozmysli, kým sa do niečoho pustíš. Uvidíš, že sa ti bude v živote všetko lepšie dariť.“

„Máš pravdu, Don Rocco,“ pritakal Nico a vstal zo stoličky. „Ešte raz sa ti ospravedlňujem.“

„Zbohom, synak,“ rozlúčil sa strýko Rocco. Sledoval Nica, ako odchádza z izby, potom sa obrátil ku mne. „Teraz vidíš, prečo chcem, aby si ma odtiaľto odviedol. Pasovať sa s toľkými bláznami ma už unavuje.“

„Naozaj si myslíš, že ti mohol ublížiť?“

„Ktovie?“ krútil strýko hlavou. „Ale ďalšiu príležitosť už nebude mať. Upozornil som naňho jeho zástupcu. Ten sa už postará, aby ho úrady dostali.“

„Spolupracuješ s FBI?“

„Ale čoby,“ odbil ma strýko.

„Hovoríš, že sa o neho postarajú.“

„Ten chlap sa prišiel so mnou poradiť. Vedel, že som čestný človek a mám bohaté skúsenosti,“ povedal tlmenným hlasom. „Vysvetlil som mu, že sa nemusí báť federálnych, ale Nica. Ten mu ohrozuje život. Ako sa rozhodne, to je už jeho vec.“ Natiahol ku mne ruku. „Vráť mi tú zbraň.“

Položil som revolver pred neho na stôl. Uložil ho naspäť do zásuvky, ale najprv ho preleštil mäkkou handričkou. „Nechcem, aby na ňom ostali tvoje odtlačky.“

„Ďakujem, strýko.“ Zamyslel som sa. „A prečo nebol ten luger nabitý? Ved' ma mohol ten chlap zabiť.“

Strýko Rocco sa usmial. „Nemaj strach. V stole je zabudovaný automat, ktorý mieri na kreslo, kde sedel. Bol by ho rozstrieľal na márne kúsky.“

Nemohol som tomu uveriť. „Zdá sa mi, že občas preháňaš, strýko. Kto vie, čo všetko si mi už zavesil na nos.“

Smutne pokrútil hlavou. „Vieš, že si moja rodina. A ja som čestný človek. Všetko, čo ti poviem, je len v tvojom vlastnom záujme.“

„Vyžaduje si môj záujem toľkú ochranu?“ spýtal som sa. „Žijím sa predsa poctivým spôsobom. General Avionics je uznávaná spoločnosť. Mojm poslaním je nakupovať lietadlá a prenajímať ich aerolíniám. Všetko, čo robíme, je v súlade so zákonom.“

Strýko na mňa smutne pozrel. „Ale Di Stefano zostane Di Stefano, aj keď sa podľa zákona volá Stevens. Možno svet, v ktorom ty žiješ, to nevie, ale svet, v ktorom si sa narodil, to bezpečne vie. A to až kdesi na Sicílii. Preto tvoj otec prišiel o život, keď sa hnal z vrchu Tarpani. Staré svety nezomierajú, ich nenávisť a vendetty žijú ďalej.“

Nemohol som od neho odtrhnúť oči. „Teda v skutočnosti nie si na dôchodku, však?“

Neodpovedal.

„Otec ma pred tebou varoval,“ dodal som rozhorčený. „Vždy mi vravel, never mu ani slova.“

Strýko Rocco mi pozrel priamo do očí. „Ale musíš mi veriť. Nikdy som neklamal svoju rodinu.“

„Viem, si čestný muž,“ ironicky som poznamenal. „Od iného som to však nepočul. Kde si len k tomu prišiel?“

Opäť mal oceľovostudený hlas. „Opýtaj sa piatich najväčších rodín v New Yorku. Všetky ma uznávajú. Sicílska komisia, ktorú tvoria

najvýznamnejšie rodiny vrátane Corleonovcov a Borgettovcov, ma uznáva ako jediného Američana, ktorý sa im vyrovná. Nikdy som nesklamal ich dôveru ani úctu.“

„Ak je to pravda, prečo sa potom bojíš, že ťa niekto zabije?“ podpichol som ho.

„Starší muži odchádzajú. Mladí sa tlačia na ich miesta a sú pažraví. Nechce sa im čakať.“

„Čo od teba vlastne chcú? Stále predsa vravíš, že si už penzista. „

Strýko Rocco pokrútil hlavou. Ukazovák si poklopal po spánku. „Oni by si to želali. Dobre vedia, že ja som jediný, ktorý vie spájať záujmy starého a nového sveta. Stačí, aby som povedal jediné slovo, a boli by odrezaní od starej vlasti.“

„A to im robí toľké starosti?“

„Ide o desať až pätnásť miliárd ročne.“

„Sicíľčania majú takú moc?“

„Ich armáda obsiahne celý svet. Uzavierajú paky s čínskymi triádami a kolumbijskými kartelmi. Majú tam tisíce svojich vojakov.“ Zhlboka sa nadýchol. „Ale tu v Amerike to už zďaleka nie je také, ako to bývalo predtým. Kedysi sme boli králi, teraz vyškrabujeme len omrvinky. V Amerike sme čoraz slabší, rodiny sa tu scvrkávajú. Čo môžeme čakať od americkej vlády, ktorá nás zo všetkých strán drží v šachu svojimi zákonmi?“

Nevedel som, čo povedať. „Ešte stále neviem, čo odo mňa chceš.“

Zahladel sa na mňa. „Čo myslíš, akú cenu má tvoj podnik?“

„Také dve, možno tri miliardy.“

„A koľko ti to priemerne vynáša?“

„Vyše milióna ročne.“

Rozrehotal sa. „To je sračka.“

Díval som sa na neho.

„Čo by si povedal na to, keby som ťa dostal do zákonnej investičnej spoločnosti, ktorej hotovosť je vyše dvadsať miliárd? Sám by si z toho vlastnil štyridsať percent a ročne by ti to hodilo vyše päť miliónov.“ Hlas mal tentoraz sladký ako med.

„A komu by patrilo tých zvyšných šesťdesiat percent?“ bol som zvedavý.

Pokýval hlavou. „Ďalším čestným mužom.“

Rozosmial som sa. „Strýko Rocco, to sú priveľké peniaze na môj vkus. Som spokojný vo svojom malom podniku.“

„Zarábaš síce viac ako tvoj otec,“ zahundral strýko. „Mohol som aj z neho urobiť miliardára, ale on si šiel stále svojou cestou.“

„A mal pravdu,“ potvrdil som. „Vlastnil výnosný obchod a slušne si žil. Čo viac si ešte môže človek želať?“

Strýko Rocco pokrčil plecom. „Možno máš pravdu.“

„Nepotreboval od nikoho príkaz, aby šiel do dôchodku.“ Chvíľu som strýka ticho pozoroval, potom som sa ho opýtal: „Ako ti môžem pomôcť?“

„Po prvé, dobre pouvažuj o mojej ponuke s tou investičnou spoločnosťou. Potom začneme vykupovať prosperujúce spoločnosti, ktoré vynášajú. Tvoju spoločnosť, Millennium Films Corporation, ďalej Shepherdove petrolejárske spoločnosti a Jarvisove kanadské holdingy. Okrem tvojej vlastnej spoločnosti chýbajú všetkým hotové peniaze a strácajú dôveru, ale dajú sa postaviť na nohy. Ďalej mám zoznam spoločností, ktoré sme už mali pod lupou. Záleží len na tebe kedy ich dostaneš všetky dokopy. Mohlo by to byť niečo na spôsob RJR alebo Nabisco, ale založené na vysokej hotovosti, nie na požičaných peniazoch.“ Nespúšťal zo mňa oči, ako keby chcel poznať moje rozhodnutie prv, než prehovorím.

„Čo myslíš, že urobí vláda, keď zistí, že do podobného obchodu sú zapojení všetci tvoji čestní muži?“

„Tí nie sú v Spoločnosti. Spoločnosť tvoria iba zákonití obchodníci, Japonci, Európania, Arabi. A sú v nej zapojené všetky veľké banky. Citicorp, Morgan Stanley, Chase. Obchodníci s akciami, Merrill Lynch, Hutton, Goldman Sachs. Všetko dokonale čisté a s modrou stuhou.“

„A aký budeš mať z toho osoh ty?“

„Aký osoh?“ zháčil sa. „Ja podľa zákona odídem do dôchodku.“

Zhlboka som sa nadýchol. „Vieš, že ťa mám veľmi rád, strýko Rocco?“

„Viem,“ uznal ticho.

„Ale asi to nepôjde. Pripadá mi to ako snívanie s otvorenými očami,“ odmietal som.

„Nezabúdaj, že sú to všetko čestní ľudia. Urobili sme spoločnú dohodu a máme potrebné peniaze. Dvadsať miliárd čistých. Vláda na nich nenájde nijaký fliačik, všetky dane sú vyplatené. Bude to celkom legálny obchod. Pre nás sa Mafia skončila.“

„Pre vás starcov možno, ale Mafia nikdy nezanikne. Je to čosi ako šikmá veža v Pise. Z roka na rok sa čoraz viac nakláňa, ale nikdy nespadne.“

Strýko Rocco na mňa zagánil. „Čo mi to chceš nahovoriť?“

„Nemáš iné východisko, strýko,“ odvetil som. „Musíš tu zostať. Vieš toho priveľa. Nosíš to všetko v hlave a nemôžeš od toho odísť. Čo myslíš, ako dlho to ešte potrvá?“ Pohl'ady sa nám stretli.

„To isté sa ma spýtal tvoj otec pred päťdesiatimi rokmi,“ nadhodil strýko.

„Môj otec mal vtedy pravdu. A jeho rada platí v plnej miere aj teraz,“ zdôraznil som.

Strýko Rocco si vzdychol. „Čo mám teda robiť?“

„Zdá sa, že tu máš všetko pod kontrolou. Rob len to, čo si robil vždy. Vyser sa na všetkých.“

„Ale chcem dostať Jarvisov podiel späť. Je to priveľká suma a viacerí moji partneri chcú dostať naspäť, čo im patrí.“

„Sľúbil som ti, že ti s tým pomôžem,“ utešoval som ho.

„Ďakujem ti.“ Zrazu sa usmial. „Pod'me dolu do jedálne, mám tam pre teba prekvapenie.“

Strýko Rocco mal odjakživa rád prekvapenia. Toto stálo za všetky drobné. Čakala nás tam Alma Vargasová so svojou jedenásťročnou dcérou Angelou - meno mala po otcovi.

TRETIA KNIHA
Niet viac Krstných otcov

Večerali sme spolu s Almou a jej dcérkou. Jedáleň bola na druhom poschodí domu, kde mal pod strechou strýko dvojité apartmán. Alma sedela v rohu pri malom bare a pozerala na oceán Keď nás počula vchádzať, obrátila sa a vstala.

Usmievala sa a vítala ma s vystretými rukami. „Jed,“ oslovila ma srdečne.

Vzal som ju za ruky a vybozkával na obe líca. „Alma, to je naozaj prekvapenie.“

„Hádam len nie,“ odvetila. „Stále som verila, že sa raz opäť stretneme.“

„Nemôžem tomu veriť,“ žasol som. „Stále si taká pekná, ako keď sme sa stretli prvý raz. Ba vlastne ešte krajšia.“

Zasmiala sa. „To robí ten francúzsky mejkap. Vravila, že dokáže zázraky.“

„Myslím, že oveľa viac,“ povedal som. „Ja starnem a priberám, a ty akoby si sa bola vykúpala v prameni mladosti.“

„Nežartuj,“ smiala sa. „Vtedy si bol mládenček, ale teraz si chlap. Vyzeráš skvele.“

„Ďakujem za poklonu. Strýko Rocco mi povedal, že máš dcéru.“

Tvárou jej preletel ľahký tieň. „Áno,“ priznala. „Ani som vtedy netušila, že som tehotná a budem mať od Angela dieťa.“

Pohľady sa nám skrížili. „Život je nevyspytateľný.“

„Máš pravdu,“ súhlasila. „Tak sme sa znova stretli. Ale nedávno som prišla o manžela.“

Stále som jej hľadel do očí. „Teraz neviem, či ti mám blahoželať, alebo vysloviť sústrasť.“

Ani na chvíľu sa neodvrátila. „Možno tak trochu jedno i druhé.“

Spoza baru sa vynoril lokaj v bielej veste. Dolial jej pohár a pozrel na mňa.

„Škótsku s ľadom.“

Postavil nápoj pred mňa na pult a odišiel. Zdvihol som na jej počesť pohár. „Na zdravie.“

„Salute.“ Sfékali sme nápoje a zrazu povedala. „Aby si vedel, môj manžel stál za hovno,“ ohromila ma.

Chvíľu som mlčal. „Ale vydala si sa zaňho,“ miernil som ju. „Prečo si to urobila?“

„Mala som na to tri dôvody. Po prvé, že bol bohatý, po druhé, nepoznala

som tvrdšieho vtáka, ako mal on, a po tretie preto, lebo ma požiadal o ruku.“ Rozosmiala sa. „Doslova sa zbláznil do mojej peruánskej cicušky. Vždy hovoril, že môj klitoris je skoro taký veľký a tvrdý ako jeho vták.“

„To znie romanticky,“ žartoval som.

„Pre neho to bola romantika,“ pokračovala. „Ale bol to blázon. Vlastne nenávidel ženy a mňa chcel zničiť. Keď videl, že sa mu to nepodarí, rozhodol sa, že sa so mnou rozvedie.“

Mlčal som.

„Pred uzavretím manželstva som podpísala dohodu. Za každý spoločne prežitý rok mi sľúbil milión, ale nakoniec ma chcel o všetko ogabať.“

„Teraz na tom už aj tak nezáleží,“ povedal som. „Ako vdova po ňom dostaneš všetko.“

„Nebude to také ľahké,“ opravila ma. „Zostali po ňom dvaja synovia z prvého manželstva. Jeden má tridsaťdva a druhý tridsať. Obaja sú správcami jeho spoločnosti a oficiálne jedinými dedičmi majetku.“

„Ako si sa to dozvedela?“ spýtal som sa. „Sherman Siddely ma ubezpečil, že ty si jeho jediná dedička.“

„Siddely sa veru mýlil. Ja som to počula od jeho kanadských advokátov. Svoj závet napísal pred siedmimi rokmi. Vravია, že ak im vyjdem v ústrety, postarajú sa, aby som z majetku predsa niečo dostala.“

„A sľúbila si, že im pomôžeš?“ bol som zvedavý.

„Čerta starého, rozbijem im kotrby,“ dopálila sa. „Musím dostať celý svoj podiel.“ Zhlboka sa nadýchla. „Bola by som na tom lepšie, keby ho neboli zabili.“

„Akosi sa mi to nezdá,“ pochyboval som. „Myslel som, že ho máš plné zuby.“

V jej tvári som čítal úprimné prekvapenie. „Hádam si nemyslíš, že som ho dala zabiť ja? Vedela som, že synovia zedia po ňom všetko. Pre mňa by bolo jednoduchšie zápasit' s ním než s jeho dedičmi.“

„Kto ho teda zabil?“

„Naozaj nevieš?“ napínala ma.

Krútil som hlavou.

„Predsa tvoj strýko,“ pokojne vyhlásila. „Keď zistil, že Jarvis sa ho chystá ogabať, rozzúrila sa.“ Na okamih sa odmlčala. „Krstní otcovia nikdy neodpúšťajú.“

Strýko Rocco večeral vždy o siedmej. Na túto hodinu bol pripravený slávnostný stôl pre štyroch ľudí. Nikdy by som si nepomyslel, že starec bude pamätať na každú maličkosť. Svetníky, brúsené poháre na vysokých

stopkách, anglický coalportský porcelán a francúzske strieborné príbory.

Keď vstúpil do miestnosti, pokýval hlavou a pozrel na Almu. „Kde je malá?“

„Bude tu o chvíľku.“

„Objednal som jej obľúbené jedlo,“ oznámil „McDonaldove hamburgery.“

Obrátil sa ku mne. „Videl si už to diet’a?“

Alma sa smiala. „Dávno už nie je diet’a. Ved’ má jedenásť rokov.“

„Je to ešte diet’a,“ tvrdil. Obrátil sa k dverám, keď vošlo dievčatko. „Angela,“ naklonil sa k nej a pobožkal ju.

„Ale, starký,“ chichotala sa. „Tvoje fúzy ma štekli.“

„Moja drahá, som rád, že budeme spolu večerať.“

„A nie si ty ten veľký zlý vlk?“ prihovorila sa mi. „Ty si môj strýko?“ spýtala sa.

Mala naozaj zelené oči a svetlohnedé vlasy ako moja matka. Na svoj vek bola vysoká a prekvapil ma jej prízvuk. Rozprávala ako Angličanka. „Strýko asi nebudem. Iba bratanec tvojho otca,“ žartoval som.

„Môj starký nie je tvoj otec?“

„Nie,“ odporoval som. „On je môj strýko. Tvoj otec bol jeho syn.“

Obrátila sa k matke. „A ty si mi vravela, že je to môj strýko, žalovala na ňu.

„Svojím spôsobom je tvoj strýko. Tvoj otec a ujo Jed boli ako bratia.“ Dievčatko chvíľu uvažovalo, potom pozrelo na mňa. „Môžem ťa volať strýko?“

„Pravdaže môžeš.“

„Máš také smiešne meno,“ dobiedzala ďalej. „Jed. Ani jeden chlapec v našej škole sa tak nevolá. Naozaj sa tak voláš?“

„Jed je len skratka,“ vysvetlil som. „Celé meno znie dosť podivne, Jedediah.“

„Čosi ako biblické meno,“ zistila. „Také mená často spomína náš pastor v nedeľnej škole, keď nám číta príbehy zo Starého zákona.“

Alma nám skočila do reči. „Angela chodí do školy v Anglicku. Nad mnohými vecami, čo sa tam učia, krútime my Američania hlavami,“ vysvetľovala.

Ale diet’a ďalej rozvíjalo svoje myšlienky. „Videla som fotografie môjho ocka. Mal čierne vlasy ako ty,“ povedala a pozerala pritom na matku. „Strýko Jed sa podobá väčšmi na mňa ako ktokoľvek z vás.“ Chvíľu mlčala, potom sa obrátila ku mne. „Nepretiahol si náhodou moju mamu?“

Trvalo to dosť dlho, kým sme sa spamätali. Dievčatko malo sladký a nevinný hlások. „Mama chodievala spávať s mnohými ujinkami,“ prezradila žartovným tónom. Znova pozrela na mňa. „Ba zavše som ju videla ísť do postele aj so starým tatom.“

Pozrel som na strýka Rocca. Tvár mal červenú ani pivónia. Rozrehotal som sa a chytil dievčatko za ruku. „Prestaň už s tými nezmyslami, Angelka, a poďme večerať.“

Večera bola skvelá. Angela si pochutnávala na McDonaldových hamburgeroch a my sme jedli spaghetтини al pomodoro al dente a vzáčne sviečkovické rezne á la Sinatra so zelenými a červenými paprikami a cibuľou.

Keď sme po večeri kráčali hore schodmi do obývačky, strýko Rocco si ma premeral skúmovým okom. „Čo si myslíš o tom dieťati?“ namrzený sa ma spýtal.

„Je to milé a bystré dieťa,“ povedal som.

„Skôr by sa mala volať Di Stefanová,“ prehodil.

„Určite,“ prisvedčil som.

„Dal som na ňu napísať milión dolárov,“ priznal strýko.

Usmial som sa naňho. „Pekné od teba. Konečne, veď je to tvoja vnučka.“

„Možno,“ odvetil. „Ale na tom nezáleží. Hlavné, že je do rodiny Di Stefano. Viem, že by ju bol mal Angelo rád.“

Znova ma pozoroval, keď sme došli na podestu. Pohľady sa nám skrížili. „Strýko Rocco, konal si správne. Angelo si to zaslúži,“ uznal som.

„Nič mi po ňom nezostalo,“ dodal skormútený.

Jemne som mu stisol ruku. „Teraz máš aspoň niekoho,“ dodal som pokojne.

Vošiel som za ním do obývačky a sadli sme si za štvorcový kartársky stôl. Vedľa jeho kresla stála drevená skrinka s tromi ručne maľovanými zásuvkami. Opatrne z nej vybral čiernu emailovú škatuľu a položil ju na stôl.

„Čo je to?“ opýtal som sa.

„Počkaj chvíľu a uvidíš.“ Náhle z nej vytiahol niekoľko plastových vrecúšok. Rozložil ich pred seba na stôl.

„Toto je najväčší obchod v Spojených štátoch. Výnosnejší ako General Motors a American Express dokopy. Ročne vynáša vyše tri miliardy dolárov.“

Ticho som ho pozoroval.

Keď tie plastové vrecúška potľapkával, z každého sa odsypalo máličko prášku. Ukázal na prvú žltasto hnedú kôpku. „Toto je heroín z juhovýchodnej Ázie.“ Druhý bol čisto biely. „Tento je pakistansko-afganský heroín.“ V ďalšom vrecúšku bola modro-biela kryštalická látka. „Juhoamerický kokaín,“ prehodil. V inom bolo trochu drviny z marihuany. „Pochádza z Kolumbie a Mexika.“ V poslednom vrecku, ktoré otvoril, boli rôznofarebné pilulky a tabletky. Vysypal ich na stôl. „A toto je novinka,“ povedal. „Hovoríme tomu experimentálne drogy.“

„Pekné,“ zhodnotil som. „Ale čo mám s tým spoločné ja?“

„Všetko toto sa spracúva na Sicílii. Rodiny, ktoré túto výrobu

kontrolovali, odrazu strácajú prehľad a nevedia kam z konopí. Na uliciach predáva ich vlastné drogy množstvo malých priekupníkov za nižšie ceny ako výrobcovia.“

„Čo spôsobilo túto zmenu?“

„Ľudia sú čoraz chamtivejší. Prišla vojna a dohody medzi rodinami už neplatia. Mnohé vymreli a vláda využila situáciu a prešla do útoku. Život sa v mnohom zmenil.“

„Pamätaj, že ty si už na dôchodku a teba sa to netýka,“ upozornil som ho.

„To si myslím aj ja. Ale oni majú na vec iný názor.“ Skúmavo som naňho pozrel.

„Pred mnohými rokmi, bolo to hneď po vojne, Luciano zorganizoval komisiu. Nič sa nesmelo robiť bez jej súhlasu. Nemohli sa obsadzovať územia, nesmelo sa bez nej obchodovať. Vodca Capo i hlavy rodín boli chránení. Nik na nich nesmel siahnúť bez súhlasu komisie,“ vysvetľoval a zhlboka sa nadýchol. „Dlhé roky bol pokoj, všetkým sa darilo a bohatli sme. A odrazu sa to skončilo.“

„Čo bolo príčinou?“

„Luciano zomrel. Sudcom sa stal Costello, nemal však šťastnú ruku. Bol síce dobrý, ale nevedel udržať opraty. Hazardné hry, zväzy, veksláci, ochrana obchodov - jednoducho na to nestačil. Neskôr k tomu pribudli drogy, to bol nový druh obchodu. Do tých čias sa nikomu ani nesnívalo o toľkých peniazoch. A ľudí sa odrazu zmocnila chamtivosť, pustili sa do seba ako zvieratá.“ Stíchol.

„Čo vlastne od teba chcu, strýko Rocco?“

Strýko sa zamyslel. „Sicílska komisia ma pozná ako čestného muža. Vedia to o mne aj Američania. Zhodujú sa v tom, že by som mal byť Capo di Tutti Capi a všetci musia poslúchať, čo im prikážem.“

„Pre Kristove rany,“ zhíkol som. „A čo by ti za to platili?“

„Neuveril by si, koľko miliónov. Ale na tom nezáleží, nestojím o to. Povedal som ti, že chcem zomrieť v posteli. Keby som im vyhovel, do roka skapem na ulici. Tak ako Castellano, Bonanno či Galante.“

„Môžem ti nejako pomôcť, strýko?“ spýtal som sa.

„Porozprávaš sa s nimi,“ začal potichu. „Povieš im, že som už starý, že mi už hlava tak neslúži a všeličo zabúdam. Nezvĺadol by som podobné situácie a neuniesol tú zodpovednosť. A presvedč ich, že sa chystám odísť do penziónu dôchodcov.“

„A myslíš, že mi uveria?“ zapochyboval som.

„Možno,“ pokrčil plecami.

„Ved' ma ani poriadne nepoznajú,“ bránil som sa.

„Akoby ťa nepoznali?“ povzbudil ma. „Ved' poznali tvojho otca a vedia, že to bol priamy a statočný človek. A ty si jeho verná kópia.“

„Bože na nebi,“ vzdychol som si. „A kedy by som to mal urobiť?“

„Nemusí to byť hneď,“ potešil ma. „Prv dáš do poriadku tú vec s filmovou spoločnosťou.“

„Neviem, či sa mi to tak skoro podarí. Jarvisovi synovia asi nepristúpia na moju ponuku.“

Strýko Rocco sa usmial. „Neboj sa, ten podnik bude náš,“ zdôveril sa mi. „Sú v ňom moje peniaze. Sanovala ich moja kanadská banka. Teraz ich žiada, aby peniaze vrátili. Je to štyristo miliónov plus úroky a Jarvisova spoločnosť nemá takú hotovosť. Pristali na to, že banka preberie ich podnik ako náhradu za bezúročnú pôžičku.“

Za chrptom sa nám ozvala Alma. Nepočul som ju vojsť do izby. „Aj ja som sa vzdala nároku na Jarvisov majetok. Prinútili ma k tomu.“

Strýko Rocco na ňu pozrel. „Neboj sa, aj tak dostaneš tri milióny z jeho pozostalosti. A ak pôjde všetko podľa plánu, komisia dedičstvo dobre ohodnotí.“

„Ale ja chcem päť miliónov dolárov,“ domáhala sa.

Strýko sa nezdržal smiechu. „Nezabudni, že si len obyčajná peruánska putana.“

Smiala sa s ním. „Pamätaj aj na to, že som matka tvojej vnučky.“

„Vidím, že sa na tom obaja dobre zabávate. Ale ja som vlastne jediný, čo na ten obchod zatiaľ dopláca. Vyklopil som na stôl v hotovosti osemdesiatpäť miliónov a pustil som sa do štyristomiliónového obchodu, ale dosiaľ som z neho nedostal ani deravý groš.“

Strýko Rocco na mňa pozrel. „Ak ti to robí starosti, hneď ráno ti tie peniaze dám.“

„Dobre vieš, že ráno tu už nebudem. Ak chcem stihnúť schôdzu o ôsmej, musím už o piatej ráno odísť.“

„Teda ti pošlem tie peniaze do Los Angeles, keď sa ta vrátiš,“ ubezpečoval ma.

„Dobre,“ súhlasil som, hoci som bol presvedčený, že mi ich tak skoro nepošle. Nikdy sa neponáhľal.

„Vieš, že som čestný človek,“ pokojne tvrdil. „Keď si rozbiehal svoj podnik a potreboval si peniaze, dal som ti. Aj teraz ich určite dostaneš.“

„Vyser sa na to,“ prehodil som. „Naozaj sa preto nezbláznim, či tie peniaze dostanem, alebo nie. Konečne, ved' sme rodina.“

Prikývol. „Veru, rodina. A to je na celej veci to hlavné.“ Pozrel na hodinky. „Už je desať hodín. Môžeme chytiť na Filadelfii televízne správy.“

Obrátil sa v kresle a stlačil v ruke diaľkový ovládač. Veľká obrazovka sa rozsvietila. Hlásateľovi sa tentoraz nepodarilo potlačiť vzrušenie. „Necelých dvadsať minút pred večernými správami sme sa dozvedeli, že práve zastrelili jedného z bossov filadelfského gangu. Stalo sa to, keď vystupoval z auta pred svojou obľúbenou reštauráciou, kam šiel večerať.“ Hlásateľ a vystriedala na obrazovke tvár zavraždeného. Moderátor hovoril ďalej, ale strýko Rocco stratil náhle záujem. Obrátil sa k televízoru chrbtom.

Pozrel som naňho. Vedel, že som toho muža poznal. Ešte ráno som ho videl v strýkovej kancelárii. „Čo sa to stalo?“

Strýko iba pokrčil plecami. „Nepovedal som ti, že je to sra'o? Nik ho nemohol vystáť. Vedel som, že ho skôr či neskôr niekto odbachne.“

Chvíľu som mlčal. „A ty by si si trúfal ustrážiť taký národ?“

„Povedal som, že na to nestačím,“ opravil ma. „Práve preto chcem odísť.“

Vstal som z kresla. „Myslím, že už pôjdem spať, ráno musím zavčasu vstať,“ ospravedlnil som sa.

Alma sa na mňa usmiala. „Myslela som, že sa ešte porozprávame.“

„Nezabudnem na to,“ prisľúbil som. „Ale zajtra sa mám stretnúť so senátorom Beaufortom, ktorý ti má pomôcť pri vybavovaní občianstva.“

Sklonil som sa k strýkovi Roccovi a bozkal som ho na líce. Prstami ma zľahka pohladkal po tvári. „Dobre sa vyspi,“ povedal. „A nezabudni, že ťa mám rád.“

„Aj ja ťa mám rád.“ Vedel som, že mi verí.

Pobožkal som aj Almu na líce. „Dobrá noc, drahá,“ zašepkal som. „Máš rozkošnú dcérku.“

„Ďakujem ti.“

Nechal som ich sedieť v obývačke a zišiel som dolu schodmi, kde boli hosťovské spálne.

V strýkovom apartmáne boli štyri spálne pre hostí. Moja bola na samom konci chodby. Nachádzala sa v rohu haly a bola vlastne najlepšia, lebo bola priestranná. V izbe boli francúzske obloky otvárajúce sa na dlhú terasu, s ktorou susedili aj ostatné spálne. Natiahol som sa na posteľ iba v spodkoch a zhasil som svetlo. Potichu som zakľal. Na oknách boli žalúzie, ale

medzerami v nich presvitalo do izby svetlo. Vysvietené chodníky a priečelia domov v mnohom pripomínali Las Vegas. Obrátil som sa nabok chrbtom k oknu a po chvíli som zaspal.

Neviem, ako dlho som spal. Odrazu ma ovanul prílev chladného nočného vzduchu a zalialo ma svetlo prenikajúce spoza závesu. Rýchlo som sa prevalil na druhý bok, tvárou k oknu. Záves už bol spustený.

Začul som Almin hlas. „Ešte nespíš?“

„Teraz už nie.“

„Pusť ma pod paplón,“ prosila. „Idem zamrznúť.“

„Hlupaňa,“ zavrčal som. „Prečo si neprišla dverami?“

„V hale stále sedí jeden zo strýkových strážcov,“ sťažovala sa. „Pusť ma, strašne mi je zima.“

Urobil som jej miesto. Vklížla do postele a stiahla na seba paplón. Chytila mi ruku. „Pozri, ako som premrzla.“

Viedla mi ruku po svojich prsiach. Bola naozaj studená. Potom mi stiahla ruku na svoje brucho a dolu na ohanbie. „Ale cicušku mám teplú. Stále je horúca.“

„Ako piecka,“ prisvedčil som. „Máš ešte niečo nové?“

„A nestvrdoľ ti?“ doberala si ma.

„Vôbec nie.“

„Dovoľ, nech sa presvedčím,“ navrhla.

„Počkaj chvíľu,“ zahováral som. „Načo si vlastne prišla?“

„Chcela som, aby si to vedel. Angela je tvoja dcéra, nie tvojho bratanca.“

„Nehovoriš mi nič nové,“ schladil som ju. „Bezpečne viem, že si to všimol aj strýko Rocco.“

„Čerta mi záleží, čo si myslí strýko Rocco,“ zlostne, ale ticho ma uzemnila. „Necítiš nič k vlastnej dcére?“

Pozrel som na ňu. „Nie je to moje dieťa,“ odbil som ju. „Celý čas si si užívala so strýkom Roccom, to nezaprieš!“

Vylepila mi otvorenou dlaňou zaucho. „Ty odkundes, studený ako ciangel,“ vyštekla na mňa.

Pokrútil som hlavou, akoby sa nebolo nič stalo. Zažal som matne svietiacu nočnú lampu a usmial sa na ňu. „Sklamala si ma. Myslel som, že si za mnou prišla na starú dobrú kefovačku.“

„Pokefuj sa sám!“ srdito odsekla a znova sa na mňa zahнала.

Tentoraz som jej chytil ruku. Chcela ma udrieť druhou, ale sa prerátala. Schytila ma zlosť a udrel som ju do čeluste. Zvalila sa dolu chrbtom z postele a z hodvábnej nočnej košele jej vyčnievali iba holé nohy a zadok.

Stál som nad ňou, keď zrazu vyvalila na mňa oči a natešená vykrikla. „Aha, ako ti stojí!“

„Musím sa ísť vyšťat.“

Tvárou sa jej mihol potmehúdsky úsmev. „Nepokropíš radšej mňa?“

„Preskočilo ti?“ zahriakol som ju. „Vráť sa do svojej izby.“

Z ničoho nič prešla do útoku. Stiahla mi spodky, opáčila moje orechy a miesila ich v dlani. „Máš ťažké gule, plné šťavy,“ rajcovala ma.

„Vypadni,“ oboril som sa na ňu, „alebo sa pokefuj sama.“

Zliezla z postele, kľakla si na kolená a otrčila zadok smerom ku mne, ako to robia sučky. Navlhčila si prsty šťavou zo svojej štrbiny a roztierala si ju po zadku. „Urob mi to,“ prosíkala. „Mám to tak rada.“

Chvíľu som bez slova stál. Potom mi uchopila rukou vtáka a súkala si ho do seba. Objal som z oboch strán jej zadok a pritiahol som ju k sebe.

Vtom sme začuli dupot. Vo dverách na druhom konci izby stála Angela, pozlátená svetlom z haly. „Nie je tu moja mama?“ spýtala sa tichým hláskom.

Alma sa rýchlo prevalila na zem a keď vstala, celú ju zahaloval župan. Vták mi ešte stále spoly odstával, obrátil som sa k dievčaťu chrptom a navliekol som si spodky. Namrzená Alma okríkla dcéru. „Nepovedala som ti, aby si ma všade nesledovala?“

„Ja som ťa nesledovala, mama,“ bránilo sa dievčatko. „Len som ti chcela povedať, že ten strážca v hale je mŕtvy.“

„Zasa ti straší v hlave televízia?“ zahriakla ju Alma.

Dievčatko sa však nedalo pomýliť. Potichu otvorilo dvere dokorán. „Pozri sa,“ povedalo.

Angela mala pravdu. Nebola to televízia. Strážca síce sedel v kresle, jeho tvár však vyjadrovala úžas a v prostriedku čela zanechala guľka jasný otvor. Pod ovisnutou rukou ležal na dlážke revolver.

„Videla si ešte niečo?“ spýtal som sa šeptom Angely. Rýchlo som bežal k dverám a vtiahol ju dnu.

„Dívala som sa zo svojej izby cez odchýlené dvere. Boli tam dvaja chlapi. Utekali hore schodmi k starému tatovi,“ rozprávala.

„Vezmi ju so sebou do mojej kúpeľne a zamknite sa,“ prikázal som Alme.

„Čo chceš urobiť?“

„Najprv zoberiem zbraň od strážcu. Potom už niečo vymyslím. Chod'te do kúpeľne, ale hneď!“

Pozoroval som ich, ako vošli do kúpeľne a zamkli za sebou dvere. Podišiel som k dverám do spálne a vykukol som na chodbu. Bola prázdna, iba mŕtvy strážca sedel v kresle. Ticho som stál a čakal, či niečo nezačujem. Nikde ani hláska. Rýchlo som prebehol k mŕtvemu, schmatol zbraň, bežal naspäť do spálne a zatvoril za sebou dvere.

Prezeral som si revolver. Bola to automatická beretta 380, v zásobníku bolo jedenásť nábojov, nechýbal ani jeden. Zasunul som ju na doraz a odistil poistku. Potom som pozrel na telefón pri posteli. Bol to domáci telefón so šiestimi tlačidlami. Pri jednom bolo heslo Pán Di Stefano, spálňa. Zdvihol som slúchadlo a stlačil gombík.

V slúchadle tri razy zabzučalo, a keď som už strácal nádej, ozval sa mrzutý hlas strýka Rocca. „Čo, dofrasa, chcete?“

„Si v poriadku?“

„Nič mi nechýba,“ zlostne odsekol. „Zasa vám máta v hlavách?“

„Možno ťa prekvapí, že ktosi u nás na chodbe zastrelil strážcu,“ oznámil

som. „A hore schodmi utekali dvaja pištoľníci.“

„Nič som nepočul,“ neveril. „Musel by som predsa počuť strieľať osobných strážcov pred mojou izbou.“

„Možno aj tí sú už nebohí,“ hádal som. „Ani ja som nič nepočul, keď tu zabili strážnika. Zrejme použili tlmiče.“

„Z toho by sa človek posral,“ zamrmľal strýko Rocco. „Dnes už nik nepozná férový boj.“

„Iste ťa hľadájú. Chcú sa dostať do tvojej izby,“ varoval som ho.

„Darmo sa namáhajú,“ uzemnil ma. „Sem sa tak ľahko nedostanú. Moja spáľňa je nedobytná. Oceľové dvere sú pokryté dreveným panelom, aj steny sú vystužené oceľou. Ešte aj obloky sú z prezidentského nepriestrelného skla.“

„A čo ak použijú plastickú trhavinu a vyvalia ti dvere?“

„To by ma prekvapilo,“ pokojne odvetil strýko. „Ale ešte väčšmi ich. Len čo by prešli dverami, zasypal by ich olovom dvojhlavňový automat Uzis, namierený na nich.“

„Vo Vietname používali pred útokom slzotvorný plyn,“ upozornil som. „Keď si oslepený a dusíš sa, nemôžeš vôbec strieľať.“

„Kde je tá putana s mojou vnučkou?“ spýtal sa.

„Sú v bezpečí, zamkli sa v mojej kúpeľni.“

„To je im čerta platné, ak vás tí trkvasi hľadájú,“ zahundral. „Zaved' ich k núdzovému schodišťa, nech zídu na prízemie, tam sa už o ne postará bezpečnostná služba.“

„Ale čo bude s tebou?“ nedal som mu pokoj.

„Len ich odprevaď ku schodom. A ak chceš nasilu sekať hrdinu, príď za mnou sem,“ navrhol.

„Nebud' ironický,“ miernil som ho. „Sľúbil som ti, že zomrieš v posteli, nie prevrátený ako rešeto. Možno sa vôbec k tebe dostať?“

„Na terase je vonkajšie schodište, ktoré spája tvoje poschodie s mojím. Vedie k francúzskym dverám za mojou kanceláriou. Máš zbraň?“

„Vzal som ju mŕtvemu strážcovi.“

„To je beretta špeciál. Vieš s ňou narábať?“

„Jasné,“ ubezpečil som ho.

„Okey,“ pokojne dodal. „Keď sa dostaneš sem hore, postrieľaj najprv tých odkundesov v kancelárii. Strieľaj bez výstrahy, ináč ťa odpraví oni.“

„Chápem,“ prisvedčil som.

„A obleč si sveter, lebo vonku na terase je riadna zima, nechcem, aby si prechladol.“

„Mám sveter,“ ubezpečil som ho.

„Dobre. A maj oči na stopkách. K dverám na mojej terase sa dostaneš presne o sedem minút a hneď začni strieľať. Vtom okamihu vyjdem ja zo svojich dverí s búchačkou. Ak ich nezložíš ty, dostanem ich ja.“

„Radšej zostaň v izbe,“ radil som mu. „Nebud' hlupák, predsa sme rodina.“

Telefón sa odmlčal. Zaklopal som na dvere kúpeľne. „Otvor,“ zavolať som.

Alma otvorila. Dieťa držala pritúlené k sebe. „Ako to vyzerá?“

„Rocco prikázal, aby ste odtiaľto odišli.“ Natiahol som si sveter. „Pod'ťe za mnou.“

Trvalo dve minúty, kým som našiel núdzové schody. Otvoril som dvere. „Zíďte dolu na prízemie, tam sa už o vás postará bezpečnostná služba.“

„A čo bude s tebou?“

„Máme so strýkom Roccom istý plán. Chod'ťe už!“

Angela zdvihla tváričku ku mne. „Strýko Jed, ty si naozajstný hrdina.“

Zasmial som sa. „Len už chod', zlatko.“

Kým som sa dostal k dverám na terase, uplynulo dve a pol minúty. Otvoril som ich a ovanul ma ľadový oceánsky vietor, až mi zarazilo dych. V hrudi mi od bolesti pískalo, keď som sa štvrel po zľadovatených schodoch spájajúcich terasy. Ruky mi primrzali na železné zábradlie schodišť'a. Ani neviem, ako som sa ta dostal, ale keď som sa prikrčil pri dverách na terase horného poschodia, hodinky ukazovali, že mi to trvalo šesť a pol minúty.

Dofrasa. Preklíňal som. Strýko Rocco vravel, že to bude rovných sedem minút. Musím teda ešte tridsať sekúnd počkať. Tridsať sekúnd v mrazivom pekľe plnom ľadového vetra.

Keď som zvieral berettu v ruke, mal som pocit, že držím kus ľadu. Modlil som sa, aby som mohol ohýbať prstami, keď budem chcieť z tej prekliatej búchačky vystreliť. O pätnásť sekúnd som sa narovnal. Strýko Rocco mal opäť pravdu, dnu som videl dvoch zabijakov. Potichu som sa naklonil k terasovým dverám a stlačil som kľučku, ale dvere sa neotvorili, boli asi primrznuté. Skúšal som ich uvoľniť kopnutím. Ani sa nepohli.

V tom okamihu som zbadal, že zbrane tých bastardov mieria na mňa. Nevedel som, či mám žiadať o ochranu Adonaia, patróna mojej matky, alebo Svätú Máriu, Matku Božiu, ochrankyňu môjho otca. Videl som modro-biele záblesky ich zbraní, ale nepočul som nijaký zvuk. Možno som

už bol mŕtvy. Náhle sa mi zdalo, že popri mne prefrčali guľky cez sklené tabuľky terasových dverí. Ani sa ma však nedotkli.

Vzápätí som za sklom zbadal strýka Rocca, ako vychádza z dverí svojej spálne a v ruke drží automat. Jeho dva výstrely som počul aj za dverami. Strýko Rocco postrieľal oboch chlapov od chrbta vo chvíli, keď sa ma chystali odbachnúť cez sklá dverí. Ani netušili, kto ich dostal. Padli tvármi na zem a strýko ich opatrne obchádzal. V ruke sa mu hojdal veľký kľúč, ktorým otvoril terasové dvere.

„Pod' dnu,“ pozval ma. „Veď tam načisto zmrzneš.“

„Ty si riadny pekelník,“ drkotal som zubami a nadával. „Mohli ma pokojne zabiť.“

„Vylúčené. Nevieš, že je to prezidentské nepriestrelné sklo?“ tíšil ma.

„Ale môže z toho byť zápal pľúc,“ stále ma ešte drvila zima.

„Vydrž chvíľku. Mám tu pravú sicílsku grappu. Keď si dáš za pohárik, budeš ako znovuzrodený,“ ubezpečil ma.

Zamieril k baru a nalial mi. Nezabudol pritom ani na seba. „Salute.“

„Salute,“ pripil som mu. Grappa mi skoro prepálilo črevá. Obrátil som sa a obzeral si tých dvoch na zemi. Pohľadom som preletel izbu a spýtal som sa. „A kde sú tvoji osobní strážcovia, že ich nevidieť?“

Strýko Rocco ukázal na mŕtvych mužov. „Tam ležia.“

„Nerozumiem tomu,“ priznal som.

„Nieкто ich podplatil,“ vysvetľoval. „Peniaze sú koreňmi všetkého zla, tie ich zničili.“

Pozeral som naňho ako vyjavený. „Kto ich podplatil?“

Mykol plecom. „Najskôr Nico. Podľa všetkého ani netušili, že Nico už nie je medzi živými. Keby to boli vedeli, neboli by sa na to dali, lebo ich nemá kto vyplatiť.“

„Ty si dal zlikvidovať Nica?“

„Ale čoby,“ odmietol. „Som povznesený nad také veci.“

„S tou osobnou strážou mi to akosi nehrá,“ lámal som si hlavu.

„Veci treba rozumieť,“ vysvetľoval. „Nemuseli sa s tým ponáhľať v noci. Mohli ma dostať ráno, keď prichádzam dolu na raňajky. Dobre vedeli, že do mojej spálne z nich nik živý dnu nevkrôčí.“

„Načo si potom potreboval mňa, strýko Rocco?“ bol som zvedavý. „Zdá sa, že by si si bol poradil výborne aj sám.“

„Mýliš sa. Ak v tomto smere dlhšie podnikáš, skôr či neskôr ťa určite dostanú. Už mám toho vzrušenia plné zuby. Som už na to pristarý. Sme

rodina. Len pozri na tie mŕtvoly. Môže človek takto žiť? Budeš ma musieť odtiaľto čím skôr dostať.“ Pozrel na mňa s výčitkou.

Hľadeli sme si do očí: „Dal by som si ešte jednu grappu.“

Obom ešte raz nalial. Konečne mi bolo zase teplo. „Ako sa chceš zbaviť týchto tu?“

„Mám dolu svojich ľudí. Budú mlčať ako hrob.“ Pozrel na mŕtvych strážcov. „Mrzí ma na tom celom iba jedno. Ten perzský koberec na dlážke ma stál stopäťdesiat tisíc. Na svete sú iba dva také. A tí dvaja bastardi ho úplne zničili.“

Strýkova grappa mala zvláštnu vlastnosť; hoci vám naozaj išla prepáliť črevá, pritom vám aj poriadne prevetrala mozog. Aj z mojej hlavy urobila vysokovýkonný počítač. Sedel som na barovej stoličke a pozoroval strýka, ako telefonuje. V miestnosti okolo nás sa pohybovali ľudia, ktorí čistili dlážku a dávali všetko do poriadku, akoby sa nebolo nič prihodilo.

Strýko Rocco hovoril po taliansky. Nerozumel som dobre, ale vďaka môjmu mozgovému počítaču som presne chápal, čo hovorí. Nevedel som, s kým sa rozpráva, ale svojich partnerov označoval za trkvasov, ktorí nepoznajú pravidlá. A ak ich nebudú dodržiavať, skončia do jedného za mrežami. Skôr než položil slúchadlo, zasmial sa a povedal: „Ciao.“

„Alma s dcérkou idú hore,“ oznámil mi.

„Dobre. A ja si musím ísť trochu pospať. Ráno sa chcem čím skôr dostať do New Yorku a odtiaľ poletím do Los Angeles.“

„Nikam nepôjdeš,“ energicky vyhlásil. „Zajtra tu máme veľmi dôležitú poradu.“

„Ale ja mám dohovorenú schôdzu vo svojej kancelárii, ide o uzavretie zmluvy s Aerospatíalom,“ bránil som sa. „Dal som im už polmiliardovú zálohu a ak zmluvu nepodpíšem, môžem o doláre prísť.“

„Neprideš o nič,“ dôverne mi prezradil strýko. „Ale ak sa nezúčastníš na tej zajtrajšej porade u mňa, určite prídeš o všetko.“

Môj počítač poháňaný grappou zabzučal. „Strýko Rocco, ak sa dobre pamätám, pozval si ma sem kvôli rodinnej záležitosti, ale teraz hovoríš zrejme o čomsi inom, však?“

Bez slova ešte nalial grappu do pohárov. „Vypi si,“ ponúkal ma.

„Ty si môj strýko,“ prešiel som do útoku. „Dnes v noci som sem hore vyliezol rozhodnutý za teba hoci aj zomrieť, ak by bolo treba. Ale ty si sa nezachoval voči mne čestne. Opäť si sa zahral na Krstného otca.“

„Krstných otcov viac niet,“ namietal ticho. „Sme všetko iné iba nie poctiví obchodníci.“

„O aký obchod vlastne ide? Myslíš ten so smrťou?“ pritlačil som ho k stene.

„Ide o niečo celkom iné,“ odvetil. „Tí muži sa iba hrajú ako malé deti, ktoré videli priveľa filmov.“

Chvíľu som naňho hľadel. „Vôbec ťa nechápem. Čo má tvoja zajtrajšia porada spoločné s mojou dohodou s Aerospatíalom?“

„Má to byť stretnutie s Európanmi, ktorí majú v Aerospatiale väčší vplyv ako ty, Američan. Tvojím hlavným súperom je holandská spoločnosť, ktorá ponúka firme veľkú sumu.“

„Viem,“ odsekol som. „Povedz mi radšej niečo, čo neviem.“

„Holandská spoločnosť ťa chce vykúpiť za tri miliardy, a to v hotovosti,“ dodal.

„O dva roky bude mať môj podnik cenu päť miliárd,“ bránil som sa.

„Vďaka magickému slovu ‚prestavba‘ sa počet aerolínií pred tromi rokmi zdvojnásobil. Darilo sa ti, lebo ťa potrebovali. Ale teraz pracovné náklady, údržba a ceny pohonných látok priam explozívne stúpajú,“ vážne mi vysvetľoval strýko Rocco. „Sedemdesiat percent nových aerolínií nemá finančné krytie, dopravuje samý odpad, slúži záujmom vydríduchov. Priemysel dnes už škrtá z rozpočtov dopravné, len aby si mohli firmy udržať hlavy nad vodou. Stačí malá recesia a budeš mať toľko vyradených lietadiel, že si s nimi vôbec neporadiš.“

„Nerátaj s takým niečím,“ nesúhlasil som. „Trh vykazuje stúpajúcu tendenciu a obchodné prognózy sú spoľahlivé.“

„Dlhé roky som bol v tých veciach doma,“ pokojne reagoval. „Pritom som sa naučil jednému. Lopta je guľatá, taký je aj život. Pre všetko platí, čo ide hore, pôjde raz aj dolu.“

„Ale skôr či neskôr vyjde zase hore. To som sa naučil z dejín,“ oponoval som.

„Máš pravdu,“ prisvedčil. „Ale musíš dávať pozor, aby si sa pri tom zostupe príliš nepošmykol.“ Chlipol si grappy. „Ak dostaneš tri miliardy za svoju spoločnosť, koľko ti zostane čistého?“

Počítač zabzučal a vyhodil čísla. „Niečo medzi šesťsto a šesťstopäťdesiatimi miliónmi po zdanení.“

V jeho tvári som čítal úprimnú úctu. „Si bohatý človek,“ priznal.

„Nie som však tvoja trieda, strýko Rocco,“ zalichotil som mu.

„Ale možno si na tom lepšie,“ smutne prehodil. „Ako pätnásťročný si nemusel odpratávať spoločenský hnoj, nezakúsil si jedenásť takých tvrdých rokov života ako ja a nemusel si vraždiť, aby si zachránil holý život alebo získal rešpekt svojich známych. Ani ti nikdy neťažila smrť viečka, keď si šiel spať.“

Položil som mu ruku na plecía. „To je už dávno za nami, strýko. Boli to iné časy, iný svet.“

„Ale ešte stále žijem. A pre mňa je ten svet stále rovnaký.“ Pokojne dodal: „Preto by som z neho chcel odísť.“

Prišiel rad na mňa, aby som ponalieval grappu.

„Salute,“ zdvihol som pohár. Dopili sme. Otvorili sa dvere a do miestnosti vošli štyria muži v overaloch. Priniesli druhý veľký koberec a prestierali ho na dlážku. Nik si už ani nespomenie na ten zakrvavený, ktorý pred chvíľou odniesli.

Nechápavo som hľadel dolu, potom som pozrel na strýka Rocca. „Nepovedal si mi, že sú iba dva také perzské koberce na svete?“

Usmial sa a prikývol. „Dobre si počul. Nuž vieš, nechcel som riskovať, že by som raz oň prišiel, tak som pre istotu kúpil oba.“

„A čo urobíš s tým poškodeným?“

„Pošlem ho loďou do Pakistanu. Tam ho vyrobili pred dvesto rokmi. Pakistanci sú jediní na svete, čo vedia také koberce čistiť a opravovať.“

Zliezol som z barovej stoličky. Bol som trochu neistý v kolenách. „Idem si ľahnúť.“

Zjavila sa Alma, dokonale oblečená. Podišla k strýkovi Roccovi. „Nestalo sa ti nič?“

„Všetko je okey,“ prikývol.

Obrátila sa ku mne. „Angela už zaspala.“

„Je milá,“ povedal som.

„Vieš, že ťa priamo zbožňuje? Je presvedčená, že si hrdina,“ dodala.

Zasmial som sa. „Je to ešte dieťa. Keď dospeje, bude si myslieť, že som hlupák.“

Strýko Rocco nám skočil do reči. „Si skutočný hrdina. Prišiel si mi zachrániť život.“

„Naletel som ti,“ odporoval som. „Nepotreboval si nijakú pomoc.“ Rozbolela ma hlava. „Radšej už idem spať, som ako v mrákotách.“

„Pomôžem ti zísť dolu schodmi,“ ponúkla sa Alma.

„Nie, ďakujem. Zídem aj sám,“ odmietol som.

Obrátila sa k strýkovi Roccovi. „Povedal si mu, že odchádzam do Los Angeles?“

Pozrel som na strýka. „Nič si mi nepovedal.“

Rozhodil rukami. „Zabudol som.“

„Vyserme sa na to,“ navrhol som a ako v tranze som vyplával z izby. Nechýbalo veľa a bol by som zletel dolu schodmi. Našťastie tam sedeli

traja brigádnici, tí mi pomohli dostať sa bezpečne do postele. Všetko sa okolo mňa krútilo a v okamihu som zaspal. Nebol by som veril, čo dokáže grappa. Zobudil som sa až na druhý deň okolo poludnia.

Keď som otvoril oči, na peľasti mojej postele sedel strýko Rocco. „Ako sa cítiš?“

Sliepňal som proti svetlu. Mal som pocit, že mi každú chvíľu exploduje hlava. V ústach vyschnuté, akoby som v nich mal napchatú bavlnu. „Strašne,“ zavrčal som.

Otvoril nočný stolík a vybral z neho prázdny pohár. Vzal do ruky krčiazok s červenohnedastým nápojom, v ktorom plávali ľadové kocky. Naplnil pohár a podal mi ho. „Vypi to, hneď sa budeš cítiť lepšie.“

Priložil som pohár k ústam. V nose som zacítil neznámu vôňu. „Dofrasa, čo je to?“

„Krvavá Mary a Fernet Branca,“ povedal. „Len to vypi!“

Rýchlo som nápoj vypil. Dvíhal sa mi pritom žalúdok. „Chuť to ako sračka,“ zúrilo som.

Hneď mi ešte raz nalial. „Repete!“ prikázal.

Poslúchol som ho ako automat. Zrazu som opäť ľahko dýchal a v očiach sa mi vyjasnilo, hlava ma tiež prestala bolieť. „Pánabeka, kto ti dal ten recept?“ žasol som.

Rehotal sa. „To bola protigrappová medicína mojej mamky.“

„Teda tá pôsobí,“ čudoval som sa. „Dám si sprchu a oblečiem sa. Kedy vravíš, že je tá vaša schôdza?“

„Schôdza vlastne už bola. Ale nevidel som dôvod, prečo by som ťa budil,“ chlácholil ma.

„Tak o čo na nej, dočerta, išlo?“

„Všetko je v najlepšom poriadku,“ smial sa. „Ubezpečil som ich, že to spoľahlivo zvládneš.“

„Že spoľahlivo zvládnem čo?“

Usmial sa. „Kúpiš si kontrolu nad Millennium Films.“

„Ale veď sa v tom fachu vôbec nevyznám. Čo by som si s tým počal?“ bránil som sa.

„Teda to necháš na nich.“

Chvíľu som uvažoval. „A čo sa stane, ak sa do toho predsa pustím?“

„Presne to chcel urobiť Jarvis.“

„Nemám si teda v čom vyberať,“ vzdal som sa.

„Práve tak ako ja,“ povedal strýko Rocco. „Som patrone, ale oboch nás to asi dorazí.“

Kim sa hnevala. „Ty si naozaj trkvas,“ vyčítala mi. „Čo ťa, dofrasa, po tom, či tvoj strýko príde o dvesto alebo štyristo miliónov? Má dosť peňazí, ani nezbadá, že o nejaké prišiel.“

„Požiadal ma o pomoc. Napokon, veď sme rodina.“

„To je celý on,“ pokračovala Kim. „Čerta mu záleží na tebe. Chce ťa iba dostať do svojich kráčov, aby si sa staral o jeho obchody. Vôbec neberie ohľad na podnik, ktorý si budoval a rozvíjal celé roky. Máš dosť svojich peňazí, vôbec nepotrebuješ jeho pomoc.“

„Upokoj sa, Kim, a pod' si ľahnúť. Všetko sa dobre skončí,“ utešoval som ju.

„Už to vidím ako,“ štipľavo zazrela. „Bud' skončíš vo väzení, alebo pod zemou ako tí ostatní.“

„Zostanem vo svojom podniku naďalej. Iba mu pomôžem dať veci do poriadku. Potom to nechám tak,“ tíšil som ju.

„Okrem toho ti dlhuje osemdesiatpäť miliónov,“ dobiedzala ďalej. „Som zvedavá, kedy ti ich vráti.“

„Určite mi ich vráti,“ bránil som ho. „Je to predsa vec jeho cti.“

„Ale ty si už podpísal dohodu s Bradleyom. Zaviazal si sa, že mu dáš ďalších štyristo miliónov a ten jeho starý prefíkaný advokát to narafičil tak, že tvoja spoločnosť nedostane žiadne prostriedky, kým tie peniaze nevyplatíš,“ zlostne na mňa zagánila. „Prišiel si načisto o rozum? Zabudol si, že je to celkom iný štýl ako v General Avionics? Uvidíš, že nech sa pustíš s nimi do čohokoľvek, stále ťa budú držať v šachu.“

„Len sa neposer. Radšej sa prestaň do toho pliesť,“ odsekol som. „Je to moja starosť, nie tvoja.“

Obrátila sa chrbtom k posteli. „A prečo si vracel senátorovi Beaufortovi, aby tej kurve vybavil americké občianstvo?“ dobiedzala zvýšeným hlasom.

„Jarvis jej to vybavoval, prv než vyletel do vzduchu. Občianstvo potrebuje kvôli spoločnosti FCC, kde si chce kúpiť podiel, lebo len Američania sa môžu stať podielníkmi televíznych a rozhlasových staníc. Aj Rupert Murdoch to tak urobil a ten si odhryzol väčší kus, ako je toto,“ vysvetľoval som.

„A čo, ak vám to nevyjde?“ nadhodila a pozrela na mňa.

„Potom strýko Rocco použije tvrdšie prostriedky.“

Obrátila sa ku mne. „To asi sotva.“

„Ako to myslíš?“

„Na to je príliš chytrý. Hlavné, že ťa už dostal na hák,“ povedala. „Ak ti nesplatí päťsto miliónov dolárov, budeš musieť predat' General Avionics.“

„Ale on sa so mnou vyrovná,“ bránil som ho. „Pochopí to.“ Zlostne sme na seba zazerali. „Tak ako to pochopil s Angelovým deckom,“ pripomenula. „Nevšimol si si náhodou, že má svetlohnedé vlasy a zelené oči ako ty? Angelo tok predsa nevyzeral.“

mlčal som. Angelo mal čierne vlasy a tmavohnedé oči.

„Keď sa chcela za teba vydať, tvoj strýko ju vyplatil, aby ju dostal preč. Sám si mi to povedal,“ uzemnila ma.

Krútil som hlavou. „Asi som táral.“

„Ani nie. Obaja ste ju preťahovali.“

„Ale nie odrazu,“ priznal som.

„Teda jeden po druhom,“ trvala na svojom. „Diet'a môže byť tvoje.“

„Blázníš.“

Všimol som si, že jej po lícach stekajú slzy. „Muži sú takí hlúpi.“

Pohladkal som jej ruku. „Ja nie som taký hlúpy, mám predsa teba,“ tíšil som ju.

Pritlačila si tvár na moju hrud'. „Mám strach, že prídeš o všetko, čo si tak ťažko nadobudol.“

„Neboj sa,“ upokojoval som ju. Pritiahol som si bližšie jej tvár a bozkal som ju.

„Je to obyčajná kurva,“ zdôrazňovala. „Dala sa celá poplátať u plastického chirurga. Oči, tvár, hrdlo, prsia, ba aj z brucha jej odstránili podkožný tuk.“

„Odkiaľ to vieš?“ žasol som.

„Sám si mi povedal, že vyzerá ako pred dvanástimi rokmi. Inak to predsa nie je možné. Veku sa neubrání ani jedna žena. Najmä ak už rodila.“

Rozosmial som sa. „Ktovie, či jej nenapravili aj tú jej cicušku?“

„Možné to je,“ vážne pripustila. „Nechceš sa o tom presvedčiť?“

„Ďakujem,“ bránil som sa. „Nechcem sa vrátiť o desať rokov späť.“

Prešla mi rukou po tele. „Nehovorím? Už ti aj vstáva,“ zaznamenala. „Len čo si spomenul cicušku.“

„Štetka!“ Vybozkával som ju a pritiahol na seba. „A nemyslíš, že sú to tvoje ruky, čo ma tak rozpaľujú?“

„Si riadny hlupáček.“

„A ty obyčajná bosorka,“ konštatoval som. „Sadni si mi bližšie k tvári, nech z teba vypijem všetku zlosť.“

Zatiahol som svojho ohnivého tátoša do garáže v budove, kde mám kanceláriu, a zastavil som sa u dozorca parkoviska. Vyšiel zo svojej malej búdky a usmial sa na mňa. „Dobré ráno, pán Stevens.“

„Dobré ráno, John.“

Pozrel na mňa. „Na poschodí pri výťahu nad garážami vás čaká slečna Latimerová.“

„Ďakujem, John,“ prehodil som a zamieril cez chodbu k výťahom. Otvoril som dvere do malej miestnosti. Bola v nej sama a práve zhasila cigaretu v nádobe s pieskom stojacej v rohu.

„Čo ťa trápi?“ spýtal som sa, lebo som ju ešte nevidel fajčiť v pracovnom čase.

„Nepovedal si mi, že na schôdzu príde aj tá kurva,“ oborila sa na mňa.

„Vravel som, že tam budú všetci. Ona je predsa vo vedení,“ bránil som sa. „Nemohol som ju vynechať.“

„Vôbec jej nedôverujem.“

„Nebud' žiarlivá,“ tíšil som ju. „Nemysli na to. Je to len obchod. Po skončení schôdze ju viac neuvidíš.“

„Ja možno nie. Ale čo ty?“

„Si smiešna. Ani ja ju neuvidím.“

„Nečuduj sa, že žiarlim, ale naozaj sa mi hnusí,“ pripustila.

„Nie si trochu staromódna?“ smial som sa.

Pozrela na mňa. „Ako to myslíš?“

„Si predsa moderne zmýšľajúca žena, moje dievča.“

„Prepáč. Stratila som nervy.“

Vykročil som k výťahu. „Všetci sú už hore?“

„Áno, už sú tam. Prišli načas. Shepherd so svojím advokátom, Gitlin, McManus z Americkej banky, Peachtree s asistentom, Shifrin, tá kurva a jej kanadský bankár, skupina D. B. L., Siddely, zástupca Millenia, ďalej Jim Handley z našej kancelárie s revízorom účtov Davom Blitzom. Myslím, že do toho zapadám aj ja ako sekretárka a zapisovateľka.“

Usmial som sa na ňu a podotkol, zatiaľ čo výťah stúpala. „Si prefíkaná. Vedel som, že si nájdeš spôsob, ako sa dostať na tú schôdzu.“

„Nie som hlúpa. Predsa ťa nenechám s tou ženskou samého v jednej miestnosti.“

Keď som vkročil do zasadačky, čítal som na tvárach účastníkov schôdze zvedavosť. Sadol som si za vrchstola, Kim si sadla po mojej ľavici, pred sebou mala magnetofón a stenografický stroj.

„Dobré ráno, pani Jarvisová a páni. Ako prvé chcem sa vám poďakovať za účasť na tejto schôdzi, ktorú sme zvolali tak náhle a nečakane. Ako iste viete, v posledných mesiacoch som študoval operatívnosť a problematiku našej spoločnosti Millennium a dospel som k záveru, že nás v najbližšom čase očakáva hodina pravdy. Spoločnosť je po uši zadĺžená a s prostriedkami na jej ďalšiu produkciu by sme nevystačili ani dva týždne. V takejto situácii nám nepomôže ani paragraf jedenásť našich stanov. Nemáme nijaký inventár ani aktíva, ktoré by nás udržali nad vodou, kým sa spamätáme. Jediné, čo by nám za týchto okolností pomohlo, je reorganizácia alebo verejná dražba. Ale nazdávam sa, že ani od toho si nemožno sľubovať nijaký zázrak. Hovorím preto otvorene: Spoločnosť príde o všetko.

Prítomní dlhý čas mlčali, potom sa pokojne ozval sudca Gitlin. Prešiel priamo k jadru veci. „Ak spoločnosť vyjde na mizinu, najviac budú na tom škodovať pán Shepherd a pani Jarvisová. Obaja majú v podniku po štyristo miliónov,“ vysvetľoval.

„Presne tak,“ súhlasil som. „Ale Shepherd mi dlhuje osemdesiatpäť miliónov. Nevidím možnosť, ako by mi ich mohol vrátiť. Čiže poškodený budem aj ja.“

„Povedal si, že chceš Brada podporiť,“ ticho ma opravil sudca. „Vedel si, že máš byť jedným z tých, čo majú štyristomiliónový podiel.“

„Ale to nemám na papieri. A neinformovali ste ma zavčas, v akom hajzli sa spoločnosť nachádza,“ bránil som sa.

„Skús nás za to žalovať,“ kontroval starec.

„Mám na tých osemdesiatpäť miliónov dolárov potvrdenie, ktoré podpísal Shepherd. Vyznám sa náhodou lepšie v zákonoch ako ty.“

„Podľa mňa si obyčajný podvodník,“ odbil ma s úsmevom sudca.

„C'est la vie,“ nedal som sa. „Taký je život.“

Pán Kinnard, Almin kanadský bankár, pozrel na mňa. „A čo máme s tým spoločné my?“

„Neviem. Tú pôžičku ste poskytli nebohému pánu Jarvisovi. Chápem to tak, že celý jeho podiel prešiel do vlastníctva spoločnosti.“

„Ale teraz tvrdíte, že spoločnosť nestojí zaveľa,“ odsekol.

„Musíte sa uspokojiť s mojimi sympatiami,“ schladil som ho.

Jed, teraz vidím, že si obyčajný kokot,“ vyštekla Alma. „Myslela som, že sa na teba môžem spoľahnúť.“ Rozplakala sa.

„Osobne sa môžeš spoľahnúť, Alma,“ upokojoval som ju. „Ale toto nie je osobná záležitosť, to je obchod.“ Nechtiac som ju obdivoval. Taký vynikajúci výkon som od nej nečakal. Od začiatku nepôsobila ako účastníčka komplotu, ale ako žena, ktorou všetci pohrdajú. V duchu som si pomyslel, že podobnú taktiku použila, keď pripravila dvoch Jarvisových synov o majetok.

„Počkaj chvíľu,“ ozval sa Shepherd a zagánil na mňa. „Iste si nás nepozval na túto schôdzu iba preto, aby si nám oznámil, že spoločnosť je na dne. Všetci to dobre vieme. Mal si niečo iné za lubom.“

Usmial som sa naňho. „Správne hádaš, Brad.“

„Chceš spoločnosť prebrať sám,“ doplnil.

„Mýliš sa, Brad. Ja ju chcem kúpiť,“ priznal som.

„Si ešte väčší blázon, ako som bol ja,“ konštatoval Brad.

„Možno budem mať šťastie. Dám vám päťdesiat percent za každý dolár vašich akcií,“ navrhol som.

„Z toho nebude nič. Dohodol som sa s Jarvisom na stopercentnom vyplatení.“

„Jarvis je mŕtvy. Možno sa dohodneme s pani Jarvisovou,“ dodal som.

Alma pozrela najprv na mňa, potom na kanadského bankára pána Kinnarda. „Čo na to poviete?“

„Päťdesiat percent je lepšie ako nič,“ odvetil bankár. Alma prikývla. „Súhlasím s návrhom.“

„Počul si ju,“ povedal som Bradleymu.

Ten sa obrátil na sudcu Gitlina. „Čo na to povieš?“

Gitlin sa kyslo usmial. „Niečo sa mi na tom návrhu nepozdáva, ale vidím, že sme sa dostali do kaluže plnej piraní. Vezmite, čo vám ponúka.“

Vstal som od stola. „Ďakujem, páni. A teraz požiadam právnikov, aby čo najskôr pripravili vzájomnú dohodu. Peniaze mám pripravené, dostanete odo mňa záručnú listinu.“

Bradley očervenel ako varený rak a rozzúrený na mňa pozrel. „Poriadne si nás obtiahol, nemyslíš?“

Mlčal som.

„A ja som myslel, že si nám prišiel pomôcť,“ dodal.

„Taký bol úmysel. Ale nevedel som, že vo vode plávajú už len zdochliny. Jarvis vám vrazil harpúnu do zadku. Nebyť mňa, nemali by ste vôbec nič. Teraz sa vráťte na svoje pracoviská a usporiadajte si veci.

Alma prikývla. „S tým si už poradíme sami.“

„Ďakujem vám,“ skončil som a sledoval ich, ako vychádzajú zo zasadačky. Peachtree so svojím asistentom ma nespúšťali z očí.

„Daniel,“ prihovoril som sa mu, „ty si ešte stále prezidentom spoločnosti. Spolieham sa na tvoje vedomosti a schopnosti, hoci viem, že si paskuda. Chcem previesť sto miliónov dolárov na operatívny účet spoločnosti a očakávam, že produkcia pobeží hladko ďalej. Súčasne som vymenoval Jima Handleyho za výkonného viceprezidenta a hlavného finančného poradcu. Žiadam vás oboch, aby ste si dôkladne preverili celú spoločnosť a dali veci do poriadku. Dúfam, že obaja všetkým zdvihnete mandle, ako sa patrí.“

Peachtree pozrel na mňa. „Ďakujem, Jed. Ale iste vieš, že ešte nemám zmluvu.“

„Viem. Spol'ahni sa, zajtra ráno ju dostaneš.“ Vymenili sme si pohľady. „Koľko peňazí potrebuješ?“

Daniel pokrčil plecom. „Ešte som o tom nerozmýšľal.“

„Teda porozmýšľaj, potom si spolu sadneme a dáme to do poriadku,“ navrhol som.

„Na zajtra potrebujem desať miliónov dolárov,“ oznámil. „Núka sa mi príležitosť prevziať distribúciu Hviezdneho ostrova. Všetky ateliéry krútia nad tým hlavami, ale producent je môj starý známy. Vie, že mu dáme na tom zarobiť.“

„To je už tvoja vec, len sa daj do toho,“ povzbudil som ho.

„A čo bude robiť Jim Handley?“

„Jim prevezme starosť o financie - budeš s ním spolupracovať.“

„Výborne,“ povedal a vstal z kresla. „Teda mám čo robiť. Vrátim sa do ateliéru.“

Potriasli sme si ruky. „Maj sa dobre.“

Zasmial sa. „Aj ty sa maj,“ opakoval a odišiel zo zasadačky so svojím priateľom.

Oprel som sa pohodlne v kresle a zapálil si cigaretu. „Bože na nebi,“ vzdychol som si. Načisto vyšľavený mal som pocit, akoby ma vytiahli zo žmýkačky. Stále som čakal peniaze od strýka.

O chvíľu sa u mňa zastavil Jim Handley. „Šéfe, aký bude náš ďalší krok?“

„Vypožičiame si.“ Obrátil som sa na Schrafta, vedúceho trojčlennej delegácie firmy D. B. & L. „Mohli by sme umiestiť na trhu miliardu dolárov s vysoko výnosnými dlžobnými úpismi?“

Ron bol mladý, ale myslelo mu to, skvele sa vyznal vo svojom odbore. Hneď trafil klinec po hlavičke.

„To sa nám nepodarí. Mike vraví, že na také triky už nenaletia,“ dodal.

„Ale veď máme aktíva,“ nevzdával som sa. „Nehnutelnosť má hodnotu najmenej štyristo miliónov a vynáša nám ročne štyridsať miliónov. Stačí jeden filmový trhák a budeme sa topiť v peniazoch.“

„Millennium stratila za posledné dva roky skoro dvesto miliónov. Nemali sme nijaké trháky a okrem toho Mike vôbec neverí v dobré obchody s filmom,“ uzemnil ma Ron.

„A čo keď sa mýli?“ nadhodil som.

„Ale veď Mike ťa má rád a chce s tebou obchodovať. Ak dôjde k fúzii Millennia s General Avionics, nazdáva sa, že bude môcť previesť na tvoje konto päť miliárd výnosných dlžobných úpisov.“

Prevíral som ho pohľadom. „To je sračka,“ zrúkol som. „General Avionics nepotrebuje nijaké peniaze. Nemienim skončiť na dražbe ako nejaká filmová spoločnosť.“

Ron nestratil nervy. „To len tak uvažujem. Mike nám chce iba pomôcť,“ ubezpečil ma.

Vstal som a podal mu ruku. „Poďakuj sa mu. Tak si tú jeho pomoc nepredstavujem,“ odmietol som. Zdvorilo sme si potriasli ruky a vyšli zo zasadačky.

„Kurevníci,“ zavrčal Handley.

„Je to ako psovi mucha. Výhodný obchod, ale len pre Miku,“ dodal som.

Sherman Siddely sa zrazu obrátil na mňa. „Hovoril som s McManusom a zhodli sme sa, že Americká banka nám nijako nepomôže.“

Zasmial som sa. „Počul si už o banke, ktorá by ti požičala peniaze, keď ich skutočne potrebuješ?“

McManus prisvedčil: „Máš pravdu. Americká banka utrpela štyridsaťmiliónovú stratu na filmoch, ktoré prepadli.“

„Len to dotiahni do konca, Mac,“ vyzval som ho. „Americká banka prešustrovala na nenávratných pôžičkách vo filmovom priemysle za posledné roky stámilióny. A to je len kvapka v mori strát. Mimochodom, aj

ty si požičiaval Millenniu len preto, lebo si myslel, že Shepherd prevedie na teba zisky svojej petrolejárskej spoločnosti.“

McManus sa zašklľabil. „Ale nebol hlúpy,“ prehodil.

„Prečo nemáš trochu športového ducha a nerozdelíš si so mnou to, čo nám ponúka Hviezdny ostrov. Päť miliónov nie je tak veľa.“

„A čo mi za to ponúkneš ty?“

„Nový kšeft s General Avionics,“ navrhol som.

„Myslíš to vážne?“

„Zásadne dodržiám slovo. A okrem toho ti ručím, že ak bude mať film úspech, prvý dostaneš peniaze,“ sľúbil som.

McManus sa obrátil k Siddelymu. „Čo myslíš?“

Siddely prikývol. „Peachtree vie, čo robí. Stavím peniaze naňho. Keby bol mal Shepherd takých produkčných, ako je ten ucháň, určite by nebol skončil v hajzli.“

McManus sa zamyslel: „Najprv si vezmem pod lupu svoju kanceláriu. Myslím, že sa tam dá všeličo zmeniť.“

„Správne,“ súhlasil som. „Každá maličkosť pomôže.“

Siddely sa obrátil ku mne. „Jarvis vedel, čo robí. Peachtreeho riadne vyšachoval.“

„Škoda len, že sa nestihol vyhnúť matu vo svojom aute,“ doložil som.

„Jarvis sa zavesil na päty nesprávnej babe,“ povedal Siddely. „Mala v Las Vegas priateľa gangstra.“ Pozrel na mňa. „Nevedel som, že sa poznáš s pani Jarvisovou.“

„Kedysi dávno bola vydatá za môjho bratanca.“

„Pokúšal som sa nadviazať s ňou styk,“ priznal Siddely, „ale nechcela sa so mnou ani zhovárať.“

„Ani som o tom nevedel. Nikdy sa mi s tým nezdôverila. Dozvedel som sa to až teraz, keď sme sa stretli v tomto podniku.“

„Tomu sa hovorí šťastie.“

„Nie je to najhoršie,“ prisvedčil som.

Siddely na mňa pozrel. „Jarvis mi ponúkol miesto viceprezidenta a hlavného poradcu v Millenniu.“

Pozrel som mu do očí. „Ak máš o to miesto stále záujem, môžeš ho mať.“

Zaváhal, potom vystrel ku mne ruku. „Dohodneme sa?“

Usmial som sa. „Som presvedčený, že sa dohodneme.“

Schôdza sa skončila a ja som sa vrátil do kancelárie. Zamieril som k malému baru v rohu miestnosti a pripravil som si škótsku s ľadom.

Kim ma pozorovala. „Ako sa cítiš?“

„Som unavený,“ priznal som a na dúšok odpil pol pohára. „Zavolaj mi strýka Rocca.“ „Načo ho potrebuješ?“

Pozrel som na ňu a povedal: „Sľúbil mi päťsto miliónov dolárov, a dosiaľ som z nich nevidel ani penny.“

Keď som sa vrátil z obeda, našiel som ho sedieť v mojej kancelárii. Vstal z kresla a usmial sa na mňa. „Pán Stevens,“ pozdravil a podával mi svoju vizitku.

LEONARDO DA VINCI
 Riaditeľ finančných transakcií
 Super-Sattel EuroSky Broadcast Corporation
 Canale 21 Lichtenštajnsko

Nechápavo som si ju obzeral.

„Prepáčte, prosím, pán Stevens, nerád vás vyrušujem, ale pán Di Stefano poprosil vašu sekretárku a tá ho ubezpečila, že ma určite prijmete.“

Bez slova som pošliel k stolu a zavolať som na priamej linke strýka Rocca. „Blahoželám ti,“ pochválil ma. „Počul som, že sa ti to podarilo.“

„Kto ti to hlásil? Máš špicľov v mojej kancelárii?“ vyzvedal som. „Len čo som sa vrátil z obeda, počúvam, že už vieš, ako dopadla schôdza. A teraz posielaš ku mne neohláseného emisára. Sľúbil si mi predsa, že budem mať voľnú ruku pri riadení ateliérov.“

„Predsa sme rodina,“ chlácholil ma. „V rodine nepoznáme nič ako voľná ruka alebo súkromie. Napokon, tá návšteva nemá nič spoločné s tvojím súkromím. Leonardo má iba usporiadať naše financie.“

„Okey,“ súhlasil som. „Ale ako?“

„Uvoľni sa,“ navrhol mi strýko Rocco. „Spoláhni sa na Leonarda.“ V slúchadle cvaklo a položil som ho na vidlicu.

Da Vinci bol takmer dva metre vysoký chlap, širokoplec, atletického vzhľadu, mal modré oči, čierne vlasy a bedlivo pestovanú bradu. Na sebe mal tmavý hodvábný oblek talianskeho strihu a bielu košeľu s čiernou viazankou. Podával mi ruku. „Aby ste sa náhodou nečudovali, nemám vôbec umelecké vlohy,“ povedal so smiechom.

Rozosmial som sa. „Ako ste vôbec prišli k tomu menu?“

„Videlo sa mi atraktívnejšie ako meno Leonard Davidson,“ vysvetľoval. „Priezvisko ako Da Vinci vždy zapôsobí na ľudí.“

„Aj na mňa zapôsobilo,“ priznal som.

Z vnútorného vrečka saka vybral obálku a podával mi ju. Otvoril som ju a preletel pohľadom obsah listu. Obsahoval v krátkosti všetky výhody, ktoré som poskytol Shepherdovi, a všetky nové záväzky, ktoré som prevzal v súvisе s Millenniumom. Dovedna to predstavovalo sumu päťstodevät'desiatpäť miliónov.“

Pozrel na mňa. „Sú tie údaje správne?“

Prikývol som. „Áno. Len nechápem, ako ste sa to dozvedeli tak rýchlo.“

„Patrí to už k nášmu fachu. Teraz, keď ste potvrdili celkovú sumu, začneme dávať do poriadku naše účty.“

„Výborne,“ súhlasil som. „Požiadam Jima Handleyho, nášho finančného viceprezidenta, aby sa k nám pripojil. Je to odborník v účtovníctve a v usporadúvaní financií.“

„Skvelé.“

„Mimochodom, tie šeky, čo nám dáte, budú vystavené na americké, alebo zahraničné banky?“ bol som zvedavý.

„V tomto ohľade sme trochu staromódni,“ priznal. „Peniaze prevedieme priamo na vaše bankové kontá.“

Handley vošiel do kancelárie práve vo chvíli, keď Da Vinci postavil na stôl svoju objemnú a nemotornú aktovku a otváral ju. Mal v nej malý osobný počítač, napojený na dvadsaťpäťcentimetrový satelitný tanier. Celé zariadenie zásobovali energiou štyri šesťvoltové batérie. Keď počítač zapol, obrazovka sa rozsvietila. Spočiatku nebolo na nej nič, ale keď nastavil tanier správnym smerom, objavili sa písmená: EUROSKY CANALE 21.

Obrátil sa ku mne. „Je to v poriadku. Môžeme začať.“

Predstavil som ho Handleymu. Ten spočiatku nevedel, o čo ide, ale ako chápaný mladý človek začal klásť otázky. V krátkosti som mu objasnil zmysel návštevy.

Spýtal sa Da Vinciho. „Nie je to v rozpore so zákonom?“

Da Vinei pokrútil hlavou. „Vôbec nie, ale musíte popredku vyrozumieť vašu banku, že chcete na ňu týmto spôsobom previesť peniaze. Konečne, banky už dávno uskutočňujú medzi sebou prevody a vklady rozličných obnosov týmto spôsobom.“

„Má pán Di Stefano už dávnejšie styky s centrálou EuroSky? A prečo sa EuroSky zaujíma o Millennium?“ zaujímal som sa.

„Pokiaľ viem, pán Di Stefano je jedným z investorov EuroSky. A EuroSky je nová spoločnosť v službách novootvoreného trhu me-

dzinárodnej televízie v Európe. EuroSky už umiestila štyri satelity nad západnou a východnou Európou a dnes súťaží s britskými spoločnosťami Murdoch a Thames o kontinentálny európsky trh. Millennium je jedna z posledných spoločností, ktorá disponuje vyše tisícpäťsto reklamnými filmami a stará sa o distribúciu mnohých iných filmových žánrov.“

„Sú to čisté peniaze?“ pochyboval Handley.

„Jasné,“ prisvedčil Da Vinci. „Peniaze prichádzajú z Lloydovej banky v Londýne a z Crédit Suisse v Ženeve,“ na okamih sa odmlčal. „Ak chcete, aby sa peniaze previedli na vaše kontá, bol by som rád, keby ste mi dali čísla účtov vo všetkých bankách, kam chcete peniaze previesť.“

Pozrel som na Jima. „Okey, daj mu tie čísla.“

Jim bol ešte stále nervózny. „Ak vám dám čísla našich účtov, nebude možné, že by ste si z nich vyberali peniaze bez nášho vedomia?“

Da Vinci sa zasmial. „Tomu predídete tým, že vyrozumiete vaše banky, že táto metóda platí len pri vkladoch na vaše konto.“

„Teda to spust' me,“ rozhodol som.

Celá operácia trvala sotva pätnásť minút. Potom Da Vinci oznámil. „Práve ste dostali svoje peniaze.“

Pozrel som naňho. „Ako sa o tom môžeme presvedčiť? Ved' nemáme nijaký doklad.“

Da Vinci sa smial. „Zavolajte si vaše banky. Potvrdia vám to.“

„Okey,“ prisvedčil Jim. Zamieril k môjmu stolu a zdvihol slúchadlo. Trvalo mu to okolo dvadsať minút, kým si overil vklady. Tváril sa veľmi povznesený, keď mu každá banka potvrdila, že peniaze sú skutočne uložené na našich kontách.

Jim sa obrátil na mňa. „Prvá položka, tých osemdesiatpäť miliónov dolárov, čo si požičal Shepherdovi, sú tvoje vlastné peniaze. Ale ak nemáš námietky, uložím ich na rezervné konto.“

„Nedbám,“ privolil som.

Jim pokračoval. „A čo sa týka ostatných súm, vyplatíme ich, ako sme sa dohodli na schôdzi.“

Prečítal som Jimovi dohodnuté sumy. „Podiely pani Jarvisovej a pána Shepherdu sa vyplatia po ukončení inventarizácie. Podľa dohody s Peachtreem sto miliónov dolárov sa investuje do produkcie a osobitná suma sa vloží na získanie distribučných práv na Hviezdny ostrov.“

„Okey,“ súhlasil Jim. „Teraz už chápem. Vrátim sa do svojej kancelárie a budem podľa toho postupovať.“

Jim odišiel a ja som sledoval Da Vinciho, ako skladá počítač. O chvíľu zmizlo celé zariadenie v jeho aktovke. Postavil ju na dlážku a opýtal sa. „Máte v úmysle natrvalo zostať v ateliéroch?“

„Nemyslím. Vôbec sa nevyznám v obchode tohto typu. Film a zábava je celkom iný svet,“ vysvetľoval som.

Da Vinci ma upozornil. „Už dávno to nemá so zábavou nič spoločné. Teraz to nazývame komunikácie a je to naozaj iný svet.“

Pozrel som naňho. „General Avionics mi ako svet úplne vyhovuje. Nie som zasa taký žralok.“

Da Vinci pokrčil plecami. „To je výlučne vaša vec. Ako ten čas letí, veď je už skoro päť hodín. Ak dnes nemáte nijaký program, čo keby sme šli spolu na večeru?“

„Naozaj nemám nič dôležité,“ povedal som a prijal ponuku.

„Fajn. Stretneme sa v reštaurácii Palma na Bulvári Santa Monica večer o ôsmej.“

„Dohovorené. Privediem aj svoje dievča.“

Da Vinci sa zasmial. „Možno aj ja.“

Počkal som, kým vyjde z kancelárie, potom som znova zavolať strýkovi Roccovi. „Všetko je hotové,“ oznámil som mu. „Čo urobíme teraz?“

„Bol by som rád, keby si považoval o mojom návrhu. Máme v rukách obrovskú investičnú spoločnosť a tá je na to ako stvorená.“

„Je napojená na EuroSky?“

„Samozrejme. Všetko patrí nám. Na našej strane je celý rad najdôležitejších ľudí z európskeho filmu a rozhlasu, ktorí sú zapojení do EuroSky,“ priznal strýko.

„Koľko ťa to celé stálo?“ vyzvedal som.

„Ani nie tak veľa,“ prehodil strýko Rocco. „Zhruba jedenásť miliárd dolárov. Ale už za prvých päť rokov sa nám vráti vyše päťdesiat percent, lebo časť kapacity na našich európskych družiciach prenajímame telefonickým a iným komunikačným spoločnostiam. Z toho nám plynie ročný zisk okolo miliardy.“

Rozosmial som sa. „Stále nechápem, načo ma vlastne potrebuješ. Veď si vieš výborne poradiť so všetkým aj sám.“

O ôsmej večer parkovalo pri reštaurácii a bare Palma vyše pol tucta áut. Našťastie som poprosil Kim, aby dopredu zavolała a rezervovala nám miesta. Da Vinciho som zastihol pri barovom pulte, držal v ruke pohár a vyzeral dosť mrzutý.

„Hovorili ste asi pred hodinou s pánom Di Stefanom?“

„Nie,“ odvetil som. „Volal som mu včeraššie popoludní, keď sme skončili naše obchodné rokovanie. Neskôr už nie.“

„Trochu si robím starosti. Párkrát som skúšal zavolať ho, ale v jeho byte sa nik nehlási,“ obával sa Da Vinci. „To je čudné, lebo u neho býva vždy niekto doma.“

„Čo keby som to skúsil ja?“ navrhol som. V tom okamihu sa ozval môj bzučiak. Pozrel som na drobnú obrazovku, na ktorej sa objavilo neznáme číslo.

Obrátil som sa ku Kim. „Dajte si v bare niečo s pánom Da Vincim, ja zavolám to číslo a pokúsim sa zistiť, kde je strýko Rocco. O chvíľu som späť. Budem telefonovať z auta.“

Mal som šťastie. Keď má človek značku Corniche, môže sa spoľahnúť, že sluha zaparkuje vždy pred reštauráciou. Keď mi otváral dvere, šuchol som mu do dlane päť dolárov. Sadol som si do auta a vzal do ruky telefón. Najprv som vytočil číslo strýka Rocca. Telefón šesť ráz zazvonil, ale nik nedvihol. Potom som vyťukal to druhé číslo. Na moje prekvapenie sa ozval strýko Rocco.

„Ale ti to trvalo!“ zavrčal.

„Čo sa stalo? Čo tam, dofrasa, robíš?“

„Som v prvotriednom salóniku Air France na Letisku Johna F. Kennedyho.“

„Ale ako si sa ta, dočerta, dostal?“

„Dozvedel som sa, že mi ponúkajú zmluvu.“

„A nevieš, kto ju navrhol?“ vyzvedal som.

„Čosi sa mi marí, ale musím to v Európe presne zistiť. Zatiaľ nech to o tom návrhu zostane len medzi nami. Prenajmem si jachtu v južnom Francúzsku a zostanem na palube, kým to nevybavím, ako sa patrí.“

„Budem sa môcť s tebou spojiť?“

„Dám ti vedieť, kde sa nachádzam. Len čo budem môcť, oznámim ti, kde sa stretneme,“ dodal.

„Pokiaľ sa pamätám, hovoril si, že už kašleš na obchody.“

„Ja som s obchodmi skončil. Má to iba jeden háčik, že tí trkvasi to neberú na vedomie. Spolieham sa na teba, že s nimi urobíš konečne poriadok.“

Zamrmlal som do telefónu: „Dobre, strýko Rocco. Len mi zavolaj, budem doma. A dovedy si daj na seba pozor.“

„Spoľahni sa.“

Telefón sa odmlčal a ja som položil slúchadlo. Potom som sa vrátil do reštaurácie.

Da Vinciho pohľad zaletel ku mne. „Podarilo sa vám nájsť pána Di Stefana?“

„Aj tak som sa nedozvedel nič, čo by stálo za reč.“ Mykol som plecom. „Zdá sa, že o ňom tak skoro nebudeme počuť. Ale teraz by sme sa už mohli navečerať,“ navrhol som.

„Ani neviete, kde by mohol byť?“

V tej chvíli mi v hlave zazvučali varovné zvončeky.

„Pán Di Stefano miluje operu. Pravdepodobne šiel na Manhattan do Metropolitan opery. Všetko nasvedčuje, že dal ľuďom vo svojom štábe voľno a vráti sa domov až o pár hodín.“

Gigi, manažér reštaurácie Palma, nás zaviedol k stolu. Posadali sme si a objednali nápoje. „Myslel som, že prídete s dámou,“ nadhodil som.

„Pozval som pani Jarvisovú, ale dala mi košom,“ vysvetľoval. „Volal som jej, ale nehlási sa.“

Úžasnou prednosťou reštaurácie Palma je, že sa tu možno s chuťou dosýta najesť. Čašník s bruškom ako súdok nám priniesol objednané nápoje a prezradil: „Dnes večer máme skutočnú špecialitu. Obludy z Loch Ness. Trojkilové morské raky!“

Kim sa zasmiala a pokývala hlavou. „Neviem, či by sme jedného zvládli.“

Navrhol som: „Rozdeľte nám jedného dvojkilového, pridajte k nemu polovičnú porciu bifteka s pomfritkami a hromadou smaženej cibule.“

Kim mi skočila do reči: „Predtým by sme ešte mohli ochutnať jeden z Gigiho šalátov.“

Obrátil som sa k Da Vincimu. „A čo si objednáte vy?“

„Ja si prosím dobre prepečený newyorský rezeň, k tomu ako prílohu špenát s opečenými zemiakmi.“

„Môže byť k tomu fľaša chianti?“ navrhol čašník.

„Výborný nápad,“ súhlasil som.

Čašník odišiel a my sme sľkali svoje nápoje. „Kde ste sa zoznámili s pani Jarvisovou?“ spýtal som sa Da Vinciho.

„Bol som vedúcim učtarne v ich parížskej banke.“

„A vtedy už bola vydatá za Jarvisa?“

„Ešte nie. Keď sa vydala, pracoval som už u EuroSky a stratil som s ňou kontakt.“

„Čo vás priviedlo do EuroSky?“

Zasmial sa. „Potrebovali bankára, ktorý sa vyzná v počítačoch. Vtedy nebolo veľa odborníkov na počítače.“

„Neviete, či EuroSky požičiaval Jarvisovi peniaze pre Millennium?“ vyzvedal som.

Nechápavo si ma premeral. „Keby mu aj boli požičiavali, nemohol by som o tom vedieť, lebo ma pribrali do toho projektu len krátko predtým.“

Čašník nám práve priniesol objednané šaláty, keď okolo nás prechádzala menšia skupina ľudí, ktorí mierili k svojmu stolu. Spoznal som medzi nimi exotickú speváčku černošku Thyme, ktorú som videl na party u Bradleyho. Jeden z mužov, čo ju sprevádzali, sa pristavil pri našom stole a oslovil Da Vinciho. „Nečakal som, že sa tak skoro stretne v tomto meste.“

„Mal som tu neodkladnú povinnosť,“ povedal Da Vinci. „Ale aj tak som sa chcel s vami hneď ráno spojiť.“

Neznámy prikývol. Bol to dobre oblečený, sympatický muž stredného veku. „Ráno ma nájdete v hoteli, popoludní odchádzam do Las Vegas.“

„Určite vás zavolám,“ sľúbil Da Vinci. Skupina sa pobrala k svojmu stolu. Zdalo sa mi čudné, že nás Da Vinci známemu nepredstavil.

Kim povedala. „Tá černoška je Thyme. Toho času je na najvyššej priečke rebríčka spevákov. Počula som, že jej priateľom je lasvegaský gangster.“

Da Vinci sa usmial a pochutnával si na šaláte.

Obsluha v reštaurácii bola naozaj vzorná. Chody nasledovali krátko po sebe. Okolo pol desiatej večer sme skončili. Keď čašník priniesol účet, Da Vinci vytiahol šekovú knižku, ale zadržal som mu ruku. „Nechajte to, ste naším hosťom,“ a vyplatil som účet.

Vyšli sme von. Da Vinci požiadal sluhu, aby mu privolal taxík.

„Nerobte si starosti. Vezmem vás autom. Kde ste ubytovaný?“ navrhol som mu.

„V hoteli Beverly Rodeo.“

Keď sluha otvoril dvere a Kim nasadla, vyzval som ho: „Nastúpte.“

Pred hotelom Beverly Rodeo sme Da Vinciho vysadili. Keď vystupoval z auta, mal rozopnuté sako.

Podakoval a upozornil: „Zajtra sa ešte stretneme.“

„Samozrejme.“ Sledoval som ho, ako vchádza do hotelovej haly. Odbočil som od obrubníka a zaradil sa do premávky.

Pozrel som na Kim. „V puzdre pod pazuchou mal búchačku.“

„Ako to vieš?“

„Zbadal som to, keď vystupoval z auta. Nejde mi do hlavy, načo je bankárovi kybernetikovi revolver,“ krútil som hlavou. „Všetko je akési čudné.“

„Si unavený,“ poľutovala ma Kim. „Vráťme sa do nášho hotelového brlohu a uvoľniš sa. Môžeme sa okúpať v Jacuzziho vani. Mal si rušný deň.“

Prikývol som. Ešte som jej nepovedal, že strýko Rocco odcestoval.

„Chcel by som hovoriť s Almou. Zavolaj jej do hotela, či za ňou môžem prísť na kus reči,“ poprosil som Kim.

Kim zdvihla slúchadlo v aute a vyťukala číslo hotela. Žiadala si pani Jarvisovú.

Ozval sa recepčný a čosi vysvetľoval. Kim položila slúchadlo a pozrela na mňa. „Vraj už z hotela odišla.“

„Nevadí. Myslím, že to je všetko. Môžeme ísť domov,“ rozhodol som.

Bola už skoro polnoc, keď sme s Kim sedeli v Jacuzziho vani. Relaxoval som v bublajúcej vode.

Kim na mňa pozrela. „Jed, rozhodla som sa, že už nebudem u teba pracovať.“

„Dofrasa, prečo? Ved’ máš výborné miesto,“ hneval som sa.

„Nepotrebujem tvoje miesto,“ zlostne odsekla. „Chýba mi láska. Myslela som, že sa máme radi, ale my si to iba z času na čas rozdáme.“

„Mám mnoho problémov,“ oponoval som.

„Keď sme začínali s týmto podnikom, mal si ich viac. A predsa vždy si si našiel pre mňa čas,“ vyčítala mi.

„Aj teraz si nájdem. Potrebujem len zopár týždňov, kým to všetko prekonám,“ upokojoval som ju.

„Veru neviem,“ pokračovala. „Na budúci rok budem mať tridsať a mamka vždy hovorí, že ak sa dievča nevydá do tridsiatky, zostane starou dievkou.“

„Preboha,“ žasol som, „ved’ vyzeráš ako dievčatko.“

„Ani ty už nie si mladý,“ podpichla. „Myslím, že je načas, aby sme pouvažovali, čo bude s nami.“

„Viem, čo bude s nami. Zosobášime sa ako všetci ostatní,“ ubezpečil som ju.

„Myslíš to vážne?“

„Pravdaže, ale nesmieš ma nútiť.“

Odrazu vyšla z vane.

„Kam sa ponáhľáš?“

„Idem si oholiť frndu. Budem sa cítiť opäť mladá,“ prehodila.

Aj ja som vystúpil z vody a obliekol si froté župan. „Poďme do postele, trochu si zacvičíme,“ navrhol som.

Pozrela na mňa. „Ty nechceš, aby som si ju oholila?“

„S tým si nerob starosti.“

„Tak potom si ohol’ bradu, aby si mi nepoškriabal klitoris,“ povedala.

„Dofrasa, poďme do postele,“ zrukol som.

Vtom zazvonil telefón. Zdvihla slúchadlo, počúvala, potom sa obrátila ku mne a tvár sa jej skrivila od zlosti. „Pred hotelom stojí limuzína. Čaká v nej tvoja neter Angela, chce prísť k nám hore.“

Kim sa v rýchllosti obliekla, natiahla si texasky a športové tričko. Keď zazvonil zvonec nad dverami, otvoril som. Stála pred nimi Angela a za ňou hotelový sluha s kufíkom.

„Strýko Jed,“ oslovila ma jemným hláskom.

„Vitaj, zlatko.“

„Mama povedala, že mám ostať pár dní u teba.“ Nesmelo si ma premeriavala. „Nevadí ti to?“ Zdalo sa mi, že nie si je istá, či je u nás vítaná.

„Len pod' dnu, zlatko.“ Vzal som ju za ruku. „A kde máš mamu?“

„Musela odcestovať za obchodmi.“

„A kam?“

Angela pozrela na mňa. „Myslím, že odišla do Francúzska.“ Obrátila sa a zbadala Kim. „To je tvoja žena?“

Usmial som sa. „Je to moja snúbenica. Onedlho sa zosobášime,“ povedal som.

Angela sa vynašla. „Máš veľmi peknú priateľku,“ povedala.

Predstavil som ich navzájom, Kim sa usmiala na Angelu a spýtala sa: „Večerala si?“

„Nestálo to za veľa,“ priznala.

„Pod', niečo si s nami zaješ,“ pozvala ju Kim a spolu vošli do kuchyne.

Kim potom zaviedla Angelu do host'ovskej spálne a ja som zavolať Peachtreemu. Bola už polnoc a ospravedlnil som sa, že volám tak neskoro.

„Chcel by som niečo zistiť,“ začal som. „Spomínam si, že si robil Thyme spoločníka na Bradovej party.“

„Máš pravdu,“ súhlasil Peachtree.

„Ďalej som počul, že jej priateľ je gangster a údajne je členom mafie v Las Vegas.“

„Aj to je pravda,“ prisvedčil Daniel. „Iba to neviem, či je správne pomenovanie priateľ, skôr jej ochranca. Volá sa Jimmy Pelleggi a obvyčajne zastupoval v Las Vegas Giancannu.“

„Nevieš náhodou, či sa ešte stále pohybuje v kasínach?“ zaujímal som sa.

„Nemyslím, lebo komisia pre hazardné hry celkom vykúrila mafiu od hráčskych stolov.“

„A čo myslíš, že ten chlap teraz robí v Las Vegas?“ sondoval som ďalej.

„Počul som, že sa zaoberá drogami a prostitúciou. Je to ostrý chlapík. Volajú ho Modrooký, lebo má oči modré ako ľad.“

„Čo ten mohol mať spoločné s Thyme?“

Daniel sa smial. „Kráča v Giancannových šľapajach. Napokon, Giancanna tú speváčku dlhé roky ochraňoval.“

„Nevieš náhodou niečo o chlapovi zvanom Leonardo Da Vinci?“

„Je to maliar?“ hádal Daniel.

„Nie. Je to vraj európsky bankár a viem, že sa pozná s Jimmym Pellegim.“

„O tom ti neviem nič povedať.“

Podľakoval som sa mu a položil slúchadlo. Cítil som sa nepríjemne, že sa nemôžem poradiť so strýkom Roccom. Situácia sa vyvíjala naozaj čudne. Teraz som vedel, že Modrooký obchoduje s drogami. A pamätal som sa, že aj Alma bola zapletená do obchodu s narkotikami. Ba vedel som i to, že Da Vinci mal kontakt s oboma. Určite to musí nejako spolu súvisieť, ale chýbalo mi vysvetlenie.

Kim vošla do obývačky. „Angela už šla spať.“

„Výborne. Myslím, že by sme si mali ľahnúť aj my. Bol to dlhý deň.“

Kim na mňa pozrela. „Nevieš, prečo sa Alma tak zrazu schytila do Francúzska?“

„Neviem. Nazdávam sa, že to môže nejako súvisieť so strýkom Roccom. Aj ten dnes v noci odletel do Francúzska. Možno má naozaj nejaké ťažkosti.“

Raňajkovali sme spolu s Kim, pili sme kávu a zajedali ovocným koláčom.

Kim navrhla: „Musíme niekoho nájsť, kto sa postará o Angelu, kým budeme v úrade. Nemôžeme ju nechať doma samu.“

„Na to som nemyslel. Poznáš niekoho, kto by na ňu za ten čas dozrel?“

„Sestra má tri deti. Iste bude vedieť, ako si v podobnom prípade pomôcť.“

„Zavolaj jej a pripomeň, že potrebujeme tú pomoc čo najskôr.“ Zazvonil telefón a prihlásila sa Kim. „Volá Da Vinci.“ Podala mi slúchadlo.

„Dobré ráno,“ pozdravil som.

„Dobré ráno,“ odvetil. „Neviete nič o Alme?“

„Vôbec nič.“

„Zato ja viem. Počul som, že nechala u vás svoju dcérku,“ prehodil.

„Prekvapilo ma to. Zjavila sa tu, keď sme sa vrátili po večeri domov,“ priznal som.

„Nepovedala vám, kam odišla jej matka?“

„Nie, ibaže jej matka prikázala, aby pár dní zostala u nás.“

Da Vinci bol znepokojený. „Mám tu dva kufre, ktoré som mal odovzdať Alme. Neviem, čo s nimi urobiť.“

„Čo je v nich?“

„Neviem, sú to Almine kufre. Nikdy nespomenula, čo je v nich.“ Chvíľu váhal. „Nemali by ste námietky proti tomu, keby som ich nechal u vás? A keď sa vráti, odovzdáte jej ich.“

„Prečo by som to neurobil?“ odvetil som. „Veď si aj tak príde po dieťa.“

„O pol hodiny ich dopravím k vám,“ oznámil Da Vinci. „Dnes sa musím vrátiť do Lichtenštajnska.“

„Okey.“ Zavesil som a povedal Kim. „Da Vinci prinesie pre Almu dva kufre. Súhlasil som, že ich môže tu nechať.“

Kim zavolala sestre a pár minút s ňou hovorila. „Pozná vraj dievča, ktoré by sa mohlo postarať o Angelu. Hneď ju k nám pošle.“

„Chvalabohu,“ potešil som sa.

Angela vošla do izby, kde sme raňajkovali. „Dobré ráno,“ zaželala nám.

„Dobre si sa vyspala?“ spýtal som sa jej.

Angela prikývla. „Znamenite.“

Kim sa jej opýtala. „Chceš raňajkovať?“

„Biskupský chlebík a čiernu kávu.“

Kim sa nezdržala smiechu. „Po prvé, nijaký biskupský chlebík nemáme, a po druhé, na čiernu kávu si ešte primladá.“

Angela sa zamračila. „Mama mi hocikedy dovoľí piť čiernu kávu.“

„Pozri sa, teraz si v Amerike a deti tu pijú mlieko, nie čiernu kávu. Biskupský chlebík tu nedostať, ale môžem ti priniesť čokoládové venčeky. No myslím, že by si mala zjesť niečo výdatnejšie,“ dodala Kim materinským tónom. „Nemáš chuť na šunku s vajcom, párky alebo palacinky?“

„Palacinky a párky, to je moje,“ tešila sa Angela. „Ale ak nevypijem šálku čiernej kávy, nevydržím celý deň na nohách,“ dodala.

Kim sa smiala. „Dobre, dostaneš aj slabú kávu.“

„Fajn,“ súhlasila Angela. „Aj s mliečkom.“

„Výborne,“ povedala Kim a zavolała čašníka.

Angela pozrela na mňa. „Čo budeme celý deň robiť?“

„Pozvali sme niekoho, kto ostane s tebou doma. Kim a ja musíme ísť pracovať,“ vysvetlil som jej.

„Akoby som počula svoju mamu,“ vzdychla si.

Keď som vošiel do kancelárie, čakal ma tam už Jim Handley.

„Dostal som odkaz z Aerospatiale,“ vítal ma.

„Aký odkaz?“ spýtal som sa. Nevyzeral veľmi spokojný.

„Nie je to dobrá správa. Holanďania im ponúkajú väčší obnos.“

„To je nezmysel. Aerospatiale nám to už sľúbil.“

„Tlmočím ti len odkaz. Čo im naň odpovieme?“

Chvíľu som uvažoval, potom som navrhol. „Myslím, že ostaneme pri tom a pošleme im dohodnutú sumu.“

Handley na mňa pozrel. „Ešte si sa nezhováral s inými aerolíniami. Ako vieš, že môžeme šraubovať ceny? Ak by sme súhlasili s dvadsiatimi percentami, pri toľkých lietadlách na tom stratíme najmenej štvrt' miliardy dolárov, a teraz si to nemôžeme dovoliť,“ dodal.

„Zaskočili nás,“ uznal som. „Nieкто nám vidí príliš hlboko do peňaženky. Poznajú presne našu finančnú situáciu. Ináč by nebola prišla tá holandská firma so svojou ponukou.“

„Ako sa môžeme brániť?“ lámal si hlavu Handley.

„Dorazíme tú holandskú spoločnosť. Jednoducho ju kúpime,“ rozhodol som sa.

„Ale veď oni chcú kúpiť teba,“ nadhodil Handley.

„Oni chcú kúpiť nás, my chceme kúpiť ich,“ opakoval som. „Oni nám dávajú tri miliardy a ja im ponúknem za ich spoločnosť päť miliárd.“

„Kde chceš zohnať toľké peniaze?“

Neprezradil som mu, že strýko Rocco ma chce postaviť na čelo mamutej spoločnosti, jednej z najväčších investičných spoločností na svete. A keby som strýkovu ponuku prijal, mal by som peniaze. Zatiaľ som povedal, že aj keby z toho nič nebolo, mohli by sme pristúpiť na fúziu, alebo by sme prinútili Milkenu, aby nám predal papierové obligácie, čím by sme získali peniaze.

„A aké máš plány s firmou Millennium Films?“

Oprel som sa v kresle. „Previedli na mňa všetky peniaze, ale ateliéry figurujú ako moja spoločnosť.“

„Ako im teda máme vyplatiť zálohy?“

Smial som sa. „Celé roky som sledoval Kerkoriana, ako rozpredáva MGM a United Artists. A celý ten proces mal rovnaký výsledok: úplnú kontrolu spoločností. Predával ich vždy len po kúskoch.“

„Skutočne?“ žasol Handley.

„Je to jednoduché akoacka. Predám im práva na zahraničnú distribúciu snímok z filmového archívu. Stále je to ešte tisícpäťsto reklamných filmov okrem ďalšieho filmového inventára.“

Handley na mňa pozrel. „Myslel som, že neobchoduješ s filmami.“

„Na tom nezáleží,“ prehodil som. „Predsa sme už o tom hovorili, že celú nehnuteľnosť a ostatný majetok by bolo možné predat' za štyristo miliónov dolárov. Nie je to ani tak málo.“

Handley sa zaškľabil, ale v jeho tvári som čítal náležitý rešpekt. Zrazu povedal. „Jed, vidím, že sa z teba stal ozajstný chuj.“

Asi o pol druhu hodiny vošla do mojej kancelárie Kim a oznámila mi: „Sestra poslala opatrovníčku a zariadila som, aby šla s Angelou do Disneylandu.“

„Vynikajúce,“ ocenil som.

„Keď obe odišli do Disneylandu a ja som sa chystala do úradu, zrazu sa objavil Da Vinci a nechal u nás dva veľké hliníkové kufre. Máme ich vraj odovzdať Alme, keď sa vráti.“

„V poriadku. Nič iné neodkázal?“

„Iba že popoludní chce chytiť lietadlo do Európy.“

„Myslím, že s tým si nemusíme robiť starosti.“

Zazvonil telefón. Sekretárka ma informovala, že cez centrálu volá akýsi pán Pelleggi.

Zdvihol som slúchadlo. „Tu som, pane.“

„Včera som vás nestačil vyhľadať. Ale videl som vás s Da Vincim a chcel by som vedieť, či nemáte jeho číslo.“

„Prepáčte,“ ospravedlnil som sa. „Pokiaľ viem, dnes odchádza do Európy,“ informoval som ho.

„Dofrasa,“ zavrčal Pelleggi. „A neviete nič o pani Jarvisovej?“

„Neviem.“

Zdalo sa, že chvíľu váhal. „Som priateľ vášho strýka. Poznáme sa už dlhé roky.“

„Teší ma,“ povedal som, „mám strýka Rocca veľmi rád.“

„Som aj jedným z investorov spoločnosti s pánom Di Stefanom,“ dodal.

„Naozaj?“ čudoval som sa.

„Rád by som sa spojil s vašim strýkom. Je to veľmi dôležité,“ vysvetľoval Pelleggi.

„Myslím, že je ešte stále v Atlantic City.“

„V jeho byte sa mi nik nehlási.“

„Som presvedčený, že sa čoskoro prihlási. Len čo sa mi ozve, poviem mu, aby sa s vami spojil,“ ubezpečil som ho.

„Ste skutočne veľmi láskavý.“ Pelleggi opäť chvíľu váhal. „Mimochodom, neviete niečo o tom, že sa Reed Jarvis, Almin manžel, zavesil na päty mojej priateľke?“

„Vôbec som o tom nepočul,“ odvetil som. Bola to napokon pravda.

„Ten kurevník mal šťastie, že ho zabili skôr, než sa dostal do mojich rúk. Nebol by sa pobral tak ľahko na druhý svet,“ dodal.

„Možno máte pravdu,“ pripustil som. „Veď nadarmo sa nehovorí: dobrý koniec, všetko dobré. Najistejšie je nepchať nos do toho, čo smrdí.“

Po krátkej pauze sa rozosmial. „Volaj ma Modrooký Jimmy. Páčiš sa mi. Si celkom ako tvoj strýko,“ a zavesil.

Odchádzal som z úradu neskoro. Kim odišla oveľa skôr, aby sa presvedčila, čo je s Angelou a či niečo nepotrebuje. Zišiel som dolu schodmi a zistil som, že parkovisko je prázdne. Všetci moji spolupracovníci odišli ešte za svetla.

Nasadol som do blazera a vyšiel z garáže. Zamieril som na Century Boulevard. Zrazu sa mi ozval za chrbtom ktosi prikrčený na zadnom sedadle.

„Señor Stevens,“ prehodil so španielskym prízvukom, „pamätáte sa ešte na mňa?“

Pozrel som do zrkadla nad volantom. „Je to už veľmi dávno, čo sme sa stretli.“ Naposledy som videl toho muža v Peru. „Kapitán Gonzales,“ spoznal som ho.

Muž sa rozosmial. „Meno ste si zapamätali, ako vidím. Ibaže teraz už nie kapitán, ale generál.“

„Gratulujem,“ ocenil som jeho povýšenie. „Prečo ste neprišli za mnou do kancelárie?“

„Nechcel som, aby nás videli spolu,“ vysvetľoval. „Včera mi zavolala seňorita Vargasová a požiadala ma, aby som sa s vami spojil, má akési vážne ťažkosti.“

Zabočil som na okraj cesty a obrátil sa k nemu. „Pán generál, presadnite si radšej sem na predné sedadlo. Lepšie sa nám bude spolu rozprávať,“ navrhol som.

Generál Gonzales sa veľmi nezmenil. Bol stále štíhly a vkusne oblečený. Vlasý mal trochu prešedivené, ale jeho tenké, pestované fúziky boli čierne.

Zaradil som sa znova do premávky. „Nepovedala vám Alma, o aké ťažkosti ide?“

„Nechcela zabiehať do detailov. Ale viem, že to má niečo spoločné s la cocaína.“

„Myslel som, že s tým obchodom už skončila. Konečne, veď sa vydala za veľkého boháča a teraz má fúru peňazí.“

„To je pravda,“ súhlasil Gonzales. „Ale mafia vyvíja na ňu veľký tlak. Chcú, aby im pomohla nadviazať na svoje juhoamerické kontakty.“

„Kristove rany,“ žasol som, „teda sa vôbec nič nezmenilo?“

Gonzales prikývol. „Povedala mi, že sa spojí s vami a spoločne nájdeme nejaké východisko.“

Pozrel som naňho. „Počuli ste o mojom strýkovi, pánu Di Stefanovi?“

„Počul, ale nikdy sme sa nestretli.“

„Nazdávam sa, že Alma je spolu s mojím strýkom v Európe, kde sa pokúšajú vyriešiť spomínané problémy.“

„Dáte mi vedieť, hneď ako sa s ňou dostanete do styku?“ spýtal sa a pozrel von oknom.

„Veľmi rád,“ sľúbil som. „Kde sa budete zdržiavať?“

„Ešte som sa neprihlásil v nijakom hoteli,“ informoval. „Práve som pricestoval.“

„Poďte teda so mnou domov na večeru a nájdeme miesto, kde sa ubytujete.“

Prikývol. „Gracias, señor.“

Zamieril som na sever po diaľnici smerujúcej k Sunset Boulevard a neskôr na východ k bránam Bel Air.

Gonzales sa spýtal: „Máte osobných strážcov, ktorí vás sledujú?“

„Nie.“

„Za nami sú dvaja muži v čiernej fordke, sledujú nás od chvíle, ako ste vyšli z garáží vášho úradu.“

Pozrel som do spätného zrkadielka. Nevidel som v ňom nič.

Gonzales si rozopol vestu a vytiahol revolver. „Pre každý prípad,“ dodal.

„Dofrasa, nechápem, čo to má znamenať?“ povedal som, keď som zabočil pred vchod nášho hotela.

Keď sme vystúpili z auta, nikde som nikoho nevidel. Vošli sme do bytu. Privítala ma Angela, ale hneď si všimla aj Gonzalesa.

Zasmiala sa a pozdravila ho po španielsky. „Buenas noches, Tío!“

Uklonil sa a pobožkal ju. „Angela, veď si ty už hotová slečna,“

pochválil ju po anglicky.

Obrátila sa ku mne. „Dnes na večeru chcem veľký hamburger.“

Vtom vošla z druhej izby Kim. „Opatrovkyňa mi vravela, že celý deň jedla iba hamburgery a pomfritky.“

„Dofrasa, čo ma po takých veciach,“ zahrešil som. „Ak chce veľký hamburger, tak jej ho dajte. Deti sa predsa môžu správať ako deti.“

Predstavil som jej generála. Vysvetlil som, že práve prišiel z Peru a pozval som ho na návštevu.

„Myslím, že by sme mali večerať doma,“ navrhol som. „Pre prípad, že by zavolał strýko alebo Alma.“

„Tak dostanem ten veľký hamburger?“ domáhala sa Angela.

„Jasné. Kim, popros opatrovkyňu, aby vzala Angelu na prechádzku a nech jej kúpi, čo si žiada.“ A Gonzalesovi som povedal. „Navečerieate sa s nami a ja požiadam centrálu, aby vám v hoteli rezervovali izbu.“

Objednali sme večeru v hotelovej kuchyni a kým sme sedeli pri bare a popíjali, zavolať ma Modrooký Jimmy.

„Strýko sa vám ešte neozval?“

„Zatiaľ nie.“

„Nasadil som na vás dvoch osobných strážcov. Dúfam, že vám to nevedí,“ oznámil Jim.

„Trochu ma to hnevá,“ namietal som. „Všimol som si, že ma od môjho úradu sledujú dvaja chlapi.“

„To sú moji ľudia,“ priznal. „Prikázal som im, aby vám boli poruke, ak by ste mali nejaké problémy.“

„Prečo by som mal mať nejaké problémy?“ nadhodil som.

„Mohol by vás vydierať Da Vinci.“

„Prečo by ma vydieral? Veď je to obyčajný posratý posol.“

„Nemýľte sa, nie je to obyčajný posol. Je to riadne prebitý chlap,“ upozornil nahnevane.

„Koho vlastne hľadá?“ spýtal som sa. „Ten mi nerobí starosti.“

„Zháňa vášho strýka,“ vysvetľoval Jimmy. „Zdá sa, že kvôli nemu odišiel do Európy. Stavil by som sa, že mieril na Sicíliu, aby sa tam poradil s komisiou.“ Modrooký sa na chvíľu odmlčal, potom pokračoval. „Nenechal Da Vinci náhodou niečo u vás?“

„Nechal u nás dva kufre, ktoré vraj patria Alme.“

„Okey,“ prehodil Modrooký Jimmy. „Čakajte doma, hneď som u vás.“

Práve sme večerali, keď nám zavolala hotelová služba, že máme návštevu, akéhosi pána Pelleggiho.

„Pošlite ho k nám hore,“ poprosil som.

Keď som otvoril dvere, Modrooký zbadal Gonzalesa: „Dočerta, kto je to?“

„Almin priateľ z Peru.“

Pozrel na mňa. „Je okey?“

„Je to náš človek,“ povedal som.

„Dobre,“ schválil Jimmy. Otvoril dvere apartmánu a vyzval svojich dvoch osobných strážcov, aby vstúpili. Potom sa obrátil ku mne. „Kde sú kufre, čo tu nechal Da Vinci?“

Pozrel som na Kim. „Kde si uložila tie kufre?“

„Do host'ovského šatníka.“

Otvoril som dvere šatníka a vybral dva veľké hliníkové kufre.

Jimmy kývol na jedného zo svojich chlapov. „Otvorte ich.“

Muž vytiahol veľký vreckový nôž. Zastrčil čepeľ pod zámku a udrel naň. Zámka povolila. Nadvihol vrchnák kufra.

Pozreli sme dovnútra. Bol plný celofánových vrecúšok s bielym práškom. Jimmy prikázal väčšiemu z chlapov, aby prepichol jedno vrecúško. Potom ponoril prst do prášku a ochutnal ho.

„Je to heroín.“

Kim sa na mňa oborila. „Čo to stváraš? Chceš nás dostať do väzenia?“

„Pozri sa, to nie je moja záležitosť,“ ubezpečoval som ju. „Čo s tým urobíme?“ spýtal som sa Jimmyho.

„To je iba jedna časť toho obchodu. Da Vinci mal priniesť heroín zo Sicílie a vymeniť ho za kokaín z Kolumbie.“

„Ale akú rolu v tom hrá strýko Rocco?“

„Váš strýko sa dlhý čas dištancoval od tohto druhu obchodu. Ale určití ľudia ho chcú znova do toho zatiahnuť.“ Prikázal mužom, aby kufre opäť zamkli.

„Čo myslíte, koľko heroínu môže v nich byť?“ zaujímal som sa.

„V týchto kufroch môže byť okolo štyridsať kíľ.“

„Akú to môže mať cenu?“

„Veľkoobchodná cena je asi sedem miliónov dolárov. Ale po rozdelení na dávky a predávaný na ulici by vyniesol možno až stopäťdesiat miliónov.“

„Čo s tým teraz urobíme?“ začínal som byť netrpezlivý.

Jimmy sa usmial. „Ja sa už o to postarám,“ prisľúbil „Môžem si od vás zatelefonovať?“

„Nech sa páči, ako doma.“

Jimmy vyťukal čísla na telefóne. O niekoľko sekúnd sa už s kýmisi zhováral po taliansky tak rýchlo, že som vôbec nerozumel, čo hovorí. Keď zavesil, obrátil sa ku mne.

„Da Vinci je už na Sicílii,“ oznámil „Myslím, že teraz je dôležité, aby sa to dozvedel váš strýko. Len čo sa ozve, treba ho na to upozorniť.“ Potom prikázal svojim sprievodcom, aby kufre odniesli.

Modrooký Jimmy natiahol ku mne ruku. „Nezabudnite mi zavolať. Pre istotu nechám tu dvoch svojich ľudí, ak by ste potrebovali pomoc,“ navrhol mi. „Nikdy nemožno vedieť, čo majú tí odkundesí za lubom.“ Pokýval

hlavou. „Iba nedávno sa skončil proces zvaný Pizza s ich hlavnou spojkou a už sa tu motá celá svorka nových vydríduhov. Myslím, že pasú práve po vašom strýkovi. Jedine títo sicílski grandi vedia udržať celú mašinériu na uzde.“

Sledoval som ich, ako odchádzajú z izby. Vrátil som sa k baru a pozrel na generála Gonzalesa. „Čo si o tom myslíte?“

Peruánsky generál nemihol ani okom, iba povedal. „Sú to samí kmíni.“

Bolo jedenásť hodín. Po večeri sme pili kávu. Angela sa dávno vrátila z prechádzky a ľahla si spať. Generál pozrel ponad stôl na mňa a spýtal sa. „Máte nejakú zbraň?“

„Nie, nijakú nepotrebujem.“

„Myslím, že teraz by sa vám zišla.“ Siahol do vrečka a podal mi revolver deväťmilimetrového kalibru. „Schovajte si ho pre každý prípad.“

„Myslíte, že budú nejaké problémy?“

„Mám pocit, že niečo tu nesúhlasí.“

„Čo sa vám nepozdáva?“

Pozrel na mňa. „Zdalo sa mi, že Modrooký Jimmy vôbec nebol prekvapený, keď našiel heroín vo vašom byte,“ uvažoval. „Pomerne ľahko prišiel k tým kufrom. Vravíte, že môžu mať cenu sedem miliónov dolárov. Myslíte to vážne?“

„Isteže,“ prisvedčil som.

Peruánsky generál pokýval hlavou. „Celkom slušný záťah uprostred noci.“

„Ako to myslíte?“

„Vravel, že vymieňajú kokaín za heroín. Ale vám nepovedal, odkiaľ ten kokaín pochádza. Stavil by som sa, že dnes v noci sa ešte kadečo dozvieme od toho mafióza.“

„Hovoril, že tu nechá dvoch svojich mužov ako moju osobnú stráž,“ upozornil som.

Gonzales sa usmial pod fúzy. „Človek nikdy nemôže vedieť, či je to osobná stráž, alebo popravní čata. Modrooký sa teraz zahráva so siedmimi miliónmi dolárov. Na vašom mieste by som si neželal nijakých svedkov.“

Chvíľu som uvažoval. „Asi máte pravdu.“

Zrazu zazvonil telefón. Kim zdvihla slúchadlo. „Volá ťa akási teta Rosa,“ oznámila mi.

„Teta Rosa?“ žasol som. „Dávno som o nej nepočul.“ Vzal som slúchadlo do ruky. „Teta Rosa, ako sa máš?“

„Celkom dobre.“

„Už je neskoro a ty si ešte hore?“ spýtal som sa.

„Spomenula som si na niečo. Tvoj otec posielal každý rok kvety na výročnú zádušnú omšu za tvojho starého otca v Palerme,“ pokojne mi

vysvetľovala. „Myslela som, že by bolo pekné, keby si tohto roku poslal kvety ty.“

Chvíľu som uvažoval. Prvý raz som sa dopočul o tej pozornosti. Uvedomil som si, že teta Rosa to myslí so mnou úprimne.

„Ďakujem za upozornenie,“ povedal som. „A kedy mám tie kvety poslať?“

„Omša bude v Palerme o tri dni,“ informovala teta Rosa. „Máš tu bratanca, ktorý má kvetinárstvo v Grand hoteli Villa Igeia. Ten už bude vedieť, kam má kvety poslať.“

„Výborne. Hneď ráno to zariadim.“

Hlas tety Rosy zväžnel. „Len nezabudni, prosím ťa. Je to naozaj dôležité.“

„Spoločni sa, teta Rosa, postarám sa o to,“ sľúbil som.

„Vždy si bol dobrý chlapec. Viem, že to zariadiš. Dobrú noc.“

Vrátil som sa ku Kim a Gonzalesovi. „Teraz už vieme, kde sa nachádza strýko Rocco.“

Gonzales na mňa pozrel. „Myslím, že najlepšie urobím, ak zostanem vo vašej blízkosti. Som predsa profesionál a viem si poradiť v každej situácii.“

„Ľutujem, ale môžem vám ponúknuť iba pohovku, lebo v host'ovskej izbe spí Angela.“

„To mi úplne stačí.“

„A kde sa chcete stretnúť s tým vašim strýkom Roccom?“ spýtala sa Kim.

„V Palerme o tri dni. Ráno si zostavíme cestovný plán. Ale teraz poďme už spať.“

Nadránom o tretej hodine znova zazvonil telefón. Zdvihol som. Tentoraz to bola Alma.

„Je Angela u vás?“

„Áno.“

„Je v poriadku?“

„Samozrejme,“ ubezpečil som ju. „Odkiaľ voláš?“

„Som v Paríži. Prišiel generál Gonzales?“

„Aj ten je u nás.“

„Dobre, musím sa s ním zhovárať.“

Vošiel som do obývačky. Sedel na pohovke, zrejme sa mu nechcelo spať. „Volá Alma, chce vás.“

Vzal do ruky slúchadlo. Chvíľu som počúval, ale zistil som, že sa nezhovárajú po španielsky. Bolo to podľa všetkého akési peruánske nárečie.

Nakoniec jej povedal: „Okey, veď tam budem aj ja.“ Tým sa rozhovor skončil.

„Čo vám povedala?“ vyzvedal som.

„Prenajala si jachtu v Cap d'Antibes a spolu s vaším strýkom sa dopravia do Palerma. Strýko je vraj presvedčený, že je to pre nich najbezpečnejší spôsob.“

„Nespomenula, že by sme sa tam mali s nimi stretnúť?“

„Spomenula aj to,“ priznal. „Len aby ste pritom nezabudli na odkaz tety Rosy.“

„Samozrejme,“ súhlasil som. „Zajtra zabezpečím letenky.“

Pozrel na mňa. „Čo mienite urobiť s tou osobnou strážou vonku?“

„Prejdeme im cez rozum. Ak nás nebudú obťažovať, necháme ich na pokoji aj my.“

Vrátil som sa do spálne. Kim sedela na posteli. „Ako to s nami vyzerá?“

Usmial som sa na ňu. „Čakajú nás medové týždne. Poletíme do Európy.“

Do Palerma sme dorazili deň pred termínom, keď som sa mal stretnúť so strýkom Roccom. Hotel bol celkom slušný a dostali sme s Kim pekný apartmán. Gonzales mal izbu na druhej strane chodby.

O siedmej podvečer sme zišli dolu schodmi do koktailového salónika, kde sme si chceli niečo vypiť s generálom.

„Zdá sa, že je to pokojné mesto,“ prehodil som.

Generál prikývol. „Pripomína mi niektoré naše mestá v Peru. Navonok vyzerajú pokojné, ale pod povrchom vždy niečo bubľe.“

Čašník prišiel k nášmu stolu. Kim si objednala šumivé Asti Spumante. My s generálom sme si dali škótsku.

Okolo poludnia sme obedovali v reštaurácii neďaleko hotela. Dohodli sme sa, že večerať budeme v našom hoteli. Jedálny lístok bol typicky taliansky. Samé cestoviny.

Sedeli sme ticho, takmer bez slova, keď ma spoza chrbta ktosi oslovil. „Pán Stevens.“

Obrátil som sa. Stál tam Modrooký Jimmy s dvoma osobnými strážcami.

„Dovolíte, aby som sa pripojil a vypil si s vami?“

„Nech sa páči.“

Vhupol do kresla. „Nerátal som, že vás tu stretnem.“

„Ani mne sa nesnívalo, že vás tu uvidím.“

„Máte sa tu stretnúť so strýkom?“

„Zatiaľ nemám od neho nijakú správu. Iba tak trochu cestujeme. A chcem sa zúčastniť na výročnej zádušnej omši za svojich starých rodičov,“ miešal som pravdu s klamstvom. „A vás čo sem priviedlo?“

„Obchod,“ odvetil Modrooký.

Nespýtal som sa, aký druh obchodu má na mysli.

Modrooký Jimmy sa usmial. „Poznám toto mesto ako svoju dlaň. Dovolíte mi pozvať vás dnes na večeru?“

„Prečo nie, ak to nenaruší váš program,“ súhlasil som.

„Vôbec nie,“ ubezpečoval ma. „Urobíte mi radosť.“

Pozrel som naňho. „Mimochodom, minule ste spomenuli, že aj Da Vinci má byť v Taliansku. Myslíte, že by mohol byť tiež tu?“ sondoval som.

Modrooký pokrčil plecami. „Neviem, ale všetko je možné. Myslím, že by sme mali mať oči otvorené.“ Dodal: „Večer o pol deviatej sa stretneme v hale.“

„Ako navrhujete.“

Jimmy vstal od stola a vyšiel z koktailového salónika. Za päťami mu kráčali osobní strážcovia.

Pozrel som na Gonzalesa a Kim. „Čo si o tom myslíte?“ Gonzales nevyzeral nadšený. „Myslím, že sme v tom po uši. Ibaže nevieme, kto je na našej strane.“

Modrooký Jimmy nás prišiel vyzdvihnúť limuzínou Mercedes 600. Cesta do reštaurácie na periférii mesta trvala asi dvadsať minút. Reštaurácia sa nachádzala v priestoroch vidieckeho statku. Sedeli sme na terase s výhľadom na more.

Niekoľko minút potom, čo sme sa usadili, priniesol čašník na stôl ako predjedlo veľkú misu špagiet. Modrooký Jimmy objednal dve fľaše červeného vína. Otvoril som škatuľku špáradiel a rozosmial som sa.

„Na čom sa smejete?“ spýtal sa Jimmy.

Podal som mu škatuľku. Na obale bolo vytlačené Made in Brooklyn, New York.

Aj Jimmy sa zasmial. „Aký je ten svet malý,“ konštatoval. „Čo myslíte, aké plány si robí váš strýko do budúcnosti?“ prekvapil ma otázkou.

„Pokiaľ viem, strýko Rocco sa chystá odísť do dôchodku a chce definitívne skončiť s obchodmi.“

Jimmy pokýval hlavou. „A ja zasa viem, že mu nikdy nedovolia z toho obchodu odísť. Príveľa toho vie.“

„Strýko je už starý. Nazdávam sa, že by ho mohli nechať v pokoji dožiť tých pár rokov.“

Jimmy mlčal. Potom sa prihovoril Kim. „Veľmi dobre tu varia. Majú výbornú teľacinu a fantastické čerstvé ryby. Môžete si objednať čokoľvek a uvidíte, že všetko je znamenité.“

„Mám rada ryby,“ potešila sa Kim.

Rozhliadol som sa po reštaurácii. Na terase bolo asi dvanásť stolov, ale my sme boli jediní hostia. „Zdá sa, že tu nie je veľký nával,“ nadhodil som.

„Na Sicílii zvyknú večerať až okolo polnoci,“ vysvetľoval Jimmy. „My sme Američania, prišli sme zavčasu.“

Čašník nám podal jedálny lístok. „Myslím, že si objednáam teľacinu,“ požiadal som. „A ako prílohu fettucini.“

„Ja si dám morskú rybu,“ oznámila Kim.

„Aj ja si prosím rybu,“ pripojil sa Gonzales.

Jimmy pozrel na čašníka. „A mne doneste lastúrniky.“

Nenávidel som mušle a už pri pohľade na ne sa mi dvíhal žalúdok.

Slnko už zapadlo a zvečeralo sa. Čašníci postavili na každý stôl sviece.

Pasovali sme sa s hlavnými chodmi a zdalo sa, že Modrooký Jimmy sa výborne baví. „Ani si neuvedomujete, aká je Sicília dôležitá,“ začal. „Sme chudobná krajina, ľudia sú tu chudobní. Ale podarilo sa nám vybojovať si pekné miesto na slnku. Nezabúdajte, že nebyť nás, nebolo by Las Vegas. A ja som zasvätil tomu mestu celý svoj život. Teraz tam vládne poriadok.“

„Ale kasína vám už nepatria,“ nadhodil som.

Zasmial sa. „Ani ich nepotrebujeme. Zarábame peniaze na iných obchodoch.“

Pozrel som naňho. „A nebojíte sa, že pridete aj o tie?“

„Pokúšali sa nás vykúriť, ale nikomu sa to dosiaľ nepodarilo.“

Prekvapený pozrel na dvere. „Dofrasa, čo sa tam robí?“ zvolal a obzrel sa na svoju osobnú stráž.

Gonzales i ja sme sledovali jeho pohľad. Znútra reštaurácie vyšli na terasu dvaja muži. Boli to osobní strážcovia Modrookého a vyzerali prestrašení. Zrazu zmizli. Jimmy siahol pod vestu a ja som rýchlo strhol

Kim zo stoličky a pritlačil ju na podlahu. Prevalil som sa nabok, aby som ju chránil svojím telom.

Nevidel som, keď Modrooký Jimmy vytiahol z vesty revolver. Ale v nasledujúcom okamihu automat Uzi prevrátil jeho telo. Dvaja strážcovia už boli pri nás, ale ukázalo sa, že Gonzales je v tomto ohľade skutočný profesionál. V každej ruke držal automatický kolt kalibru 45. Oboch mužov zasiahol do hlavy.

„Kristove rany,“ skríkol som.

„Trkvasi,“ ulľavil si zhnusený Gonzales. „Keby nás chceli zabiť, museli by nás pobiť všetkých odrazu.“

Vstal som a pomáhal Kim na nohy. Bola bledá a obchádzali ju mdloby. „Nedívaj sa na nich,“ prikázal som jej.

Gonzales sa ujal vedenia. „Poďme odtiaľto preč, skôr než sa objaví polícia.“

Pozrel som na Modrookého Jimmyho. Ležal dolu tvárou, vestu mal nasiaknutú krvou, guľky ho doslova prevrátili.

S Gonzalesom sme vzali Kim pod pazuchy, aby sme čím skôr zmizli. Vrhol som pohľad na dvoch mŕtvych pištoľníkov. Jeden z nich bol Da Vinci.

Ten už veru nebude viac predvádzať svoje kybernetické hry, pomyslel som si. V tom okamihu sa naozaj tváril veľmi hlúpo.

Keď sme vychádzali prednými dverami, personál reštaurácie nepovedal ani slovo. Obzeral som sa, kde môžu byť moji osobní strážcovia. Nikde ich nebolo vidieť. Ale Mercedes stál na svojom mieste s kľúčmi v štartéri.

„Poďme preč,“ vyzval som ich. „Hádam len nájdeme cestu späť do nášho hotela.“

Gonzales pozrel na mňa. „Namojdušu neviem, po kom pásli. Po Modrookom, alebo po vás?“

Strýko Rocco sa zjavil v našom hoteli až na druhý deň večer o siedmej. Vtedy sme sa už chystali odísť zo Sicílie. Palermo som rozhodne nepovažoval za najprívetivejšie mesto na svete.

Navštívil nás v našom apartmáne. „Ako sa vám vydaril výlet?“ zaujímal sa.

„Výlet bol celkom pekný, ale netušil som, že nás tu zastihne taká bojová vrava.“

„Ľutujem,“ povedal strýko Rocco. „Počul som už o tom.“

„Kde si sa to dozvedel?“

„Na komisii,“ prehodil. „Vieš, že Da Vinci, ba vlastne aj Modrooký Jimmy pásli po tebe?“

„Čo mali, dofrasa, proti mne?“

Strýko Rocco pokýval hlavou. „Mysleli si, že cez teba sa najlepšie dostanú na kožu mne. Na tom už teraz nezáleží. Všetko sa mi podarilo vyriešiť. Usporiadal som schôdzu so Sicílskou komisiou, v ktorej sú zástupcovia najvýznamnejších sicílskych rodín. Získal som ich súhlas a vyrozumeli o ňom päť našich rodín v New Yorku.“

„Čo to znamená?“

Pozrel na mňa. „Ja som už z toho von. Teraz mám jedinú úlohu, presvedčiť teba, aby si prevzal Inter-World Investments, celosvetovú investičnú spoločnosť.“

„A kedy sa uskutoční stretnutie, kde sa to spečatí?“

„Schôdza bude v New Yorku. Kancelárie spoločnosti sa nachádzajú v oblasti financií,“ informoval ma.

„Dofrasa, načo som teda prišiel na Sicíliu? Vari na to, aby ma tu odbachli?“

„To nie,“ odporoval strýko Rocco. „Máme sa zúčastniť na slávnostnej večeri, ktorú usporiadajú na tvoju počesť. Komisia si ťa chce obzrieť.“

„A čo, ak sa im nebudem páčiť?“ bol som zvedavý. „Zabijú ma?“

„Nebud' hlúpy,“ zahriakol ma strýko. „Bude to veľmi príjemný večer.“

Vymenili sme si pohľady. „Lepšie by som sa cítil, keby si mi obstaral automat.“

Rozosmial sa. „Načo by ti bol? Postarajú sa o dokonalú ochranu všetkých.“

Kim sa spamätala: „Musím si kúpiť nejaké šaty. Nevedela som, že nás tu pozvú na takú významnú slávnosť.“ Strýka Rocca sa opýtala. „Príde aj Alma vo večernej toalete?“

„Isteže.“

„Môže si tu človek kúpiť aj také šaty?“

„Nerobte si starosti. Všetky obchody sú otvorené do desiatej hodiny v noci. A večerať aj tak nebudeme skôr ako o polnoci.“

Generál Gonzales požiadal: „Rád by som videl seňoritu Vargasovú.“

Strýko Rocco prikývol. „To nie je problém. Keď sa vrátim na našu jachtu, pôjdete so mnou. Tam sa stretnete.“ Generál prikývol.

Strýko Rocco na mňa pozrel a navrhol: „Choďte nakupovať spolu, veď aj ty potrebuješ smoking. Ide naozaj o významnú udalosť.“

„Koľko ľudí tam bude?“

„Dvadsaťštyri-dvadsaťpäť. Skutočne sú už na teba zvedaví. Väčšina z nich poznala tvojho otca, keď sme ešte boli mladí.“

„Kde bude tá večera?“

„Tu v tomto hoteli. Nechal som rezervovať jednu miestnosť na súkromnú party.“ Pozrel na mňa. „Nevyzeráš práve najšťastnejší.“

„Vôbec nie som si istý, či sa zmierim s tou myšlienkou,“ zdôveril som sa.

„Nestrečkuj!“ chlácholil ma. „Nezabudni na jedno, že my dvaja sme rodina.“

Keď strýko Rocco odchádzal, pripojil sa k nemu generál Gonzales.

Pozrel som na Kim. „Zavolaj chyžnú. Možno ti bude vedieť poradiť, kde sú tu najlepšie obchody.“

Keď sme sa s Kim obliekali na večeru, nezdržali sme sa smiechu. Museli sme si vypožičať šaty z butiku so svadobnými oblekmi. Môj smoking bol síce pravý Giorgio Armani, ale bol to strih asi spred troch rokov. Kim mala zase typicky sicílsku dlhú toaletu, zdobenú čipkami.

„Takto oblečení by sme mohli ísť priamo na notársky úrad dať sa zosobášiť,“ poznamenala Kim.

„Človek nikdy nevie. Ani ja som veru dávno nevidel taký smoking. Ale čo si, dofrasa, počneš? Keď si na Sicílii, správaj sa ako Sicíľanka.“

Pozrel som na hodinky. „Chvalabohu, máme fúru času. Do večere si aspoň na hodinu urobíme pohodlie. Dajme si po pohárik.“

Ktosi zaklopal na dvere. Otvoril som. Bol to strýko Rocco a vyzeral fantasticky. Prečo by aj nie? Nechcel som tomu veriť, ale prišiel vo vlastnom smokingu.

„Kde je Alma s Gonzalesom?“ spýtal som sa.

„Tí na večeru neprídu.“

„Ale veď ste vraveli, že Alma príde,“ nadhodila Kim.

„Zmenil som názor. Na večere obchodného charakteru sa na Sicílii ženy nepozývajú,“ vysvetľoval strýko.

„Potom tam nemám čo robiť ani ja,“ dedukovala Kim.

„Po prvé, vy ste Američanka. Po druhé, povedal som im, že ste Jedová snúbenica a že hovoríte po taliansky, čo je pre neho veľmi užitočné,“ ubezpečoval strýko.

„Nuž, aj tak dobre,“ dodal som. „Vypime si.“

„Len pomaly. Nezabudni, že v miestnosti, kde bude večera, musíme byť ešte pred príchodom hostí,“ upozornil strýko a obrátil sa ku Kim. „Viete, že vám výborne pristanú,“ obdivoval jej šaty.

Rozosmiala sa. „Cítim sa ako sicílska nevesta.“

„Ste vtipná ... a myslíte, že to niekto z nich rozozná?“

O trištvrte na dvanásť sme boli v miestnosti, kde mala byť večera. Presne o polnoci začali prichádzať hostia.

Strýko Rocco ma dôstojne predstavoval každému z účastníkov slávnostnej večere. Štyria z nich boli už starci a priviezli ich na pojazdných kreslách. Každého z nich uviedol do miestnosti mladý muž.

Strýko Rocco sedel za vrchstolom v tvare „U“. Ja som sedel po jeho ľavom boku a vedľa mňa sedela Kim. Po pravici strýka Rocca sa uvelebil jeden zo starcov, ktorí prišli na pojazdných kreslách.

Každému z nich ma predstavil strýko osobitne, malo to však jeden háčik. Keď sa so mnou rozprávali svojím sicílskym nárečím, nerozumel som takmer ani slovo. Strýko sa síce pokúšal robiť tlmočníka, ale aj jemu to išlo ťažko a konečne, musel sa venovať aj ostatným hostom. Kim sa snažila niečo vylúštiť, ale ukázalo sa, že jej taliančina nie je o nič lepšia ako moja sicíľčina. Napokon si hostia uvedomili, že sa ťažko dorozumieme, a začali hovoriť po taliansky. Hneď sa rozprúdila živá debata.

Starší muži mi rozprávali o mojom otcovi - ako veľmi si ho vážili, lebo bol jedným z tých, čo šiel vlastnou cestou. Nezabudli dodať, že ich potešilo, keď počuli, že kráčam v jeho stopách.

Kim mi pošepkala do ucha: „Tí ľudia hovoria o tvojom otcovi skutočne veľmi pekne.“

„Uhm,“ zahundral som. „Len nezabudni jedno, že pravdepodobne všetci do jedného sú to zabijaci.“

Večera sa skončila okolo druhej nadržanom a všetci sme si navzájom pripíjali na zdravie.

Potom povedal slávnostný prejav strýko Rocco. Nezachytil som všetko, čo hovoril, ale vyrozumel som z toho, že všetkým vyslovuje vďačnosť, že mu dovolili čestne odísť.

Muž, sediaci v kolieskovom kresle po jeho pravici, sa prihovoral pár slovami a podal strýkovi Roccovi zamatom obťahnutú kazetu, do akej sa zvyknú dávať klenoty.

Strýko Rocco otvoril kazetu. Vybral z nej nádherné brilantmi vykladané hodinky značky Patek Philippe. Pobožkal starca na obe líca a obrátil sa k ostatným hosťom. Sotva som tomu veril, ale videl som, ako strýkovi vyhrfli slzy, keď im ďakoval, a gúľali sa mu dolu tvárou.

Všetci tieskali a vstávali z kresiel a chystali sa odísť. Vtom sa vynoril pri stole statný mladý muž a postavil sa pred strýka Rocca. Strýko sa naňho usmial a podával mu ruku. Muž čosi zavrčal drsným hlasom, vytiahol z vesty revolver a vystrelil na strýka.

Neuvažoval som ani na okamih, automaticky som preskočil stôl a zrazil mladého muža na zem. Vzápätí mi prišli na pomoc dvaja ďalší, ktorí ho pridržali na zemi a odzbrojili.

Vstal som a ponáhlal sa k strýkovi Roccovi. Opieral sa o Kim. Vyzeral veľmi bledý.

„Zavolajte rýchlo doktora!“ prikázal som.

Dvaja muži postavili útočníka na nohy. Starec v kolieskovom kresle, ktorý pôvodne sedel po pravici strýka Rocca, zasypal zabijaka nadávkami. V okamihu vytiahol spod saka revolver a strelil útočníkovi do hlavy.

Rozopol som strýkovi Roccovi vestu. „Chcel som pokojne zomrieť v posteli, a nie guľkou vraha,“ povedal.

Pozrel som naňho zhora a usmial som sa. „Od tejto rany určite nezomrieš, zasiahol ťa iba do pleca.“

Starec v kresle sa obrátil ku mne. Doslova ma ohromil, keď perfektnou angličtinou povedal: „Ospravedlňujem sa vám, takíto ľudia robia hanbu nám všetkým.“

Boli sme opäť v hotelovom apartmáne a strýko Rocco stenal, keď mu doktor vyberal z pleca guľku. Potom lekár rýchlo vyčistil ranu jódom, obviazal ju, spravil z gázy veľkú slučku, zavesil ju strýkovi Roccovi okolo hrdla a opatrne do nej uložil rameno. So strýkom sa rozprávali po taliansky.

„Čo ti povedal?“ opýtal som sa strýka. „Neveľ mi som mu rozumel.“

„Povedal, aby som pár dní ramenom nehýbal. Obväzy vraj treba vymieňať denne.“

„Nevyzerá to zle.“

Doktor vybral z kufríka injekčnú striekačku, dal strýkovi Roccovi poriadnu dávku penicilínu a opäť mu čosi povedal po taliansky.

Kim mi to preložila. „Hovorí, že to predbežne stačí a že každé štyri hodiny musí užiť dva aspiríny, čo mu zmierni bolesť.“

Doktor vstal a ukladal si veci do kufríka. Povedal ešte čosi Kim a tá prikývla.

„Hovorí, že sa ráno príde pozrieť na pacienta.“

„Opýtaj sa ho, čo sme mu dlžní,“ poprosil som ju.

Kim sa ho opýtala. Doktor sa usmial a pokojne povedal po anglicky. „Tisíc dolárov.“

Pozrel som na Kim. „Trochu drahý doktor,“ poznamenal som.

Doktor sa obrátil ku mne. „Nehlásil som tento prípad polícii, a to tiež niečo stojí.“

Otvoril som strýkovo sako a vytiahol z neho náprsnú tašku. Rýchlo som odrátal desať stodolároviek a podal ich doktorovi. „Ďakujem vám.“

„Nemáte za čo,“ odvetil doktor. „Rád prídem aj druhý raz,“ a odišiel z izby.

Strýko Rocco na mňa zagánil. „Nemal si mu dať toľké peniaze. Bol by sa uspokojil aj s polovicou. Na Sicílii sa ľudia zvyknú handrkovať.“

„Prečo by som to robil?“ bránil som sa. „Veď to boli tvoje peniaze.“

„Len sa neposer,“ zavrčal strýko.

Pritiahol som si stoličku k jeho posteli. „Môžeš mi vysvetliť, čo sa tam v noci zomlelo? Zakaždým, keď sa dostanem do tvojej blízkosti, niekto na teba strieľa. Má to iba jednu nevýhodu, že pri tom môžu zasiahnuť aj mňa.“

„Sú to mamľasi,“ nadával strýko.

„Nezáleží mi na tom, kto alebo čo sú. Chcel by som vedieť, čo tým sledujú,“ dodal som energicky.

Strýko Rocco pokrútil hlavou. „Zbytočne si tým lámeš hlavu. Nato máme našich statočných, tí sa o nich postarajú.“

„Dá sa vôbec na nich spoľahnúť? A čo, keď pasú po tebe práve oni?“ dobiedzal som.

„Nebud' hlupák,“ zahriakol ma strýko Rocco. „Predsa vieš, že všetkých nás spájajú zákonité obchodné zväzky.“

„Zostaneš túto noc u nás v hoteli?“ spýtal som sa ho. „Myslím, že by si tu mal väčšie pohodlie ako na jachte.“

„Vieš, že máš pravdu?“ súhlasil. „Napokon, veď je už takmer ráno a všetci si musíme trochu pospať. Zajtra sa porozprávame s Almou a Gonzalesom. Keď mi doktor vymení obvaz, vydáme sa na spiatočnú cestu.“ Významne na mňa pozrel: „Musíš sa zastaviť v New Yorku vo firme Inter-World Investments, na Eighty Broad im patria dve poschodia, majú tam kancelárie. Začneš tam chodiť na schôdze výkonného výboru.“

Doktor prišiel predpoludním o desiatej a vymenil strýkovi obvaz. Odmeral mu teplotu a zdalo sa, že je spokojný - nemal vôbec horúčku. Rýchlo dal strýkovi Roccovi ďalšiu penicilínovú injekciu a opatrne mu vložil ruku do slučky.

„Môžete byť spokojný,“ ubezpečil ho. „Ale nesmiete zabudnúť, že obvazy treba vymieňať denne. Rameno musí tiež istý čas odpočívať, potom bude zase v poriadku ako predtým.“

Strýko Rocco sa mu poďakoval a odprevadil ho k dverám. Keď doktor odišiel, strýko sa vrátil do izby a sadol si za stôl, kde sme zvyčajne pili kávu.

„Ešte sa neohlásila Alma?“ opýtal sa.

„Nie.“

„Zdá sa mi to čudné, že nezavolala, ani sa neprišla na nás pozrieť,“ uvažoval. „Zavolám na jachtu.“

„Vieš číslo?“

Strýko Rocco prikývol. Vytiahol z vrečka kúsok papiera a nadiktoval do hotelovej centrály číslo jachty. Chvíľu čakal, kým ho zapojili. Potom na mňa pozerál s ustaranou tvárou. „Nik sa tam nehlási. Normálne by sa už boli ozvali.“

„Možno, že je aj s Gonzalesom na ceste sem,“ predpokladal som.

„Najlepšie urobíme, ak sa vyberieme na jachtu,“ navrhol.

„Okey,“ súhlasil som a požiadal hotelovú službu, aby nám objednala taxík. O pätnásť minút sme boli na móle v prístave, kde kotvila jachta. Takmer päťdesiatmetrová motorová jachta Empress of Beaulieu bola vyrobená v lodeniciach Chantier D' Esterel v Cannes.

Vystúpili sme z auta a pohľad nám zaletel k lodi. Nikoho sme na nej nevideli. Strýko Rocco bez slova vybral z vesty revolver. „Poďme na palubu,“ prikázal. „A ty radšej zostaň v aute,“ dodal na adresu Kim.

„Prečo mám tu zostať? Myslíte, že sa tam zase niečo strhne?“

„Neviem. Ale rozhodne nemôžeme riskovať,“ tvrdil strýko a pozrel na mňa. „Máš nejakú zbraň?“

Mal som deväťmilimetrový revolver, ktorý mi dal Gonzales. Kráčal som za strýkom Roccom po mostíku od móla na loď. Vystúpili sme na palubu, prešli cez salón a zamierili ku kapitánskemu mostíku.

Strýko Rocco zrazu ukázal zdravou rukou pred seba. Na dlážke pod kormidlom ležal schúlený plavčík.

Strýko Rocco sa obrátil a viedol ma úzkymi točitými schodmi dolu ku kajutám. Sotva sme prišli na chodbu, prvý nám padol do očí generál Gonzales ležiaci na zemi. V hlave mal dve dierky po guľkách. Strýko Rocco rýchlo otvoril dvere prvej kabíny. Na posteli ležala Alma. Mala podrezané hrdlo a plachta pod ňou bola presiaknutá krvou. Obchádzali ma mdloby.

Strýko Rocco ma vyviedol späť na chodbu a hnal ma hore schodmi. Pozrel som naňho. „Prečo ich zavraždili?“

Vyzeral zúrivý, keď pokýval hlavou. „Na vine je obchod s drogami. Vždy som jej vravel, aby si s tým nezahrávala. Chcela to nechať, ale ešte naposledy sa pokúsila o veľký ťah.“

Bolo mi z toho celého nanič. „Čo urobíme teraz?“

Opustili sme jachtu a bez slova sme sa dostali k autu. Stískal som ruku Kim, keď sme sa mlčky vracali po nábreží a zamierili späť k hotelu.

Kim pozrela na mňa. „Čo sa tam vlastne stalo?“ spýtala sa, keď sme spolu sedeli na zadných sedadlách.

„Obaja sú mŕtvi,“ zašepkal som.

Tvár sa jej skrivila od hrôzy. Rozplakala sa. „Božemôj, čo bude teraz s tým milým dievčatkom?“

Prešli už štyri roky. Niekoľko týždňov sme strávili v New Yorku, kde som chodil na schôdze výkonného výboru Inter-World. Potom sme sa vrátili do Kalifornie.

Mesiac nato sme sa zosobášili v Las Vegas. Prehral som tam vtedy v bakarate tridsaťdvatisíc dolárov.

Mesiac po našej svadbe sme adoptovali Angelu a o dva roky neskôršie sa nám narodilo prvé dieťa. Bol to chlapec. Pokrstili sme ho po mojom otcovi John.

Medzičasom strýko Rocco odišiel z Atlantic City a presťahoval sa späť do New York City. Prenajal si dom, ktorý mi kedysi predal. Stále som však mal pocit, že mu chýba to, čo nazývame „action“.

Celý čas som pracoval a o pár rokov sa Inter-World vyškríabal na vrchol v podobe Fortune International 500 a stal sa známym na verejnosti ako IBM.

Jedného dňa, bolo už neskoro večer, ma zavolala teta Rosa. Nariekala.

„Rocco je na smrteľnej posteli. Chcel by ťa ešte vidieť, kým odíde na večnosť.“

Ráno som už bol v New Yorku. Teta Rosa sedela pred dvermi spálne a plakala. Spolu s ňou tam sedeli jej dve dcéry. V spálni sa modlil s umierajúcim mladý kňaz. Dal už strýkovi posledné pomazanie.

Strýko Rocco iba s námahou lapal dych. Na stoličke pri posteli sedela ošetrovateľka. Sledovala na monitore tep jeho srdca. Z prenosnej kyslíkovej bomby zásobovali jeho telo kyslíkom. Tvár mal bledú a zdalo sa, že má nesmierne bolesti. Opatrne som sa dotkol jeho ruky, bál som sa, aby som neprerušil prívod niektorého z prístrojov.

Pomaly sa obrátil a pozrel na mňa. Vzápätí prehovoril. „Teraz som už naozaj vysratý.“

Skúsil som ho povzbudiť: „Videl som ľudí v horšej situácii.“

„Nepochybujem, ale tí sú už mŕtvi.“

„Strýko Rocco, máš ty dôvod ponosovať sa? Ved' vždy si hovoril, že chceš zomrieť v posteli. No a teraz to na teba prišlo.“

„A ty si riadny trkvás - po tom všetkom, čo som pre teba urobil. Naučil som ťa žiť. Si jedným z najbohatších mužov na svete.“

„Máš pravdu. Som voči tebe väčším dlžníkom ako ktokoľvek iný.“

Usmial sa. „Si pravý Sicíľčan. Možno máš polovicu židovskej krvi, ale srdcom si čistý Sicíľčan,“ pokojne povedal. „Si moja rodina. Ty si môj stratený syn.“

„Nikdy som ti nemohol nahradiť Angela, ale aj tak ti ďakujem za tvoje slová.“

„Boli časy, keď som ťa nenávidel,“ prekvapil ma.

„Prečo?“

„Viem, že si zastrelil Angela.“

„Ušetril som mu strašnú bolesť, lebo som ho mal veľmi rád. A on ma prosil, aby som mu pomohol, lebo som jeho rodina,“ vysvetľoval som.

Strýko Rocco chvíľu mlčal. „Viem to,“ uznal konečne. „Rozprávala mi to pred rokmi Alma. Robil si vraj všetko možné, aby si ho zachránil, ale nebolo iného východiska.“

Natiahol ku mne druhú ruku. „Stiahni mi z prsta ten prsteň.“

Pomaly som mu ho stiahol. Bol to staromódny ťažký zlatý pečatný prsteň s veľkým štvorhranným briliantom zasadeným v strede.

„Daj si ho na prst,“ požiadal „Chcem, aby si ho odteraz nosil. Pôvodne som ho chcel poručiť Angelovi. Ale teraz si ty môj Angelo.“

Bez slova som si natiahol prsteň na ukazovák pravej ruky. Cítil som, že je veľmi ťažký.

„Doktori mi vravia, že to už nebude dlho trvať,“ dodal.

„Doktori nemusia vždy mať pravdu,“ podotkol som.

Usmial sa na mňa. „Naozaj som už v hajzli,“ prehodil. „Nechce sa mi už čakať.“ Mocne mi stisol ruku a zavrel oči. Ešte raz zdvihol viečka a viac ho nebolo.

Bolo to v deň pohrebu strýka Rocca. Sedel som pri jedálenskom stole v jeho byte a pred sebou som mal porozkladanú hromadu papierov.

Medzi nimi bola aj posledná potvrdenka Predsedu. Všetko som sa chystal previesť na Fond strýka Rocca.

Do izby vošla slúžka. „Prišli akísi priatelia pána Di Stefana. Chceli by vás vraj vidieť,“ povedala.

„Pozvite ich dnu,“ poprosil som ju.

Vstúpili traja starí muži. Spomenul som si, že som ich videl na pohrebe, ale som sa s nimi nezhováral.

Začali rozprávať o strýkovi Roccovi, ktorého poznali od chlapčenských rokov. Poznali aj môjho otca. Povedali mi, že je to smutné, ako málo je teraz takých čestných mužov.

Jeden z nich povedal: „Rocco bol celkom neobyčajný človek. Nikdy nesklamal našu dôveru. Bol to skutočný vzor čestného muža.“

Podakoval som, že za mnou prišli. Vstali a chystali sa odísť. Spomenuli prsteň, ktorý mi dal strýko Rocco. Starec chytil moju ruku do svojej dlane. „Poznám ten prsteň,“ povedal. „Nosil ho váš strýko a bol to prsteň jeho otca - vášho starého otca. Je to symbol pravého Dona.“

Skôr než som mohol odtiahnuť ruku, sklonil sa a prsteň pobozkal. Hneď po ňom to urobili aj ostatní dvaja. Pozreli na mňa a v očiach mali slzy.

„Pán Boh vám žehnaj, Don Jed,“ rozlúčili sa a odišli.

Chvíľu som bez slova sedel a pozeral na papiere. Zrazu som sa rozplakal.

Uvedomil som si, že som celkom obyčajný človek. Aj to, že som Američan, nie Sicíľčan.

Ale pre tých troch starcov som bol Krstný otec ...

THE PIRANHAS © 1991 by Harold Robbins

Preložené z anglického originálu: THE PIRANHAS

Preklad © Anna Krčméryová, 2003

Obálka © Juraj Maxon, 2003

Vydalo Vydavateľstvo EPOS, s.r.o., Žilinská cesta 10,
Ružomberok, ako svoju 85. publikáciu v edícii Beletria
a 20. publikáciu v roku 2003

Obchodný register: Oddiel s. r. o., vložka č. 718/L

Zodpovedný redaktor: Ing. Miroslav Mračko

Jazyková úprava: Nina A. Sýkorová

Technická redaktorka: Mária Okatá

Redakcia: Gessayova 3, Bratislava

Litografie: M ANNA, s.r.o., Novobanská 6, Bratislava

Tlač: Ing. Miroslav Mračko, EPOS, Vajanského 10,
Ružomberok

Vyrobené v Slovenskej republike

ISBN 80-88977-91-6